

brown book

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_194725

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. M82
G 61 K
Accession No. M4510
Author गोखले, बाबुराव
Title कश्मिल से कीं एक १९५७

This book should be returned on or before the date
last marked below.

करायला गेलों एक

तीन अंकी तुफान विनोदी नाटक

लेखक

कवि बाबूराव गोखले

काँटिनेंटल् प्रकाशन, टिळक रोड, पुणे

प्रकाशक : अ. अं. कुलकर्णी
कॉन्टिनेंटल् प्रकाशन, पुणे २.
मुद्रक : दा. अं. जोशी
व्यवस्थापक, चित्रशाला प्रेस, पुणे २.

पुनर्मुद्रण, प्रयोग, भाषांतर, चित्रपट
बगैरे सर्व हक्क लेखकाच्या स्वाधीन

चित्रकार : फडणीस, पुणे
किंमत : एक रुपया व पंचाहत्तर नये पैसे.

पहिली आवृत्ति : मे १९५५
दुसरी आवृत्ति : नोव्हेंबर १९५५
तिसरी आवृत्ति : एप्रिल १९५७

तिसऱ्या आधुत्तीच्या निमित्तानं

आतां आमची फिर्याद

युवर ऑनर,

गेल्या २२ महिन्यांत एकंदर १७५ गुन्हे करायला भाग पाडून आपण आम्हांला आजन्म ‘गुन्हेगार’ जमातींत ढकलीत आहांत ! आपल्या या ‘जातीयते’चा आम्ही त्रिवार धिक्कार करतो !

आमच्या कटांतले ‘माफीचे साक्षीदार’ श्री. अनंतराव कुलकर्णी, यांना तर आमच्यावर पाळत ठेवण्यासाठी आपण ‘गुप्त हेर’च नेमले असावेत अशी शंका घ्यायला आम्हांला गेल्या २२ महिन्यांत ‘सबळ छापील पुरावे’ मिळाले आहेत.

आणि सर्वांत आम्हांला चीड येते ती याची की, आपणच आमच्या ‘गुन्हाला’ फिदिफिदी हसून कोर्टाचं थिएटर करून टाकतां ! आतां काय म्हणावं तुम्हांला !

तरी वरील कारणास्तव आपल्यावरच आम्ही फिर्याद कां करूं नये, याचीं कारणें द्यावीत, व या नोटिशीचा खर्च नवीन नाण्यांत देऊन— (अरे हो ! तो तुम्हीच देतां, नाही का !)

बाबूराव गोखले

या नाटकाचा प्रथम प्रयोग “ श्री स्टार्स ” पुणे या संस्थेने पुणे येथे “ भानुविलास ” नाट्यगृहांत गुरुवार ता. ७ एप्रिल १९५५ रोजी रात्री ९ वाजतां सादर केला. आणि अवघ्या २२ महिन्यांत— पुस्तकाच्या तिसऱ्या आवृत्तीचे वेळी या नाटकाला एकूण १७५ प्रयोग होण्याचे भाग्य लाभले.

अत्रे गुरु

तुमची ही विद्या तुम्हांलाच—

—बाबूराव गोखले

रसिकांच्या कोटांत आमचा कबुलीजबाब !

युवर ऑनर,

आम्ही “ करायला गेलों एक ”, “ अन् झालं भलतंच ” !
आम्ही आपली तीन तास गंमत करायला गेलों, पण अभावितपणें आपले जवडे आणि बरगड्या दुखविण्याचा “गुन्हा” आमच्या हातून घडला गेला. पण आम्ही कोटांच्या निदर्शनाला आणूं इच्छितों कीं, आत्तांपर्यंत अवघ्या दीड महिन्यांत सतत वीस वेळां आमच्या हातून हा “ गुन्हा ” घडला असूनहि तो पुन्हा पुन्हा करण्यास आपणच आम्हांला प्रवृत्त करीत आहांत—यापुढें करणार आहांत—आणि आम्हीहि तो अगदीं ‘रंगून’ करणार आहोंत—ही घटना आमच्या बचावाच्या दृष्टीनं अत्यंत महत्त्वाची आहे.

युवर ऑनर, आपण आमचा निकाल लावण्यापूर्वी, आमच्या गुन्द्याचा “ हेतु ” आपण लक्षांत घेणें जरूर आहे.

विनोदाचार्य प्रल्हाद केशव अत्रे हेच आमच्या या गुन्द्याचें “ स्फूर्तिस्थान ” आहेत. आम्ही वयानें ‘ मायनर ’ असतांना त्यांनींच असल्या गुन्द्याची रूपरेषा, अगदीं ‘ साष्टांग नमस्कार ’ घालून आमच्या पुढें वाढून ठेवली होती. गेलीं बावीस वर्षे त्यांनीं ज्या तुम्हांला ‘ हसवून लढ ’ केलें होतं, त्या तुमच्या लढपणाला हसून आणि हसवून आम्ही ‘ बांधेसूद ’ करण्याचा प्रयत्न केला—हाच काय तो आमचा गुन्हा !

वरं आमचा हा ‘ खाजगी ’ गुन्हा रंगभूमीच्या चव्हाट्यावर मांडण्यांत, आधींच (रंगभूमीवर !) कांहीं “ जाऊन आलेल्या ” सराईत पुरुष—गुन्हेगाराबरोबर कांहीं संभावित स्त्री—गुन्हेगारहि आमच्या ‘ टोळींत ’ सामील झाले—हा काय आमचा दोष !

पुरुष—गुन्हेगारांची यादी— राजा गोसावी, प्रभाकर मुजुमदार, शरद् तळवलकर, शामदत्त महाराव, गणपतराव झरकर, प्रा. आघतराव.

स्त्री—गुन्हेगारांची यादी—श्रीमती इंदिरा चिटणीस, सौ. इंदू मुजुमदार, गौरीबाई, शीला गुप्ते—आमच्या कुटुंबाचाहि यांत ‘ अप्रत्यक्ष हात ’ होता, पण त्याला आपण ‘ संशयाचा फायदा ’ द्यावा ही विनंती.

आतां आणखी एक खुलासा ! हा गुन्हा ‘ पचल्यामुळ ’ तो “ विदेशीं आहे काय ” यासंबंधी एतद्देशीय टीकाकार गुन्हेगारांत कुजबूज सुरू आहे. ती विरल्यावर मग काय सांगायचें तें मी वरच्या कोर्टीत सांगेन.

या गुन्हाला “ छापील स्वरूप ” देण्याचा गुन्हा, “ कॉन्टिनेन्टल प्रकाशन ” चे श्री. अनंतराव कुलकर्णी, चित्रशाळा प्रेसचे मुद्रक आणि व्यंगचित्रकार फडणीस यांनी केला. त्याला आम्ही सुतराम् जबाबदार नाही.

आमचा हा कबुलीजबाब आम्ही कुणाच्याहि दडपणामुळं दिला नसून तो स्वदस्तुरच्या अक्कल हुषारीनें (येथें आमच्या अकलेचं अस्तित्व गाह्य धरलं आहे !) आणि (या ‘ टू परसेंट ’ च्या दिवसांत शक्यच नसल्यामुळें) निशापाणी न करतां दिला असे !

अक्षय्यतृतीया
‘ श्रम-विश्राम ’

४०३।२ सदाशिव, पुणें २

}

निशाणी अंगठा दाखवून कोर्टाची
बेअदबी न करूं इच्छिणारा,
— बाबूराव गोखले

पुनश्च वॉरंट

युवर ऑनर,

गेल्या “ तारखेला ” आम्ही आपल्याला निक्षून बजावलं असतांही आपणच आम्हांला आजपर्यंत ८५ वेळां हा “ गुन्हा ” करायला लावलं अन् आम्ही तो केला ! इतकंच नव्हे तर यापुढं आमच्या “ गुन्हाची ” शताब्दि द्विशताब्दि काय होईल तें सांगतां येत नाही ! तेव्हां हें “ तारखा लांबवण्याचें ” तंत्र सोडून एकदम आमचा निकाल लावा !

आणि हो ! “ कॉन्टिनेन्टल प्रकाशन ” च्या अनंतराव कुलकर्णीना आपण “ माफीचा साक्षीदार ” करणार असल्याचें आम्ही ऐकलं. कृपा करून अशी लावालावी करूं नका.

आतां आम्ही इतके निर्दावलेले गुन्हेगार झालों आहोंत कीं आपण आम्हांला “ जन्मठेप ” दिलीत तरी त्याची आम्हांला पर्वा नाही. नव्हे, आम्हांला “ जन्मठेपच ” द्यावी ही विनंती !

आपला,

— नांव आपल्या दप्तरां आहेच

[स्थळ-‘टिमकी’ चे संपादक मामासाहेब मालवणकर यांचा दिवाणखाना. दिवाणखान्यांत जवळ जवळ अंधारच असतो. वेळ सकाळची. क्षणभरानं, मागं असलेल्या प्रवेशद्वारांतून ‘टिमकी’चा बातमीदार-शंखनाद-वय वर्षे सुमारे ३२-हातांत एक पार्सल घेऊन दबकत दबकत येतो आणि प्रेक्षकांच्या उजव्या हाताला असलेल्या दारांतून हलक्या आवाजांत-]

शंखनाद : मामासाहेब-अहो मामासाहेब [तोंच टेलिफोनची बेल वाजते. शंखनाद घाबरतो. डाव्या हातच्या दारांतून मामासाहेबांच्या पत्नी-ममी-साहेब-वय सुमारे ४५ पण वेपभूषा-हावभाव-वय वर्षे २० प्रमाणे-प्रवेश करतात. दिवे लावतात. शंखनादाची आणि त्यांची नजरानजर होते. शंखनादाच्या हातांतून पार्सल गळून पडतें. टेलिफोनकडे जातां जातां-]

ममी : काय हो शंखनाद ? या वेळीं काय काम होतं ? दैनिक ‘टिमकी’ला एखादी खास बातमी नाही ना मिळाली ?

शंखनाद : नाही-पण-ते-अं-तुम्ही फोन घ्या आधीं. (पार्सल लपवतो).

ममी : (फोनमध्यें) हॅलो ? कोण ? गौरीबाई गोवेकर ? (शंखनाद दबकतो) बाई, तुमचा नंबर चुकलेला दिसतो. हें एका संपादकाचं घर आहे. त्यांच्याशींच काम आहे ! ते झोपलेत अजून. हो-रात्रभर छापखान्यांत अंकाचं काम चाललं होतं. (शंखनाद कपाळावर हात मारतो.) काय ? तुमच्याबरोबर होते ? (शंखनाद बसतो.) मी ? ममीसाहेब- (रागानें टेलिफोन ठेवते.) काय हो, बातमीदारसाहेब, मालकांनीं छापखान्यांत नवीन बाई कामाला ठेवली आहे काय ?

शंखनाद : नाही-म्हणजे मला माहीत नाही. गेले आठ दिवस मी दिल्लीला मुलाखतींच्या मुशाफरीवर गेलों होतो.

ममी : (त्यांची थाप उमगून) हं, आणि तुमच्या हातांत हें काय आहे ?

शंखनाद : (पार्सल लपवीत) नाही-आपलं तें हें-हो-आमच्या दैनिक ‘टिमकी’ चे ब्लॉक्स आहेत.

ममी : मग असैं त त प प काय करतां आहांत ? पाहूं मला—

शंखनाद : हो—पण मामासाहेबांच्या परवानगीशिवाय—

ममी : मी तुमची मालकीण आहे हें विसरलां वाटतं ? (तो पार्सल देतो. त्या उघडतात. त्यांतून पातळं निघतात) हे तुमच्या 'टिमकी' चे ब्लॉक्स होय ? आणि ब्लॉक्स जॉर्जेटचे केव्हांपासून व्हायला लागले ?

शंखनाद : (घाबरत) अग्रेच्या ! मीं चुकून भलताच गट्टा आणला वाटतं ?

ममी : कोणाचीं आहेत हीं पातळं ? त्या गौरीबाई गोवेकरणीचीं ?

शंखनाद : मला माहीत नाही. काम संपून पहाटे आम्ही टॅक्सीतून घरीं आलों. मामासाहेब वर आले—नंतर पाहतो तों टॅक्सीत हा गट्टा. मला वाटलं 'टिमकी' चे ब्लॉक्स असतील. म्हणून वर आलों तर—

ममी : माझी गांठ पडली. शंखनाद, गांठ माझ्याशीं आहे. खरा प्रकार काय आहे ?

शंखनाद : हीं पातळं त्या गौरीबाईंचींच आहेत. पण—पण मीं तुम्हांला सांगितलं हें तुम्ही मामांनं सांगूं नका हं ! मी गरीब विचारा बातमीदार. खऱ्या बातम्या द्यायच्या हें माझं ब्रीद—म्हणूनच तुम्हांला ही बातमी सांगितली. एरवीं—

ममी : बरं बरं. केव्हां काय थाप मारायची हें चांगलं कळतं मला. मी त्यांचीच बायको आहे.

शंखनाद : (ओशाळून) हो का ? अरे खरंच कीं. (जातां जातां थांबून) ममीसाहेब, या प्रकरणावर एखादी मुलाखत देतां का ?

ममी : चला चालते व्हा. (तो झटकन् निघून जातो. फोन येतो. ममी-साहेब तो घेतात.) हॅलो ! हरिभाऊ हर्षे ! कुठून बोलताय ? 'टिमकी'तून ? बरं—काय ? टेलिफोन ऑफिसकडून विलाचे तगादे येताहेत ? उद्यां बिल मिळालं नाही तर आपलं कनेक्शन तोडणार आहेत ? (घाबरून) हें पाहा जराशानं पुन्हां फोन करा. साहेब झोपलेत अजून. [तोंच आंतून—मामासाहेब—'घनश्याम सुंदरा श्रीधरा'—गात असल्याचं ऐकूं येतं. ममी-साहेब झटकन् रिसीव्हर ठेवतात. दिवे मालवून दारंखिडक्या उघडतात. आतां घरांत संपूर्ण उजेड येतो. त्या पार्सल लपवून ठेवतात. मामासाहेब जांमया देत प्रवेश करतात. मामासाहेब वयानं सुमारे ५०. थापा मारणं हेंच यांचं अन्न.]

मामा : (प्रवेशून) ' अरुणोदय झाला ' - (मर्मींना पाहून अपराधी मुद्रेनं गाणं बंद करतात.)

ममी : हरिभाऊ हर्षाचा फोन आला होता. टेलिफोनच्या बिलाचे तगादे येताहेत म्हणे. (थांबून) आणि गौरीबाई गोवेकरांचाहि फोन आला होता.

मामा : (चमकून) होय का ! कमाल आहे बुवा तिची. तिला आम्ही मुद्रण-परिषदेसाठी रशियाला पाठवणार आहोत ना. त्यासंबंधी विचारीत असेल ती. (विषय बदलून) चहा आणतां ना ? (त्या जातात. फोन येतो. मामा घेतात.) हॅलो ! गौरीबाई ! तुमची पातळ ! माझ्याकडे ? (ममसाहेब चहा घेऊन आल्यामुळं मामासाहेब फोन खाली ठेवून शोधाशोध करतात.) काय बाई आहे ! म्हणे रशियाला जातांना पातळं कुठलीं नेसूं ?

ममी : सांगायचं-जॉर्जेटची नेसा म्हणून. (मामा दचकतात.) काही हरवलंय वाटतं ?

मामा : अं ! हं ! आपल्या ' टिमकी 'ची फाइल. (त्या फाइल देतात. मामा नाइलाजानं ती चाळू लागतात.)

ममी : (शांतपणें) काल रात्रभर छापखान्यांत होतां वाटतं ?

मामा : होय ना ! दिवाळी अंक जवळ आलाय ना.

ममी : (त्यांची थाप लक्षांत येऊन) काल तुम्ही माझ्यासाठी पातळं विकत घेतलीं होती ?

मामा : (इतका वेळ ठेवलेली कुढी मुद्रा बदलून) अरे हो ! तुम्हांला इतका वेळ सांगायलाच विसरलों. पण झाली काय मजा-की मीं तीं कुठं ठेवलीं तेंच मला आठवत नव्हतं.

ममी : (शांतपणें) टॅक्सीत विसरलां होतात. तुमच्या शंखनादांनीं मघांशींच आणून दिलीत.

मामा : (ओशाळपणा दडवीत) होय का ! अरे शंखा. कुठं आहेत ? (त्या पार्सल देतात.) छान आहेत नाही ?

ममी : पांच वारी आहेत तीं.

मामा : (बसत) होय का ! म्हणजे दुकानदारानं चांगलंच बनवलं म्हणायचं. नऊ वारीचे पैसे घेऊन बेथ्यानं पांचवारी पातळं पाठविलीं !

दिवाळी अंकाची वर्गणी घेऊन दैनिक पाठविलं लेकानं ! तें कांहीं नाहीं. उद्यांच्या माझ्या टिमकीत—व्यापाऱ्यांच्या सचोटीचा बेन्डबाजा—या विषयावर अग्र—लेखच लिहितों. [पोस्टमन—मालवणकर—असं पुकारून बाहेरच्या पेटींत टपाल टाकतो. मामासाहेब तें घेऊन येतात. आणि ममीसाहेबांच्या नांवचं एक पाकीट त्यांच्या हातांत देतात.]

ममी : (वाचून—आनंदानं) अग बाई ! आजच्या एक्सप्रेसनं आपली नूतन येतीय !

मामा : (आनंदानं) नूतन येणार—वा वा—आज सकाळीं कोणाचं तोंड पाह्यलं होतं कोणास ठाऊक ? (ममीसाहेबांकडे पाहतात. आणि त्यांचंच तोंड पाह्यलं होतं—हें उमगून मान खाली घालतात.)

ममी : तुमचं आपलं कांहीं तरीच ? कुणी ऐकलं तर काय म्हणतील ?

मामा : मग ! स्वतःच्या मुलीचं कौतुक करणाऱ्या बापाला कुणाच्याहि बापाची भीति असूं नये. त्यांतून या मुली लग्नापूर्वी मायेनं आईच्या गळ्याला मिठी मारतात तर लग्नानंतर प्रेमानं नवऱ्याच्या गळ्यांत पडतात. म्हणजे बाप आपला रिकामा तो रिकामाच. म्हणजे—मुलीला उजवायला जोडे फाडायचे बापानं आणि ती उजवली गेल्यावर रडायचं हि बापानंच ! छे छे—गडकरी म्हणतात तें खोटं नाहीं—मुलीचा बाप होण्यापरतं पाप नाहीं जगांत.

ममी : आज काय तो कण्वमुनि संचारलाय काय तुमच्या अंगांत ?

मामा : तो कण्व लेकाचा ढोंगी असला पाहिजे. पाळलेली मुलगी सासरीं घाडण्याच्या दुःखापेक्षां पोटची मुलगी घरीं येण्याचा आनंदच मनाला अधिक बेचैन करतो, याची त्याला काय कल्पना असणार ? खरंच, आपण नूतनला मुळीं इतकं दूर ठेवायलाच नको होतं.

ममी : तुमचं आपलं कांहीं तरीच ! तिला नृत्याची आवड होती म्हणूनच नाहीं का तिला आपण अलमोड्याला ठेवली. आणि मग उद्यां तिचं लग्न झाल्यावर—

मामा : हं ! नूतन कायमची सासरीं गेल्यावर आपलं काय होईल देव जाणें.

ममी : मी इकडे आल्यावर माझ्या वडिलांचं काय झालं ? आणि इतकी तुमची मुलीवर माया असेल तर एखादा घरजावईच पाहा.

मामा : छान ! तुमचं आमचं इतर कशांत जमलं नाहीं तरी या बाबतींत

एकमत झालेलं पाहून मला आनंद वाटला. आतां तुम्हांला सांगायला हरकत नाही. नूतनसाठी एक झकाससा घरजांवई मीं हेरूनहि ठेवलाय. पण आधीं तुमच्या जांवयाबद्दल काय कल्पना आहेत तें सांगा पाहूं.

ममी : सांगूं ? तो दिसायला सुंदर हवा—

मामा : झालं—प्रथमच घसरलांत—स्त्रियांचें सामर्थ्य सौंदर्यांत तर पुरुषांचें सौंदर्य त्यांच्या सामर्थ्यांत असतं—अं चक्क आचार्य अत्र्यांनींच म्हणून ठेवलंय.

ममी : हो—असं असतं तर जगांतले सारे पहेलवान न् फ्रीस्टाइल कुस्ती-गीर यांचीं स्थळं सर्वोत्कृष्ट ठरलीं असतीं. तसंच नूतनच्या आवडीनिवडी त्याच त्याच्या आवडीनिवडी असल्या पाहिजेत.

मामा : हा गौण मुद्दा आहे. लग्न झाल्यानंतर दोघांच्या आवडीनिवडी इतक्या जुळतात कीं त्यापुढं त्यांना आईबापांचीहि आठवण येत नाही. पुढं बोला—

ममी : मुख्य म्हणजे आपली नूतन कलेची भोक्ती असल्यामुळें एखादा कलावंत जांवई मिळाला तर सोन्याहून पिवळं !

मामा : छान् ! अहो कलावंतांचें जीवन म्हणजे मृगजळ. दुरून दिसायला पाणी, पण जवळ गेल्यावर कोरडे ठणठणीत. या बाबतींत माझं धोरण फार दूरचं आहे. तुम्हांला माहीतच आहे कीं—आमच्या दैनिक 'टिमकी'चा खप दिवसेंदिवस रोडावत चालला आहे. लोकांचे पगार—टेलिफोनचीं बिलं थकलीं आहेत. छापखाना गहाण पडलाय. तेव्हां या साऱ्या कटकटीतून बाहेर पडायचें तर सध्यां आपल्याला पैसेवाल्या—श्रीमंत जांवयाची ! जरूर आहे. मीं पाहिलेला जांवई पैसेवाला आहे. तुमच्या माहितीतला आहे. ओळखा बरं कोण असेल तो ?

ममी : असेल एखादा किराणा आणि भुसार मालाचा व्यापारी.

मामा : चूक—एकदम चूक. ज्याला परवांच्या कोड्यांत २३,००० हजार रुपयांचें बक्षीस मिळालं तो माझा सहसंपादक—राजमान्य राजेश्री हरि-भाऊ हर्षे.

ममी : तें ध्यान ? छान ! शिवाय संपादकाच्या संसाराचे धिंडवडे मी प्रत्यक्ष अनुभवित असतांना माझ्याच मुलीला सहसंपादकाच्या गळ्यांत बांधायची म्हणजे तिच्या गळ्यांत झोळीच अडकवावी लागेल.

मामा : तें कांहीं नाहीं. आपली नूतन त्याच्या गळ्यांत बांधायची आणि त्याच्या पैशांतून आपल्या छापखान्याचा गळा सोडवायचा. २ दुणे ४ इतका सरळ हिशोब आहे हा. आतां नूतन आली कीं—(बाहेर मोटारचा हॉर्न वाजतो. ममीसाहेब खिडकीतून पाहतात. त्यांना नूतन आलेली दिसते.)

ममी : अगवाई ! नूतनच आली.

मामा : (उठून) म्हणजे ? आजची एक्सप्रेस ४ तास लवकर आली कीं कालची एक्सप्रेस २० तास लेट आली ?

ममी : कुणाच्या तरी मोटारीतून आलीय स्वारी—

मामा : मोटारीतून ? कोणाच्या ?

ममी : (लाडानं) नू—त—न

नूतन : (बाहेरूनच) म—मी—आ—लें—

ममी : पाहिलंत. मला किती प्रेमानं हांक मारली तिनं. तिचं माझ्यावरच जास्त प्रेम आहे.

मामा : तो वादाचा मुद्दा आहे. लावा पैज. आल्याबरोबर ती जर माझ्या पायां पडली तर तिचं माझ्यावर जास्त प्रेम आहे. जर ती एकदम येऊन तुमच्या गळ्यांत पडली तर—[नूतन येऊन थेट आईला मिठी मारते. नूतन वय वर्षे १८—सुंदर—मामा, ममी एकमेकांकडे पाहतात.]

ममी : पाहिलंत का हो ?

मामा : नूतन, मला वाटतं तूं ५० पसेंट माझीहि आहेस.

नूतन : (प्रेमानं मामांच्या गळ्याला मिठी मारून) पपा—

मामा : अहो—तुमचं आपलं कांहींतरीच—बघा. नूतन, किती वाळली आहेस तूं ?

नूतन : वाळलीय ! मास्टरजी ! तर म्हणतात, वाढलीय—

मामा : (दूर होऊन) मास्टरजी कोण ?

नूतन : माय गॉड ! विसरलेंच कीं मी. (प्रवेशद्वारांतून) मास्टरजी, तिक-झन वर या. पण थांबा मीच आलें. (नाचत नाचत जाते. क्षणभर मामा-ममी थक्कच होतात. तोंच बेल वाजते. मामा फोन घेतात.)

मामा : हॅलो—? टेलिफोन ऑफिस ? उद्यांचें उद्यांच बिल पाहिजे ? आणखी थोडे दिवस थांबा हो. या दिवाळीला नक्की देतों. अं ? कनेक्शन तोडणार ? उद्यांच ? [फोन खाली ठेवणार तोंच हंसत खिदळत नूतन व

नीतिन येतात. नीतिन-नेहरू शर्ट-बंगाली पद्धतीचा सोगा अशा वेषभूषेत असतात. दिसायला इतके सुंदर की त्यांच्यांत बायकी झाकच अधिक मारते. प्रत्येक शब्द नृत्याभिनयांत बोलण्याची यांना खोड असते.]

नूतन : ममी-पपा-यांची ओळख करून देतें. हे नीतिन बाबू.

मामा : (किंचित् रोषानं) हे बंगाली आहेत वाटतं ?

नीतिन : नाही-माझी आई बंगालमधली होती.

मामा : आणि तीर्थरूप ?

नीतिन : इकडलेच. महाराष्ट्रीय होते. माझा जन्म बंगाल्यांतला-म्हणून माझं बंगाली पद्धतीचं नांव ठेवलं.

मामा : अच्छा ! असं गौडबंगाल आहे होय ?

ममी : तुमचं आपलं कांहीतरीच. (प्रेमानं नीतिनला) बसा ना ! (सर्वजण बसतात.) आपण काय करतां ?

नूतन : हे प्रख्यात नर्तक आहेत.

मामा : (उठून) कोण ?

नीतिन : नर्तक. कथकली-कथक-मणीपुरी-भारतनाट्यम्-

नूतन : या सर्व नृत्यकलांचे हे मास्टर आहेत. म्हणून आमच्या अलमो-ड्याचे विद्यार्थी-विद्यार्थिनी यांना मास्टरजीच म्हणतात. दिल्लीलाहि यांचें एक डान्सिंग स्कूल आहे. सिमल्याला त्या स्कूलची एक शाखाहि आहे. हे स्वतः कोचीन-आलेप्पी मलबारमधून गोपीनाथांकडून नृत्य शिकून आले आहेत. उदयशंकरांनीहि यांना कांही दिवस आपल्याकडं ठेवून घेतलं होतं. त्यांच्याबरोबर हे चीन-जपान-इंग्लंड-अमेरिका-रशिया-

मामा : बस ! बस ! बस !—एकूण या मास्टरजींची कला म्हणजे यूनोची कचेरीच आहे म्हणेनास. (एकदम) हें सगळं ठीक आहे. पण काय हो मास्टरजी ? आपल्याला महिना पगार किती मिळतो ? आणि महिन्याच्या महिन्याला तो नक्की मिळतो किंवा कसं ?

नूतन : छे—छे, ते विनामूल्य काम करतात. ' कलेवर अर्थोत्पादन करणं म्हणजे शुद्ध व्याभिचार आहे ' असं यांचं मत आहे.

मामा : पण अर्थोत्पादनाच्या व्यभिचाराशिवाय जगांत पोट भरत नाही, असं माझं मत आहे—यावर आपलं काय मत आहे ?

ममी : तुमचें आपलें कांहींतरीच. ही काय संपादक-परिषद् आहे वाटतं ? म्हणे माझं मत अच्चंच आहे आणि तुमचें मत कच्चं आहे ? मास्तरजी, माझी ओळख मीच करून देतें. मी हिची आई—

नीतिन : माताजी ! आश्चर्य आहे.

मामा : आश्चर्य नाही—खरोखरी ही हिची आई आहे.

नीतिन : माफ करा. मला तुम्ही नूतनची बंडी दीदी वाटलांत.

ममी : (लाजून) तुमचें आपलें कांहींतरीच.

नीतिन : खरंच ! नूतनची बंडी दीदी समजून पुढं मागं तुम्हांला अलमोड्याला डान्स शिकवायलाहि नेणार होतो मी.

मामा : (ओरडून) काय ? [मास्तरजी चमकतात.]

नूतन : हे माझे वडील.

मामा : मामा मालवणकर माझं नांव. मी तरी तिचा बाप वाटतोय का ? हो, नाहीतर तुम्ही मला हिचे भाऊ समजलांत तर काय घ्या.

नीतिन : वा-वा ! तुमचे हे पिकलेले केस पाहिल्यावर—

मामा : मास्तरजी—ही बुद्धीची खूण आहे. शिवाय या पिकल्या पानांत—जाऊं द्या. तुम्हांला काय सांगायचं ? तुमच्या बुद्धीची टांचणीच चुकली असावी. त्यांतून तुम्ही नाचे—

ममी : नाचे नाहीं नर्तक—

मामा : एकच ! नाचा काय अन् नर्तक काय. कुणी अग्रलेख म्हणतं अन् कुणी संपादकीय म्हणतं.

नीतिन : मामासाहेब, तुम्ही विनोदी दिसतां बुवा.

मामा : विनोदी दिसतो बुवा ? नशीब—मी विदूषक दिसतो नाहीं म्हणलांत.

नीतिन : माफ करा. पण नूतनप्रमाणेंच तुम्ही दोघांही खेळीमेळीनं वागणारे आहांत हें पाहून आनंद वाटला मला. तुमची नूतन म्हणजे एक रत्न आहे. तिला मी भारताची मादाम पाव्हालोव्हा करीन तरच गुरूचें नांव सांगेन.

नूतन : पुरें हं. तुमची साखरपेरी जुवान माझ्या चांगल्या परिचयाची आहे. ममी-पपा-मी यांच्याच मोटारींतून मुंबईहून इथें आलें. यांना थॅकस् द्या.

नीतिन : नो-नो-मीं माझं कर्तव्य केलं. तुमच्याकरितां मी काय करणार नाहीं ? तुम्हांला मोटारींतून पुण्यालाच काय, पण विमानांतून साऱ्या जगभर फिरवीन मी.

ममी : छान ! - मीहि येईन तुमच्याबरोबर. मलाहि केव्हां केव्हां जग पाहावंसं वाटतं.

मामा : मला वाटतं तुम्हां साऱ्यांचीं विमानं फारच वर जायला लागलीं आहेत. आणि मला तर त्या कल्पनेनंच हुडहुडी भरायची वेळ आली आहे. तेव्हां आपण आधीं गरमागरम चहा घेऊं या आणि मग—

नीतिन : नो-नो-थॅकसू आत्तां कोरेगांव-पार्कमधल्या एका संस्थानिकाशीं माझी अपॉइन्टमेन्ट आहे. तो माझ्या डान्सिंग बॅलेच्या वर्ल्ड टूरला फिनान्स देणार आहे. शिवाय मी राह्यलाहि कॅम्पांतल्या नॅशनल हॉटेल-मथ्यें जाणार आहे. खोली बुक करून ठेवली आहे. शिवाय आज रात्रीच मला परतावं लागणार आहे.

नूतन : हं, आम्ही तुम्हांला लवकर सोडणार नाहीं हं.

मामा : वा वा ! असं म्हणून कुठं भागतंय ? हे नाचें-नाहीं नर्तक-यांचीं पावलं फार वेळ एका जागीं ठरणं कठीणच. त्यांना राह्यला आग्रह करा-यचा म्हणजे त्यांचीं घुंगरं काढून घेण्यासारखंच आहे.

ममी : तें कांहीं नाहीं हो. तुम्ही चांगले चार दिवस राहा-आणि राहाल ते आमच्या घरीच राहा. आणि वेळ मिळेल तेव्हां आम्हांला नाचूनहि दाखवा. शिवाय खानावळींतल्या अन्नाला घरची का चव येणार आहे ?

मामा : पण त्यांना घरच्या अन्नापेक्षां खानावळीच्या अन्नाची अधिक संवय असेल तर ? तें कांहीं नाहीं. मास्तरजी, तुम्ही काय लागतां या बायकांच्या नादीं ? तुम्हीं खोली बुक केलीय ना ? मग तुम्ही तिकडेच जा. अहो, आम्हाला परवानगी नाहीं म्हणून-नाहीं तर आम्हांलासुद्धां खानावळच बरी वाटते.

नीतिन : तरी पण माझ्या प्रिय शिष्येचा आग्रह मोडून घरच्या अन्नाला लाथ मारणं बरं नव्हे.

ममी : थॅक्यू-चला-तुम्हांला खोली दाखवितें.

मामा : मी दाखवूं का ?

ममी : कांहीं नको. तुमचें एवढें प्रेमाचें कन्यारत्न फारा दिवसांनीं घरीं आल्य तर तुम्ही त्याच्याशींच बोलत बसा. (दोघं माडीवर जातात.)

नूतन : (पाहून) किती सुंदर आहेत नाहीं ?

मामा : (रागानें) अं ? हा बायकी पुरुष सुंदर ?

नूतन : मग आहेच मुळीं. तुम्हीं नुसतीं दैनिकच काढीत बसावं—सौंदर्याचा आस्वाद घेणं तुम्हांला कसं जमणार ! कला—कलेचं सौंदर्य—कलावंतांची दुनिया—तुम्हांला ऐकून सुद्धां ठाऊक नसेल. सारे नर्तक वागणुकीनं असेच बायकी असतात. पण नर्तकांच्या बायकीपणांतच केवढं पौरुषत्व सांठवलेलं असतं याची कल्पना त्यांचा गंडा बांधणारालाच येते.

मामा : (रागवून) तूं या नाच्याचा गंडा बांधला आहेस काय ?

नूतन : ऑफ कोर्से. त्यांनींच माझ्या हातांत गंडा आणि पायांत धुंगरूं बांधलीं आहेत.

मामा : मूर्ख आहेस—गंडा बांधणं हा वाक्प्रचार—गंडा घालणं या प्रकारांतूनच उत्पन्न झाला आहे. शिष्येला गंडा बांधणारे बहुतेक गुरु तिच्या गळ्यांत मंगळसूत्र बांधण्याकरितां टपलेले असतात.

नूतन : मग तर फारचं छान. कारण—करीन तर एखाद्या कलावंताशींच लग्न करीन—असा माझा निश्चय आहे. मोठमोठ्या वृत्तपत्रांतून—मोठमोठ्या मथळ्यांनीं ज्याचं नांव छापून येतं असाच एखादा कलावंत मी जीवनाचा साथीदार निवडणार आहे. ज्या कलावंतावर हजारों स्त्रियांनीं प्रेम केलं असेल अशाचीच आपण प्रेयसी नव्हे पत्नी व्हावं—असं कोणत्या मुलीला वाटणार नाहीं ?

मामा : बस् कर. [ममी येतात.] परपुरुषाबरोबर ८०० मैल आग-गाडीतून आणि १५० मैल मोटारीतून प्रवास करतेस काय आणि—

ममी : तें तुम्ही तिला सांगतां ?

मामा : या.

नूतन : पपा—तुम्ही किती मागं आहांत जगाच्या.

ममी : मागं ? ते किती पुढें गेले आहेत तें त्यांना ठाऊक कीं मला ठाऊक.

मामा : म्हणजे आतां कहर झाला. ही जशी एका पर-पुरुषाबरोबर मोटारीतून बसून आली तसा मी उद्यां एखाद्या परस्त्रीबरोबर मोटारीत बसून गेलों तर—

ममी : तर काय ? बोला ना ?

मामा : (चपापून) जाऊं द्या झालं. बायकांच्या तोंडीं लागणारा तो आदिपुरुष आदमहि मूर्ख ठरला तिथं आमचा काय पाड ! नूतन-मला तुझ्याकडून स्पष्ट, एकदांच-आणि शेवटचा खुलासा हवा आहे. हा कोण मास्टरजी का फास्टरजी आणला आहेस त्याच्यावर तुझं प्रेमविम आहे काय ?

ममी : एखाद्या बाईबरोबर फिरणाऱ्या पुरुषाचं त्या बाईवर प्रेमच असतं काय ?

मामा : अहो-तुमचं आपलं कांहीतरीच-तुमच्या तोंडाचं रोटरी मशीन थोडा वेळ बंद ठेवाय का ?

नूतन : पपा-ते फक्त माझे गुरु आहेत, एवढेंच. त्यांची आंतरराष्ट्रीय कीर्ति मला मोठे पाडते. त्यांच्या पायांतल्या सौंदर्यावर मी खिळून राहतें. त्यांच्यावर आजपर्यंत हजारों स्त्रियांनीं प्रेम केलंय म्हणूनच त्यांचा सहवास मला हवाहवासा वाटतो. याला कुणी प्रेमहि म्हणेल. पण जगाची उत्पात्ति प्रेमांत-स्थिति प्रेमांत-आणि लयहि प्रेमांतच आहे-[स्वयंपाकघरांत जाते]

मामा : ऐका-ममीसाहेब, आपल्या प्रेमाच्या या संयुक्त महाराष्ट्राचा हा जाहीरनामा ऐका. ज्या पुरुषांनीं हजारों पाकास्त्रिया पचविल्या आहेत असा तो मास्टरजी म्हणे आमच्या कन्यारत्नाला आवडतो. अरे काय मुलगी आहे का वर्तमानपत्राचा एजंट आहे ?

ममी : तुमचं आपलं कांहीतरीच. काय वाईट आहे हो तो ? दिसतो किती सुंदर-बोलतो किती मिठ्ठास-वागतो कसा मोहक. नूतननीं त्याची निवड केली तर मला मुलींच वाईट वाटणार नाहीं.

मामा : छान ! आमच्या मुलीच्या मातोश्री शोभतां खऱ्या. खरोखर आमच्या मुलीनं अलमोड्यांत प्रेमाच्या पताका फडकावून-अटकेवर झेंडा फडकवणाऱ्या राघोबादादा पेशव्यावरहि ताण केली म्हणायची. तें कांहीं नाहीं. आपल्या नूतनच्या या वेडावर राजमान्य राजश्री हरिभाऊ हर्षे हाच एक रामबाण उपाय आहे. आमच्या टेलिफोनचं कनेक्शन तोडणं अथवा न तोडणं आतां फक्त त्यांच्याच हातांत आहे. ' टिमकी 'त शब्दकोडी घालून पाहिलीं-अश्लील लेख-चित्रं छापून पाहिलीं-निरनिराळे वाद खेळून पाहिले-पक्ष बदलून पाहिले-मासिक भविष्यं देऊन पाहिलीं. पाडव्या-पासून ते शिमग्यापर्यंत खास अंक काढून पाहिले. पण तरीहि आमच्या

‘टिमकी’चा आवाज आमच्या गल्लीबाहेरहि जाऊं शकला नाही. हातीं छापखाना होता म्हणून दैनिक काढलं. तर दैनिक काढलं म्हणून आतां दिवाळं काढायची वेळ आलीय.

ममी : झालं तुमचं बोलून ? का राहिलाय आणखी कांहीं स्टॉपप्रेस ? नीट ऐका. प्राण गेला तरी माझी मुलगी त्या हर्षाच्या गळ्यांत बांधूं देणार नाही मी.

मामा : आणि प्राण गेला तरी मी लिहून ठेवीन कीं—चि.सौ.कां. नूतन सौ. हरिभाऊ हर्षेच झाली पाहिजे. आणि मग एका सहसंपादकाचा घरजांवई कसा झाला, ही लेखमाला दैनिक ‘टिमकी’तून तुम्हांला वाचायला लावीन तरच नांवाचा मामासाहेब मालवणकर. एका सहसंपादकाच्या गळ्यांत फुकटांत मुलगी आणि कर्जासकट छापखाना बांधण्याची करामत—‘याची देही—याची डोळा’ करून दाखवीन तरच नांवाचा संपादक.

ममी : हो—तुमच्या हातांत माझ्या मुलीचं भवितव्य सोंपवायला मी कांहीं कच्च्या नवऱ्याची बायको नाही. काय तें हर्षाचं ध्यान.

मामा : अहो, लग्नाच्या निवडणुकींत स्त्री—उमेदवाराची निशाणी सौंदर्य ही असते, तर पुरुष उमेदवाराची निशाणी कर्तृत्व ही असते. आतां स्पष्टच बोलायचं म्हणजे तुम्ही आमचं कुटुंब झालांत तें काय आमचं रूप पाहून ? आणि आम्ही आपल्याशीं शरीरसंबंध जोडला तो काय आपली अकल पाहून ? तसं म्हणाल तर जगांत रूप आणि कर्तृत्व यांचं त्रैराशिक व्यस्तच असतं.

ममी : आपलं झालं तें झालं— आतां काय त्याचं. एकदां छापलेल्या बातमीप्रमाणं एकदां केलेलं लग्न मोडतां येत नाही म्हणून—नाहीतर—

मामा : कां चुकांच्या दुरुस्त्या करून दिलगिन्या प्रदर्शित करणं हें तर आमच्या पांचवीलाच पुजलेलं असतं कीं.

ममी : हो—पण लग्नाच्या चुकीची दुरुस्ती करण्याइतकं नैतिक धैर्य आम्हां बायकांत नसतं म्हणून तर तुम्ही पुरुष चुकांचीं दैनिक काढीत सुटतां. त्यांतून माझी नूतन म्हणजे कांहीं एखादी सार्वजनिक भित नाही, कीं कोणीहि यावं अन् तिच्यावर नवऱेशाहीचं पोस्टर चिकटवून जावं. तुमच्या त्या हर्षाशी आपली नूतनच काय, पण तुमच्या छापखान्यांतली एखादी झाडूवालीसुद्धां लग्न करणार नाही. आयुष्यांत आपलं लग्न झालं एवढाच हर्ष

ममी-मी काहीं कस्व्या नवऱ्याची वायको नाही.

मामा : अहो, बायकांना टोण्या घातलेले पुरुष आवडत नाहीत !

त्या हर्षाला मिळवायचा असेल तर आमच्या परसांतलं रुईचं झाड अजून लग्नाचं आहे म्हणावं. [हरिभाऊ येतात] खुशाल जाऊन लग्न लावा—
हरिभाऊ : (मामांस) आपण दुसऱ्या लग्नाच्या विचारांत आहांत काय ?
 [आणि मामामामींचा वाद एकदमच थंड पडतो. हरिभाऊंच्या आडनांवांतच फक्त हर्ष असून एरवीं हर्षाचा आणि त्यांचा सुतरामहि संबंध नसावा असं त्यांच्या भकास मुद्रेवरून वाटतं. डोक्याला घडीची काळी टोरी—
 ओठावर कशातरी वाढलेल्या मिशा—ब्रिन कॉलरचा सदरा—तयार कपडे—
 वाल्याकडून आणतांना मापाचा आणलेला पण नंतर आटलेला कोट—
 सूत्रधारासारखं धोतर आणि पायांत कोल्हापुरी वहाणा हा यांचा थाट.
 थोडक्यांत ते साक्षात् सहसंपादकच दिसतात.]

मामा : या—हरिभाऊ हर्षे—आम्ही दुसऱ्या लग्नाच्या विचारांत नसून दुसऱ्याच्या लग्नाच्या विचारांत आहोंत. आधीं मला हें सांगा कीं, तुमचा २३००० रु. चा चेक आला कीं नाहीं ?

हरिभाऊ : हीं प्रुफं तपासायला आणलीं आहेत. निम्मा अंक मशिनवर चढवून आलों आहे, आणि हे फोटो आले आहेत ब्लॉकसाठीं. मामासाहेब, आपण रात्रीं छापखान्यांत आलां नाहींत म्हणून—

मामा : बरं, बरं [मामासाहेब त्याला गप्प करतात. प्रुफं तपासण्यांत गर्क होतात. रात्रींची थाप लक्षांत येऊन ममीसाहेब स्वयंपाकघरांत जातात.]

हरिभाऊ : मी मधेंच आलों म्हणून तर ममीसाहेब रागावून आंत नाहीं ना गेल्या ?

मामा : अं ! हं ! अं हं !

हरिभाऊ : मामासाहेब, आपण मोटार घेतलीत वाटतं ?

मामा : नाहीं. आमची नूतन आली आहे. तिच्याबरोबर तिचा गुरु आला आहे. त्याची आहे ती गाडी.

हरिभाऊ : हो का ? त्या आल्या आहेत का ?

मामा : हर्षे—हें सहसंपादकाचं जिणं किती दिवस जगायचा विचार आहे तुमचा ?

हरिभाऊ : तुम्ही आहांत तितके दिवस.

मामा : म्हणजे ?

हरिभाऊ : नाहीं म्हणजे तुम्ही ठेवाल तितके दिवस.

मामा : पण आपण मोठं व्हावं-इतकं मोठं कीं, एक दिवस मामा माल-वणकराची खुर्ची घ्यावी-असा विचार तुमच्या मनांत कधी आला नाही.

हरिभाऊ : छे ! छे ! दुसऱ्याच्या वस्तूवर डोळा ठेवणं बरं नव्हे.

मामा : अहो, माझी खुर्ची म्हणजे माझे अधिकार. संपादक व्हावं असं तुम्हांला कधी वाटलं नाही ?

हरिभाऊ : वाटलं. स्वप्नांत अनेकदां वाटलं.

मामा : मग नीट ऐका. पुढच्याच महिन्यापासून मी तुम्हांला संपादक करणार आहे. (तो आनंदानं उठतो.) आणि घरजांवर सुद्धा ! (निराशेनं तो खालीं बसतो.) कांही, संपादकाच्या खुर्चीपेक्षां माझी मुलगी वाईट आहे काय ?

हरिभाऊ : साहेब, सरकारनं दोनदां आपलं डिपॉझिट जप्त केलं तरी अजून तुमचा विनोदी स्वभाव कांहीं जात नाही. मी तुमच्या मुलीशीं लग्न करणं म्हणजे माझं डिपॉझिटच जप्त करून घेण्यासारखं आहे. तुमची मुलगी म्हणजे जणुं काय दलालांचं सुंदर तिरंगी चित्र आहे, तर मी शाई जास्त झाल्यामुळं काळाकुट्ट उठलेला ब्लॉक आहे. कुठं त्या अन् कुठं मी ! शिवाय ' स्त्री हा एक पुरुषाची जामीनकी रद्द करणारा लेख आहे ' असं परवांचं कुठंसं मीं वाचलं आहे.

मामा : कुठल्या गाढवानं लिहिलंय असं ?

हरिभाऊ : मला वाटतं आपणच गेल्या अग्रलेखांत लिहिलं होतं.

मामा : (ओशाळून) अहो, पण ' नवविवाहिताला संसार ही एक सरकारी जाहिरात आहे ' या वाक्यानींच मीं त्या लेखाचा शेवट केला होता.

हरिभाऊ : हो का ? मग माफ करा. शेवटपर्यंत तो अग्रलेख मीं वाचला नव्हता.

मामा : कां ?

हरिभाऊ : मधेंच मला झोंप लागली होती. अग्रलेख वाचले कीं नेहमींच मला शांत झोंप लागते.

मामा : छान ! हें तुमच्या अन्नदात्याबद्दलचं तुमचं मत. आनंद आहे. हवें, मग तुम्ही माझं ऐकाच. तुम्ही एकदां लग्न करा म्हणजे जामीनकी-अग्रलेख-झोंप यांचे विचार चटकन् तुमच्या डोक्यांतून निघून जातील.

हरिभाऊ : मुळीच नको-रोटरी मशिनच्या धडधडाटाप्रमाणें-कलकलाटानें भरलेलें तें-पोथ्यांचं खुराडं-६-६ महिने पगार न मिळाल्यामुळें कंपॉझिट-रच्या काळवंडलेल्या चेहऱ्याप्रमाणें तो भकास संसार-वृत्तपत्राप्रमाणें देहाची रद्दी करून चुलीपुढें बसलेली ती बायको-दरवर्षी निघणाऱ्या दिवाळी अंकाप्रमाणें दरवर्षी हलणारे ते पाळणे—

मामा : बस बस बस ! हरिभाऊ हर्षे-एखाद्या सहसंपादकाच्या गळ्यांत सहधर्मचारिणी अडकवणं हें मांजराच्या गळ्यांत घाट अडकवण्याइतकं अवघड असेल याची मला कल्पना नव्हती.

हरिभाऊ : मामासाहेब-पण एक मात्र खरं अं. केव्हां केव्हां अगदीं एकटं बसलं, एखादा इंग्लिश सिनेमा पाहिला किंवा रस्त्याने जातांना एखादं जोडपं पाहिलं कीं कधीं कधीं मलासुद्धां वाटतं हं—

मामा : अहो, तेंच तें. आमच्या लग्नापूर्वीं आम्हांलाहि अगदीं थेट असंच वाटायचं. आतां अगदीं बोलूच नका. माझ्या मनाप्रमाणें वागायला तयार व्हा, कीं आठ दिवसांत तुमच्या दोन हातांचे चार हात नाहीं केले तर नांवाचा मामासाहेब मालवणकरच नव्हे. प्रथम तुमचं संपूर्णपणें वेषांतर करायला हवं. तुमच्या ह्या टोपीला आधीं रजा द्या. टोप्या घालणारे पुरुष बायकांना आवडत नाहीत. तशाच तुमच्या ह्या मिशा सेन्सॉर करा. हे तुमचे कपडे बदलून उद्यांपासून एकदम अप-टु-डेट पोषाखांत राहा. थोडक्यांत तुमच्या ह्या दैनिकाचा उद्यांच्या उद्यां दिवाळी अंक करून टाका.

हरिभाऊ : बाप रे-मामासाहेब-एक लग्न करायला काय हो हा जामानिमा ? पण इतका जामानिमा न करणारांचीं हि जगांत लग्न होतातच कीं.

मामा : होतात. पण मग त्यांना बायकाहि तशाच मिळतात.

हरिभाऊ : नाहीं नाहीं-आपल्याला करून करायची तर मग जरा सुंदरच बायको करावी म्हणतों.

मामा : शाबास-जीते रहो पट्टे ! नुसत्या लग्नाच्या कल्पनेनंच तुमच्यांत इतकी क्रांति झाली तर प्रत्यक्ष लग्न झाल्यावर तर तुम्ही क्रांतिकारकांचे बाप व्हाल.

हरिभाऊ : पण मामासाहेब, तीं पुर्ण छापखान्यांत पोहोचवायचीं आहेत. निम्मा अंक मशिनवरच चढवून आलों आहे. शिवाय या फोटोचे ब्लॉक्स करायचे राहिलेत अजून.

मामा : पुर्फं गेलीं जहन्नममध्ये अन् फोटो घाला चुलीत. आधीं लगीन तुमचं अन् मग माझ्या दैनिकाचं. आतां नूतन येईल. ती आल्यावर पहिल्या फटक्याला तुम्ही तिला काय म्हणाल ?

हरिभाऊ : आपली तब्येत कशी काय आहे ?

मामा : मूर्ख आहांत. स्त्रीच्या तब्येतीची चौकशी करणाऱ्या पुरुषांपेक्षां तिच्या रूपाची स्तुति करणारा पुरुषच तिला अधिक आवडतो. शिवाय 'स्त्रियांच्या तब्येती मुळांत ठणठणीतच असतात' हें मुळीं पुरुषांनीं गृहीतच धरून चालायचं असतं. मग तुम्ही प्रथम काय म्हणाल ?

हरिभाऊ : तुम्ही खूप सुंदर आहांत.

मामा : अहो, मला नव्हे. माझ्या मुलीला असं म्हणा.

हरिभाऊ : मुलीलाच कीं. तुम्हांला सुंदर म्हणणारा मनुष्य एक आंधळा तरी असला पाहिजे किंवा पोटाथीं सहसंपादक तरी असला पाहिजे.

मामा : व्हाल ! लवकर तयार व्हाल ! आणखी काय म्हणाल ?

हरिभाऊ : तुमच्याशीं माझं लग्न झालं तर आपला जोडा अगदीं लक्ष्मी-नारायणाच्या तोंडांत मारण्यासारखा शोभून दिसेल ! (वरून गुच्छ घेऊन आलेला नीतिन हें ऐकतो.)

नीतिन : (आश्चर्यानें) काय हो हें ?

मामा : (ओशाळून) कांहीं नाहीं. छापखान्याच्या वाढादिवसानिमित्त होणाऱ्या नाटकाची आम्ही तालीम करीत होतो.

नीतिन : त्यांत हे हिरोइनची भूमिका करणार आहेत वाटतं ?

हरिभाऊ : तुमचे डोळे फुटलेत वाटतं ? मेहेरवान, या जन्मांत तरी मी नायकेची भूमिका करणं शक्य आहे का ? मी हिरोची भूमिका करणार असून यांची मुलगी—

मामा : हवें—आपल्या नाटकाचा सस्पेन्स आतांच घालवूं नका.

नीतिन : (साशंकतेनें) नूतन कुठं आहे ? तिला हा गुच्छ द्यायचाय.

मामा : आणा मी देतो. ती आंधळ करतीय. (निराशेनें तो गुच्छ देतो व वर जातो.)

हरिभाऊ : (रागानं) कोण हो हा ?

मामा : हाच तुमचा प्रतिस्पर्धी. नर्तक आहे म्हणे—नर्तक कसचा नाचा

आहे झालं. माझ्या मुलीला म्हणे हा आवडतो. आमच्या कुटुंबालाहि तो बऱ्यापैकी वाटतो. पण याच्यामागं जन्मभर माझ्या मुलीला नाचायला लावून तिच्या संसाराची नृत्यशाळा करायची नाही आहे मला. त्यापेक्षां तुम्ही कितीतरी चांगले आहांत. तुमच्याजवळ पैसा आहे. (मधेंच थांबून) तुमचा चेक आला का ? (तो बोलत नाही) येईल ! आणि तुम्ही मनांत आणाल तर माझ्या छापखान्यासकट मला विकत घ्याल. तुम्ही मनांत आणाल तरच माझी पोरगी त्या नाच्याच्या तावडींतून सुटणार आहे हो !

हरिभाऊ : मग आणाच-आणाच तुमच्या मुलीला. आतांच्या आतां तिच्याशी लग्नच लावून टाकतो. सहसंपादकाच्या लेखण्या आधीं खवळायच्या नाहीत आणि एकदां का त्या खवळल्या, की त्या डिपॉझिट जप्त होण्याचाहि विचार करीत नाहीत.

मामा : शाबास ! तिची एक ग्यानबाची मेख तुम्हांला सांगून ठेवतो. ती विचारील तुमच्या अंगांत एखादी कला आहे का ? तर दडपून सांगा-मला गातां येतें-लाहोरच्या कबालखांचा मी गंडा बांधला आहे म्हणून.

हरिभाऊ : लाहोर ! अहो, इतक्या लांब जायला पैसे कुठं आहेत ?

मामा : अहो, थाप मारायची !

हरिभाऊ : थाप मारायची ? मारतो !

मामा : आणि हा गुच्छ तिला द्या-

हरिभाऊ : अहो, पण हा गुच्छ त्या नाच्या पोऱ्याचा आहे ना ?

मामा : मरूं द्या हो तो. आजचं जग दुसऱ्याच्या तव्यावर पोळी भाजून घेण्याचंच आहे.

हरिभाऊ : शिवाय प्रथम भेटांति गुच्छ देण्याची कल्पना इंग्रजी वाटते.

मामा : वादं द्या हो. अलीकडे कित्येक लेखकांचं लिखाण मूळ इंग्रजी-वरूनच घेतलें असतं. मग तुमच्या या लग्न-नाटकाचा एखादाच धागा परकीय असला म्हणून काय झालं. हा गुच्छ तिला देऊन म्हणा-हा गुच्छ-माझ्या बागेंतल्या फुलांचा बनवून-मुद्दाम तुमच्यासाठी आणलाय.

हरिभाऊ : (गुच्छ घेऊन) हा गुच्छ-[तोंच स्वयंपाकघरांतून आलेली नूतन दिसते.] हा गुच्छ-हा गुच्छ केवढ्याला द्यावा.[मामा हताश होतात.]

नूतन : असेल तीन चार रुपयांचा.

हरिभाऊ : नाही—हा मला फारच स्वस्तांत पडला, म्हणजे मी हा एकाचा फुकटांत लाटला. [मामा कपाळावर हात मारून आंत जातात.] तुम्ही मला ओळखलंत ना ?

नूतन : हो—तुम्हांला कोण ओळखणार नाही ?

हरिभाऊ : सुंदर ! ‘ स्त्रियांचं सौंदर्य सेकंदकांट्याच्या गतीनं वाढतं तर पुरुषांचं सौंदर्य तासकांट्याच्या गतीनं वाढत असतं, ’ हें आज मला पटलं. तुम्ही खूपच सुंदर दिसायला लागलां आहांत. नूतनबाई—

नूतन : ई—मला बाई म्हणू नका बाई.

हरिभाऊ : नूतन—तू आज खरोखरीच सुंदर दिसते आहेस.

नूतन : (घाबरून) तुझ्यावर माझं प्रेम जडलं आहे—असं तर आतां तुम्ही म्हणणार नाही ना ?

हरिभाऊ : झाला—घात झाला. परीक्षेआधीच पेपर फुटला. झालं तर—आतां माझा प्रश्न तुम्हांला कळलाच आहे. तर उत्तर द्यायला विलंब लावू नका. नका नका, माझ्या सर्वांगाकडे अशा रोखून पाहू नका. त्याला आधीच धाम फुटलाय हो. शिवाय माझा आजचा हा अवतार उद्यां बदलणार आहे असं तुमचे वडीलच मघांशीं म्हणाले.

नूतन : म्हणजे ?

हरिभाऊ : माझे बोलविते धनी तेच आहेत. आणि या गुच्छाचे धनी ते नीतिनबाबू आहेत.

नूतन : [गुच्छ घेऊन] खरंच ! त्यांचा आहे हा गुच्छ ? How lovely !

हरिभाऊ : होय हो. माझा नोहे धन्याचा हा माल—मी तो हमाल—भार-वाही. या भारवाहकावर दया करा. मी लहानाचा मोठा झालों तो स्वतःच्या कर्तृत्वावर. मला परवां शब्दकोड्यांत २३००० रुपये मिळाले तेवढेच लोकांच्या शब्द घालण्यावर. बाकी तें कोडं पोस्टाच्या पेटांत मात्र माझं मीच नेऊन टाकलं होतं. माझ्यांत दुसरं कांहीं नसेल, पण हृदयाचा प्रामाणिकपणा जरूर आहे. आणि विशेष म्हणजे हें वाक्य माझं स्वतःचंच आहे. तुमच्याशीं माझं लग्न झालं तर त्या २३००० रुपयांच्या तुमच्यावर मंगलाक्षदा उधळीन मी. तुम्हांला माझा हा पेशा पसंत नसला तर इयल्या नव्वद टिकल्यांवर लाख मारून मी स्वतःचंच दैनिक काढीन.

नूतन : खरंच ! त्यांचा आहे हा गुच्छ ? How lovely !

શંખનાદ : વાતમી ? અહો, વાતમી અસલી તર મલા સાંગા !

नूतन : तुमच्या अंगांत एखादी कला आहे का ?

हरिभाऊ : नाही हो ! (आठवून) होय हो ! एकच काय, माझ्या अंगांत ६४ कला आहेत. गायनकलेत तर माझी विशेष प्रगति आहे. लखनौच्या जमालखांचा-नाहीं-लाहोरच्या कव्वालखांचा मी गंडा बांधला आहे. (पाहून) म्हणजे आतां तो घरी विसरलाय.

नूतन : मग एखादा ख्याल गाऊन दाखवा ना ?

हरिभाऊ : नाही-बेटा, लग्न झाल्याशिवाय तुझ्या कलेचं कुठंही प्रदर्शन करूं नकोस-असा मला गुरुपदेश आहे. तुम्ही माझ्याशी लग्न लावाल तर लग्नांतच भटजीऐवजी मीच मंगलाष्टकं म्हणेन. आणि तीं ख्यालांतच काय पण ध्रुपदधमारांतहि गाऊन दाखवीन.

नूतन : (हसून) हरिभाऊ-आडांतच नाही तर पोहऱ्यांत कुठून येणार ?

हरिभाऊ : नाही हो-तुम्हांला या आडाची कल्पना नाही अजून. निदान कांहीं विद्यार्थ्यांचे निकाल राखून ठेवतात. तसाच तुम्ही माझा निकाल उद्यांपर्यंत तरी राखून ठेवा हो.

नूतन : छे-छे-माझ्या दृष्टीनं तुमचा केव्हांच निकाल लागलाय.

हरिभाऊ : झालं-म्हणजे निकालच लागला माझा.

नूतन : होय-माझ्या परीक्षेला तुम्ही कधींहि उतरणं शक्य नाही. ज्या पुरुषानं खूप जग पाहिलंय असाच एखादा पुरुषोत्तम मला हवाय (गुच्छ त्याला परत करीत वर जातां जातां) ज्या कलावंतावर हजारों स्त्रियांनीं प्रेम केलंय अशाच एखाद्या कलावंताशी मी लग्न करणार आहे. नी-ति-न (वर जाते.)

मामा : (प्रवेशून.) कुठपर्यंत आलंय ?

हरिभाऊ : जवळ जवळ ठरलंच—

मामा : काय ?

हरिभाऊ : कीं या भानगडींत पुन्हां पडायचं नाही म्हणून. हा तुमचा गुच्छ घ्या आणि तीं पुफं अन् फोटो इकडं घ्या. निम्मा अंक मशिनवरच चढवून आलोंय मी. आतां पुफं वाचतां वाचतांच जीवन जगवीन आणि पुफं वाचतां वाचतांच देह ठेवीन. या देहाचा ब्लॉक होईपर्यंत लोकांच्याच फोटोंचे ब्लॉक्स करीत बसेन.

मामा : अहो थांबा-धीरसो गंभीर. ती म्हणाली तरी काय ?

हरिभाऊ : म्हणे, ' ज्या पुरुषाने खूप जग पाहिलेय असाच एखादा पुरुषोत्तम मला हवाय. ज्या कलावंतावर हजार स्त्रियांनी प्रेम केलंय अशाच एखाद्या कलावंताशी मी लग्न करणार आहे. ' आमच्यावर हजार कुठल्या एकाहि स्त्रीने कधी प्रेम केलं असेल तर शपथ.

मामा : (फोटो पाहात विचार करून) यापूर्वी केलं नसेल तर यापुढं करायला लावं.

हरिभाऊ : अहो, पण हे सारं कशाकरतां ? लग्नाकरतांच ना. पण माणसाला दोन वेळां जेवण अन् रात्रभर भरपूर झोंप मिळाल्यावर लग्नविघ्न हवीत कशाला ? मामासाहेब, लग्नाच्या बाबतीत तुम्ही आम्हांला असं मामा बनवलं नसतं तर आयुष्याच्या अंतापर्यंत आम्हांला लग्नाची आठवण तरी झाली असती की नाही कोणास ठाऊक. पण काय हो—मी नूतनशीं लग्न लावलं तरी ती माझ्याशीच लग्न लावील कशावरून ?

मामा : ती नाही तिचा बाप लावील. सारं बुद्धिबळ खर्चून त्या नर्तनशहाला या सहसंपादकाचा काटशह देईन तरच नांवाचा मामा मालवणकर ! नवकथा—नवकादंबऱ्या—नवकाव्य—याप्रमाणे मी आतां नवहरिभाऊ निर्माण करणार आहे.

हरिभाऊ : पण त्यासाठी तुम्हांला नवनायिका पाहावी लागणार.

मामा : अहो, प्रत्यक्ष कशाला ? एखाद्या थापेवरसुद्धां काम भागण्यासारखं आहे. (हातांतील फोटोकडे पाहून—विचार करीत मामासाहेब फिरतात.)
हरिभाऊ, शिर सलामत तो कल्पना हजार— नूतनला हजार स्त्रियांनी ज्या कलावंतावर प्रेम केलंय असा नवरा पाहिजे आहे काय ? लाहोरच्या कवालाखांचा गंडा बांधून तुम्हांला कलावंत तर मी बनवलंच आहे. आतां हजार स्त्रियांचं प्रेम—तुमच्या बाबतीत कठीण आहे हो ! (फोटोकडे पाहात) सांपडली—ओली—सुचली. हपें, पूर्वीच्या नवर-देवांना धनुष्यं मोडावीं लागलीं आहेत—मत्स्यमेद करावे लागले आहेत—लढाया माराव्या लागल्या आहेत. आपल्याला फक्त एक थाप मारायची आहे. एकच थाप. एकच प्याला लिहून गडकऱ्यांनी जेवढं यश मिळवलं नसेल त्याच्या दसपट यश—एकच थाप मारून हा मामा मालवणकर मिळवून दाखवणार. वा—वा—काय बेमालूम थाप आहे. ' हरिभाऊ हपें लाहोरला

असतांना त्यांच्या गाण्यावर प्रसिद्ध स्टॅट्यूीन-सिनेमासम्राज्ञी (फोटो दाखवून) मिस झेलम खूष झाली-तिचा प्रेमप्रवाह हरिभाऊकडे वळला.
हरिभाऊ : थांबा थांबा- या कल्पनेनेच या प्रवाहाच्या धबधब्यांत गुदमरून गेल्यासारखं झालंय मला.

मामा : आणि आपण या बातमीला जर वर्तमानपत्रांतून प्रसिद्धि दिली तर रिटा हेवर्थ-प्रिन्स अल्लीखान यांच्या लफड्याच्या बातमीप्रमाणं, ही बातमी जगभर पसरून एका रात्रीत तुम्ही आंतरराष्ट्रीय कीर्तीचे पुरुष होऊन जाल.

हरिभाऊ : म्हणजे ही थाप तुम्ही वर्तमानपत्रांत प्रसिद्ध करणार काय ?

मामा : Of Course. त्याशिवाय या प्रकरणाची जिकडे तिकडे बोंबाबोंब होऊन, नूतनचं प्रेम तुमच्याकडे कसें वळेल ?

हरिभाऊ : अहो, पण थाप मारायची ती लोकांना पटेल अशी मारा. अहो, शेरपा तेनसिंग एक वेळ पुन्हां गौरीशंकराचं शिखर गांठील, पण हा शेळपा हरिभाऊ त्या मिस झेलमचा पायथाहि गांठूं शकणार नाही. मामासाहेब, अँटमनें भडका होणार नाहीं इतका माझ्या अन् झेलमच्या या बातमीनें भडका होईल हो. शिवाय ती माझ्यावर खूष होती याला प्रूफ काय ? प्रूफ निर्माण करणं हें प्रुफं तपासण्याइतकं सोपं आहे काय ? थाप मारायची तर (एक वृत्तपत्र उचलून) या खटाव मिल्सच्या जाहिरातींतली ही मुलगी ध्या. लक्स-साबणाच्या जाहिरातींतली ही एक्स्ट्रो नटी ध्या-ही बाई ध्या.

मामा : ही ? अहो, हा तरुणपर्णी रुक्मिणीच्या वेषांत काढलेला बाल-गंधर्वाचा फोटो आहे.

हरिभाऊ : सोडून द्या.-ही ध्या.

मामा : अहो, हा नूरजहानचा फोटो आहे. ही मरून ३०० वर्षे झाली.

हरिभाऊ : मरूं द्या-ही ध्या.

मामा : Yes ! हीच ती-तीच ही-मिस झेलम—

हरिभाऊ : मग ती नको. ती खटाव मिल्सचीचं पोरगी ध्या.

मामा : नाहीं नाहीं—हीच. अहो डिपॉझिट जप्त व्हावं तर लाखाचं. तसं थाप मारावी ती प्रसिद्ध नटीच्या बाबतींत. आमची नूतन या बातमीनें त्या नाच्या पोऱ्याला तसाच नाचत ठेवून थेट तुमच्याकडे

धांवत येईल अन् म्हणेल—मला पदरांत घ्या. आमचं कुटुंब तर सध्यां गांवांत लागलेल्या झेलमच्या जादू-इ-कत्तल सिनेमाचे ४ फ्री पासेस तुमच्याकडे मागेल.

हरिभाऊ : सध्यां हिचा एखादा बोलपट गांवांत चालूं आहे काय ? (बसतो.)

मामा : होय. आणि परवांच त्या बोलपटाची ज्युबिली साजरी होणार आहे.

हरिभाऊ : छान ! म्हणजे ही थाप लोकांत पचली नाही तर त्या दिवशीं लोक चित्राची ज्युबिली—झेलमचा सत्कार—आणि माझी पुण्यातिथि बरोबरच साजरी करतील. शिवाय मामासाहेब, हें प्रकरण समजल्यावर नूतन उलट माझा तिरस्कार करूं लागली तर ? हो म्हणजे—नूतनला वश करायला आपण झेलम प्रकरण उभें करायचें तर झेलम प्रकरण उभें राहिलं म्हणून नूतन मला नाकारायची. म्हणजे हा दोन्हीकडचा नवरा उपाशीच राह्यचा. मामा : छे हो—तिला हजार स्त्रियांनीं प्रेम केलंय असा कलावंत हवाय नाही का ? मग घे म्हणावं. ‘हजार स्त्रियांचं सौंदर्य अन् कीर्ति जिच्यांत ठासून भरलीं आहेत अशी झेलम माझ्यावर फिदा आहे.’ माझ्यावर म्हणजे तुमच्यावर. हा झेलमचा फोटो तुमच्या खिशांत ठेवा. (ठेवतो) हें आणखी एक प्रूफ.

हरिभाऊ : छे छे—तिचा फोटो माझ्या खिशांत असणं हें कांहीं तिचं माझ्यावर प्रेम असण्याला पुरेसं प्रूफ नाही. कारण तसं म्हटलं तर माझ्या खिशांत हा मारुतीचाहि फोटो आहे.

मामा : Yes ! तुमची शंका बरोबर आहे. (आठवून) कांहींतरी लेखी पुरावा हवा. थांबा—आणा. त्या फोटोवर, नेहमीं नव्या लिहितात त्याप्रमाणं आपणच कांहींतरी लिहूं या.

हरिभाऊ : लिहा—पण जरा चांगलं लिहा हं ! पहिलाच प्रसंग आहे. (एकमेकाकडे पाहतात).

मामा : काव्यांत लिहूं का गद्यांत लिहूं ?

हरिभाऊ : गद्यांतच लिहा. म्हणजे लोकांना कळायला सोपं ! (मामा चपापतात.)

मामा : (लिहितो) मेरे प्यारे हरि—तुमारी झेलम. वा !—वा ! मेरे प्यारे हरि—तुमारी झेलम—आतां हा बार ठासून भरला ! (ममीसाहेब

येतात. त्यांना पाहून मुद्दामच खोऱ्या रागानं) हर्षे, . लाहोरला मीं तुम्हांला ' टिमकी ' च्या कामाला धाडलं तर तुम्ही हा बाजा वाजवून आलां होय ?

हरिभाऊ : (मर्मीना पाहून) पण मी-लाहोर शब्द फक्त वाचलायू हो-

मामा : मग ही पंजाबांतली झेलम महाराष्ट्रांत कशी उपटली ?

ममी : बन्नु बन्नु -(फोटो घेते) किती सुंदर आहे !

मामा : छे छे-मला हें खरं सुद्धां वाटत नाही.

हरिभाऊ : नाहीच खरं तें.

ममी : नाही कसं. खरंच असलं पाहिजे. (वाचते) मेरे प्यारे हरि—

मामा : तुमारी झेलम-एका सिनेमा नटीचं तुमच्यावर प्रेम ? आणि तुम्ही माझे सहसंपादक ?

हरिभाऊ : (धीट होऊन) हो-आहे तिचं माझ्यावर प्रेम. तिचंच काय, यापूर्वी १९९ स्त्रियांचं माझ्यावर प्रेम होतं. ही हजारो. नोकरीचे ८ तास तुमची टिमकी वाजवल्यावर बाहेर मीं बाजा वाजवावा का ताशा बडवावा हा माझा खाजगी प्रश्न आहे.

मामा : बाहेर तुम्ही ताशा बडवा नाहीं तर ढोल पिटा. तो माझा प्रश्न नाही. पण मला वाईट इतकंच वाटतं की, तुमच्यासारख्या मवाल्याला मी माझी मुलगी देणार होतों.

हरिभाऊ : हो-आणि मी तिच्याशीं लग्नहि करणार होतों. तुम्ही सांगितलं म्हणूनच.

मामा : (ओशाळून, पण रागाचं नाटक चालू ठेवीत.) विसरा-विसरा आतां तें. म्हणे, मीं सांगितलं. हा फोटो मींच आणला असेल. यावरचा हा मजकूर मींच लिहिला असेल.

ममी : मी म्हणतें-झेलमनींच लिहिला. असेल तिचं यांच्यावर प्रेम, म्हणून लिहिलं असेल तसं तिनें. लग्नाआधीं नवरानवरीचीं चरित्रं पाहिलीं जातीं तर जगांत आजवर एकहि लग्न झालं नसतं, आणि लग्नानंतरहि तीं उजेडांत आणलीं गेलीं तर घराघरांतून घटस्फोटांचे अर्ज येऊं लागतील. हरिभाऊ : हें मात्र खरं हं. नवऱ्याचं मूल आणि सुंदर स्त्रियांचं कूल पाहू नये हें उत्तम.

ममी : आणि झेलमसारख्या सुंदर श्रीमंत-आणि प्रसिद्ध नटीनीं यांच्यावर

प्रेम करावं यांत यांचा गौरवच नाही का ? आणि असा एक सुप्रसिद्ध पुरुष तुमच्या 'टिमकी' चा सहसंपादक निघावा याचा तुम्हांला अभिमान वाटायला पाहिजे. हवें, मी तुमचं अभिनंदन करतें. हिनं काम केलेला एकहि बोलपट पाहिल्याशिवाय मी राहात नाहीं. जादू-इ-कत्तल-तर मीं चारदां पाहिला. ज्युबिलीच्या दिवशीं तुम्ही ४ फ्री-पासेस आणलेंत तर पुन्हां सुद्धां पाहीन मी तो. खरंच, मी पुरुष असतें तर हिच्याशींच लग्न केलं असतं. मामा : आणि मला तसं कांहीं वाटत नाहीं असं समजूं नका हं. पण तुम्ही अजून जिवंत आहांत ना !

ममी : तुमचं आपलं कांहीतरीच ! हरिभाऊ, आणाल ना फ्री-पास-

हरिभाऊ : अहो ममीसाहेब-तुम्ही काय ऐकतां आहांत यांचं ? हिच्याकडं मी फ्री-पास मागायला गेलों तर ही म्युनिसिपालिटींतून माझा मृत्युपासच काढून माझ्या हातांत देईल. खरं पाहिलं तर मीं हिला पडद्यावर तरी पाहिलीय पण हिनं मला स्वप्नांतसुद्धां पाहिलं नसेल.

ममी : होय ना. वास्तविक तुमच्यांत विशेष असं कांहींच नाही कीं-

हरिभाऊ : नाही नाही-तसं समजूं नका हं. त्यांतून या नटी पैसा लुबाडतांना एखाद्या कुबेराला कंगाल बनवतील तर प्रेमाची निवड करतांना माझ्यासारख्या एखाद्या कंगालालाहि कुबेर करून सोडतील.

ममी : खरंच, यापूर्वीं आम्हीं तुम्हांला पुरतं ओळखलं नव्हतं.

हरिभाऊ : आणि अजूनहि तुम्हीं कांहीं ओळखलंय असं मला वाटत नाहीं.

ममी : पण हलकें हलकें आतां आम्हांला कळेलच कीं सारं. मलाच काय, पण उद्यां हें साऱ्या गांवांत होईल. नूतन - ए नूतन - अग हें बघ काय, तें (फोटो घेऊन धांवत धांवत वर जातात.)

मामा : चालला-हरिभाऊ, आपल्या थापेला रंग भरत चालला. आतां बघा-तासामरांत या बातमीची साऱ्या गांवभर बोंबाबोंब होईल. कारण बायकांचीं तोंडं हीं ब्रह्मदेवानं काढलेलीं खास बातमी-पत्रंच आहेत. आतां आमच्या ह्या, ही बातमी आमच्या नूतनला सांगतील. नूतन त्या नाच्याला सांगेल. आणि तो नाचा तर ही बातमी घेऊन साऱ्या गांवभर नाचत सुटेल.

शंखनाद : (प्रवेशून) बातमी ! बातमी ! बातमी ! अहो, मग प्रथम ती मला सांगा.

मामा : काय सांगायचंयू ? सुप्रसिद्ध स्टंट क्वीन - सिनेमासम्राज्ञी मिस् झेलमची अन् हरिभाऊंची भानगड—

शंखनाद : ओ - सेन्सेशनल - मार्ग्वेलस (लिहितो) अरे-हो. मुख्य तें विसरलोंच. हरिभाऊ, तीं पुर्ण हवीं आहेत छापखान्यांत लवकर. निम्मा अंक मशिनवर तसाच पडून राहिलाय.

हरिभाऊ : अरे, खरंच कीं. मामासाहेब झालं एवढं थापस्तवन इतकंच पुरें. आपल्या अंकाची सिद्धता करायला नको का ?

मामा : छे-छे-हर्षे, आतां 'टिमकी'च्या अंकाची सिद्धता करण्यापेक्षां तुमच्या लग्न-नाटकाच्या अंकाचीच सिद्धता करायला सिद्ध व्हा. मेरे प्यारे हरि-(वरून नूतन, नीतिन, ममी येतात.) थापेला रंग भरत चालला—

नूतन : मला हें खरं सुद्धां वाटत नाहीं. मिस् झेलम ? (फोटो ममीच्या हातांत देते.)

ममी : प्रसिद्ध सिनेमासम्राज्ञी. (फोटो नीतिनच्या हातांत देते.)

नीतिन : स्टंट क्वीन ? (फोटो शंखनादाच्या हातांत देतो.)

शंखनाद : होय. आणि तिचं या हर्षावर प्रेम. (फोटो नूतनच्या हातांत देतो.)

नूतन : शक्यच नाही. मेरे प्यारे हरि—

हरिभाऊ : ओ—

नूतन : Shut up !

हरिभाऊ : नूतनबाई, हें खरं नाही हो. तुम्ही मला Shut up म्हणालांत ! आणि माझी श्वासनलिकाच Shut up व्हायच्या बेतांत आली आहे हो ! मी जातो. मामासाहेब आणि मंडळी तुमच्या या नाटक कंपनीला माझा कायमचा रामराम. (जाऊं लागतो.)

नीतिन : (त्याला अडवून) हरिभाऊ, या नटीकडून माझ्या डान्सिंग-बॅलेच्या वर्ल्ड टूरला फिनान्स मिळवून घ्याल तर मी तुम्हांला आयुष्याच्या अंतापर्यंत फुकट डान्स शिकवीन. किमानपक्षीं तिची मला ट्यूशन तरी मिळवून घ्याच. निदान माझ्याबद्दलचं ओळखपत्र तरी—

मामा : अहो घा. झेलमला याचं ओळखपत्र म्हणजे हलवायाच्या घरावर तुळशीपत्र. त्यांत तुमच्या बापाचं काय जायचंयू !

ममी : नाही हो-आधीं मला जादू-इ-कत्तलचे चार फ्री पासेस—

नीतिन : नाही नाही—फिनान्स—निदान ट्यूशन—कमीत कमी ओळखपत्र.
शंखनाद : त्या सर्वांच्या आधी मला एखादी मुलाखत द्या. तुमची
मुलाखत आपल्या 'टिमकी'त आली तर निदान आपले पगार तरी वेळच्या
वेळींच आणि नक्की मिळतील.

हरिभाऊ : नूतनबाई, तुमची काय रिकेस्ट आहे ?

नूतन : (एकदम पालटून) रिकेस्ट नाही, ऑर्डर आहे. माझा तुमच्या-
वर हक्कच आहे तसा. तो गुच्छ द्या इकडे.

हरिभाऊ : (घाईघाईने) हा ध्या.

नूतन : तीं पुफं द्या इकडे.

हरिभाऊ : हीं ध्या.

नूतन : एक काड्याची पेटी द्या.

हरिभाऊ : मी विड्या ओढीत नाहीं.

शंखनाद : ही ध्या. (त्या आगपेटीने तीं पुफं पेटवते.)

नूतन : हरिभाऊ—तुम्ही तुमचा निकाल उद्यांपर्यंत राखून ठेवायला
सांगितला होता ना ? मी आजच, आतांच देतं निकाल. या तुमच्या
प्रेमाच्या गुच्छाचा मी स्वीकार करतं. ही तुमच्या हलक्या नोकरीची होळी.
मी तुमच्याशीं लग्न लावायला तयार आहे. जा, मुहूर्त ठरवा. (वर जाते)

हरिभाऊ : (प्रेमानं वर जात) नूतन—

नीतिन : (त्याला थोपवून) नूतन—शुद्धीवर आहेस काय ? (रागानं
वर जातो)

ममी : (अर्धवट आनंदानं) नूतन— (वर जाते)

शंखनाद : बाई, बाई, तुमचा एखादा तयार ब्लॉक आहे का ? (बेल
वाजते). पाळण्यांतला असला तरी चालेल !

हरिभाऊ : मामासाहेब, गंगेत घोडं न्हाल ! उद्यां अग्रलेखाऐवजीं माझ्या
लग्नाच्या बातमीनंच अखली 'टिमकी' भरून टाकतो. (धांदलीनं जातो)

शंखनाद : पण मग ती मुलाखत—हरिभाऊ, अहो ती मुलाखत—मामा—
तुमचा ब्लॉक.

मामा : (फोनमध्ये) Hello !—ऑ ? परवां मिस झेलम गांवांत येणार
आहे ? तिचा सत्कार करणार आहांत ? माझ्या अध्यक्षतेखालीं—(शंखनाद
लिहून घेतो) (फोन टाकून कपाळावर हात मारून) छान ! करायला
गेलों एक अन्— (पडदा पडतो)

[स्थळ—पहिल्या अंकांतीलच. मागच्या अंकानंतर २ दिवसांचा काळ लोटला आहे. वेळ सकाळची. टेलिफोनची घंटा वाजते. ममीसाहेब येऊन फोन घेतात.]

ममी : (खुशीने) हॅलो ? राणीसाहेब ? बोला. आज रात्रीच्या ज्युबिली समारंभाला जायचंय तुम्हांला ? नाही, नाही. हरिभाऊंनी फक्त आमच्यासाठीच फ्री पासेस आणायचं कबूल केलंय. एँ ? हो, ती बातमी खरी आहे. पण आतां कांहीं नाहीं त्यांचं. तुमची मुलगी लग्नाची आहे ? अहो, पण ८ दिवसांनीं हरिभाऊंचं आमच्या नूतनशीं लग्न होणार आहे. तुम्ही आजचीं वर्तमानपत्रं वाचलेलीं दिसत नाहींत. हो-हो-हो बातमीदार मेले असेच शंख असतात. (शंखनाद येतो.)

शंखनाद : मला हांक मारलीत ?

ममी : Thanks ! (रिसीव्हर खाली ठेवतात.)

शंखनाद : ममीसाहेब, तुम्ही केवढा घोटाळा केलांत. मीं तीं पातळ तुम्हांला आणून दिलीं म्हणून तुम्हीं सांगितलंत वाटतं मामासाहेबांना ?

ममी : मग ? उलट यांचे बाहेरचे चाळे मला तुमच्यामुळे कळले याबद्दल मी तुमची आभारी आहे.

शंखनाद : पण मामासाहेबांनीं मला नोटिस दिली आहे.

ममी : तुम्ही कांहीं काळजी करूं नका. मी सांगेन त्यांना. शिवाय आतां आमचे होणारे जावई हरिभाऊ तुमचे संपादक झाले आहेत ना ? त्यांनाही मी सांगेन.

शंखनाद : Thank you ! ममीसाहेब, नूतनबाईंच्या लग्नाची बातमी वाचलीत तुम्ही ?

ममी : वाचली कीं. किती छान आहे !

शंखनाद : मींच लिहिलीय ती. तसेच हरिभाऊ आणि मिस झेलम यांच्या लफड्याची हकीकत मींच छापली आहे. आहे कीं नाहीं खुसखुशीत ?

मी इतकंच करून थांबणार नाहीं तर उद्यांच्या अंकांत हरिभाऊ हर्षाची समग्र मुलाखतच छापणार आहे. हरिभाऊ वर आहेत का ?

ममी : नाही, अजून आले नाहीत ते.

शंखनाद : बरं, मग मी जरा वेळाने येतो. तेवढं आमच्या नोटिशीचं— (जाऊं लागतो) कारण त्याचं काय आहे—मामांचा स्वभाव आहे जरा चक्रम !

मामा : (प्रवेशून दोघांची नजरानजर) काय हो ! तुम्ही अजून इथंच ? नोटिस मिळाली की नाही ?

ममी : तुमचं आपलं कांहीतरीच. कशाबद्दल हो नोटिस दिली यांना ?

मामा : अहो, यांनीं पातळं—नाहीं छापखान्यांतल्या ब्लॉक्सचीं पार्सलं पळवलीं.

ममी : आहे ठाऊक मला. (मामासाहेब आश्चर्यचकित होतात.) मींच मागितलीं होती तीं पार्सलं. त्यांनीं तीं मलाच आणून दिलींत.

मामा : (थाप अंगाशीं आल्यामुळे काढता पाय घेत) होय का— (जातात)

शंखनाद : ममीसाहेब—मामासाहेबांच्या पत्नी शोभतां खऱ्या. काय बेमालूम थाप मारलीत हो.

[नूतन वरून येते. आतां तिनें जरा नीटनेटकी वेषभूषा परिधान केली आहे. एखाद्या नववधूप्रमाणेच ती लाजत लाजत येते.]

नूतन : ममी—

ममी : ये नूतन. शंखनाद, आज—आमची नूतन किती छान दिसते आहे नाही ?

शंखनाद : लक्ष आहे माझ ! म्हणजे पाहतोय मी !

ममी : माझ लग्न ठरलं तेव्हां मी सुद्धां अशीच सुंदर दिसत होतं म्हणे.

शंखनाद : शक्य आहे. ' नवऱ्या मुली लग्न ठरल्यावर सुंदर दिसतात तर नवरे मुलगे लग्न झाल्यावर सुंदर दिसू लागतात. '—अशा अर्थाची परवांच एका मानसशास्त्रज्ञानं मला मुलाखत दिली होती.

नूतन : ममी, तुझा हा उत्साह पपांनीं पाहिला तर ते म्हणतील लग्न मुलीचं ठरलं आहे की आईचं ?

ममी : त्यांचं पुरें. त्यांचा उत्साह तर जणू काय त्यांचंच लग्न ठरल्याप्रमाणं

उतू चाललाय्. आज दोन दिवस उठल्याबरोबर भूपाळीऐवजी जादू-इ-कत्तलमधलींच गाणीं बडबडत सुटतात.

शंखनाद : अहो, त्यांच्यांतच काय, पण या बातमीनं सान्या गांवांत खळबळ उडली आहे. (एक अंक दाखवून) हें काय-‘टिमकी’ चे माजी संपादक मामासाहेब मालवणकर यांच्या एकुलत्या एक कन्येचा आजी संपादक हरिभाऊ हर्षे यांच्याशी लवकरच विवाह होणार आहे. (दुसरा अंक पुढें करून) सहसंपादकाचा संपादक कसा झाला ? हें तिसरं ‘टिमकी’ चे संपादक हरिभाऊ हर्षे आणि जादु-इ-कत्तलच्या नायिका मिस झेलम यांचं प्रणय प्रकरण. हें चौथं-मासिकं मजेदार भविष्य-हरिभाऊंचा प्रेयसी-पालट होणार. आणि ‘ टिमकी ’ चें हें संपादकीय.-कला आणि जीवन यांचा संगम. या बातम्यांनीं हरिभाऊ तर मावळत्या प्रेयसीचे प्रियकर आणि उगवत्या परनीचे पति या दुहेरी नात्यानं एका रात्रीत प्रसिद्धीच्या शिखरावर जाऊन बसले आहेत.

ममी : होय ना. शिवाय सकाळपासून फोन तरी किती येताहेत म्हणून सांगूं ! महिला-मंडळाला म्हणे नूतनचा सत्कार करायचाय्. ब्लॅकमेल फोटो स्टुडिओला, हरिभाऊ-नूतनचा बस्ट हवाय्. स्वास्तिक क्रॉस बँडवाला तर म्हणतो की, हिच्या वरातीला आम्हांलाच ऑर्डर द्या. हें तर कांहींच नाही. चित्तापूरच्या ड्रावेजर राणीसाहेब तर हरिभाऊंच्या स्थळाबद्दलच मला विचारीत होत्या.

नूतन : हं-यांचं स्थळ असं वाटेवर पडलंय होय ? शिवाय संस्थानं गेलीं म्हणावं आतां.

ममी : शिवाय तिची पोरगी म्हणे मागं त्यांच्या ड्रायव्हरबरोबरच पळून गेली होती.

शंखनाद : (वही काढत) कुठं ? केव्हां ?

ममी : तुमचं आपलं कांहींतरीच. खूप मागची गोष्ट आहे ती.

शंखनाद : मागं पळाली. मला वाटलं कीं काल पळाली !

नूतन : खरंच ! ममी, कोणाचीहि दृष्ट लागावी असंच यांचं स्थळ आहे. आतां किती तरी मुली माझा मत्सर करतील.

शंखनाद : होय ना-त्या मिस झेलमला कळलं तर ती सुद्धां येऊन तुमच्या झिज्या उपटायला कमी करणार नाहीं.

नूतन : आणि मग हे सुद्धां कांहीं स्वस्थ बसणार नाहीत. मांजरीच्या पिलाप्रमाणं खिडकींतून फेकून देतील तिला. ममी संपादकाची बायको होण्यांत किती मानमरातब भरला आहे याची तुला कल्पना नाही ग ! (त्या हतबुद्ध होतात.)

ममी : (हात जोडून) बाईग ! चांगली कल्पना आहे !

नूतन : आणि ममी, तुला कळलं का ? हे म्हणे छान गातात.

ममी : अगं बाई हो !

नूतन : होय ना—लाहोरच्या कव्वालखांचा म्हणे गंडा बांधलाय त्यांनीं. आज मला ते दाखवायला आणणार आहेत तो गंडा.

शंखनाद : शिवाय परवांच्या शब्दकोड्यांत २३,००० रुपयांचं बक्षीस. माझ्यासारख्या दळभट्ट्या बातमीदाराच्या दृष्टीनं हाच मुद्दा सर्वोत्तम म्हत्वाचा आहे.

नूतन : मिळणारच त्यांना बक्षीस. प्रत्येक शब्द तोलून—मापून टाकणाऱ्या त्यांना शब्दकोड्यांत एकदांच काय, पण हजारदां २३,००० रुपयांचीं बक्षीस मिळतील. शिवाय ते दिसायलासुद्धां नीतिनपेक्षां कितीतरी—पण जाऊं दे. तुम्ही उगीच चेष्टा कराल माझी.

शंखनाद : नका सांगू. तुम्ही नाही सांगितलं तरी आम्हांला कल्पना आहे त्याची. (लिहितो) हरिभाऊ हर्षे मदनाचे अवतार आहेत—असं नूतनबाई खाजगी बोलतांना माझ्याजवळ म्हणाल्या.

नूतन : त्यांच्याशीं माझं लग्न ठरल्यापासून त्यांच्याविषयीं मला कांहींतरी निराळंच वाटू लागलं आहे. (शंखनाद लिहितो) अगदींच मला राहवेना—

शंखनाद : अगदींच मला राहवेना—म्हणून तुम्हीं काय केलंत ?

नूतन : पपांशीं कांहीं तरी काम काढल्याचं निमित्त काढून त्यांना छापखान्यांतून पाहूनहि आले.

शंखनाद : ग्रँड—सुप्रसिद्ध विदुषी—नर्तनसम्राज्ञी नूतन यांची 'टिमकी'च्या रुचेरीस भेट.

नूतन : अहो, पण छापू नका तें. पपांना माहीत नाही तें. (खोडतो)

शंखनाद : (खोडून) माहीत नाही का ? मग नको—कालच आम्हाला नोटिस मिळालीय !

नूतन : ममी, त्यांच्यांत अगदीं आमूलाग्र फरक पडलाय. पाहिली गोष्ट म्हणजे यांनीं मिशांना साफ चाट मारली आहे.

ममी : आणि काय ग, आज म्हणे ते सुट्याबुटांत होते.

नूतन : होय ना. अगदीं साहेब झालीय स्वारी.

शंखनाद : काय म्हणतां ! अरे मग त्यांचा फोटोच मिळविला पाहिजे मला. खालीं मुलाखत अन् वर फोटो—वा वा— ‘ टिमकी ’ चं भाग्यच उजळेल म्हणायचं. मुलाखत द्यायची—गंडा घालायचा—मिशा काढायच्या—हरिभाऊ (परत जातो).

ममी : आणि हे सांगत होते कीं, तो सूट त्या मिस झेलमनं लग्नाची भेट म्हणून पाठवलाय म्हणे त्यांना.

नूतन : (रागानं) होय ! थांब. येऊं दे त्यांना. त्यांचा तो सूट घेतो अन् बोहारणीलाच देऊन टाकतें. आणि त्यांना सरळ बजावतें कीं..... हजार बायकांनीं प्रेम केलेला पुरुष मला आवडतो. पण त्यांनीं त्या पुरुषाला कांहीं दिलेलं मुळींच आवडत नाहीं मला. (निघून जाण्याच्या तयारीनं नीतिन येतो.)

नीतिन : नूतन—नो मोस्से—जातों मी. एका दिवसांत तूं इतकी बदलशील याची कल्पना नव्हती मला.

नूतन : मग काय करूं तर ? गेल्या तीन वर्षांत तुम्ही फक्त मला नाचच शिकवलांत. पण एकदां तरी लग्नाचा विषय काढलांत का ?

नीतिन : (आश्चर्यानं) म्हणजे ? ओघाओघानं त्या मुद्याला मी येणारच होतों. पण मला वाटलं तूं रागावशील.

ममी : हो—तुमचं आपलं कांहीतरीच. बायकांना काय हवं असतं हें सुद्धां तुम्हांला ठाऊक नाहीं.

नीतिन : ठीक आहे. यापुढें माझ्या डान्सिंग स्कूलमध्ये येणाऱ्या कुठल्याहि मुलीशीं आधीं लग्नच लावीन आणि मगच तिला डान्स शिकवीन. किंवा तसं कशाला आत्तांच्या आत्तां कपाळाला मुंडावळ्या बांधून मी नूतनशीं लग्न लावायला तयार आहे.

ममी : हो—त्या कपाळाला मुंडावळ्या बांधणं हें पायांत घुंगरं बांधण्याइतकं सोपं आहे काय ? त्या हरिभाऊप्रमाणें तुमच्यावर एखादी श्रीमंत, सुंदर आणि प्रसिद्ध नटी खुष झाली आहे का ?

नीतिन : नसेल. गुणानं तिच्याएवढी मोठी नटी माझ्यावर खुष झाली नसेल; पण संख्येनं यापूर्वी किती स्त्रियांनीं माझ्यावर प्रेम केलीं आहेत याची जंत्री तुम्हांला ऐकवूं काय ?

नूतन : चालते व्हा. तुमच्या प्रणयकथांचं श्रवण करायची मला जरूर ? आणि आतां हरिभाऊ इथं येणार आहेत. त्यांच्या समोर हा फार्स नको ?

नीतिन : हा फार्स नको ? येवढ्यानं काय झालं आहे ? हा फार्स इतका ताणतो कीं ताडकन् तो तुटलाच पाहिजे. त्या मिस झेलमचा खरा प्रियकर कोण आहे हें तुम्हांला माहिती आहे का ?

हरिभाऊ : (प्रवेशून) मी-मी होतो. काय म्हणणं आहे आपलं ? (हरिभाऊंच्यांत आतां आमूलाग्र बदल झालेला असून त्यांच्या हातांत वेणी आहे. त्यांनीं घातलेला सूट त्यांना सांवरतां येत नाही. कपाळचं गंधाहि हॅटशीं विसंगत वाटतं.) माझ्या होणाऱ्या बायकोला दम भरणाऱ्याचा दम मी एका दमांत उखडल्याशिवाय राहणार नाही- Get out ! या साहेबी पोषाखाचं सामर्थ्य तुम्हांला माहीत नाही महाराजा !

नीतिन : पाहूं ना, घोडामैदान जवळच आहे. (जाऊं लागतो पण पुन्हां थंबकून) हरिभाऊ हषें, हिची पूर्वीची कॅरेक्टर माहीत आहे तुम्हांला ?

नूतन : काय हो मीं केलं ?

हरिभाऊ : तूं गप्प बैस. आतां तुझ्या बाजूनं बोलायला मी आहे ना ? साहेब गेला तरी साहेबी पोषाखाचा हिसका तो कसा ठेवून गेला आहे हें याला मी न दाखवीन तर मिशी उतरून देईन. अरे, ती आधींच उतरवली आहे नाही का. हरकत नाही. काय म्हणालांत आपण ?

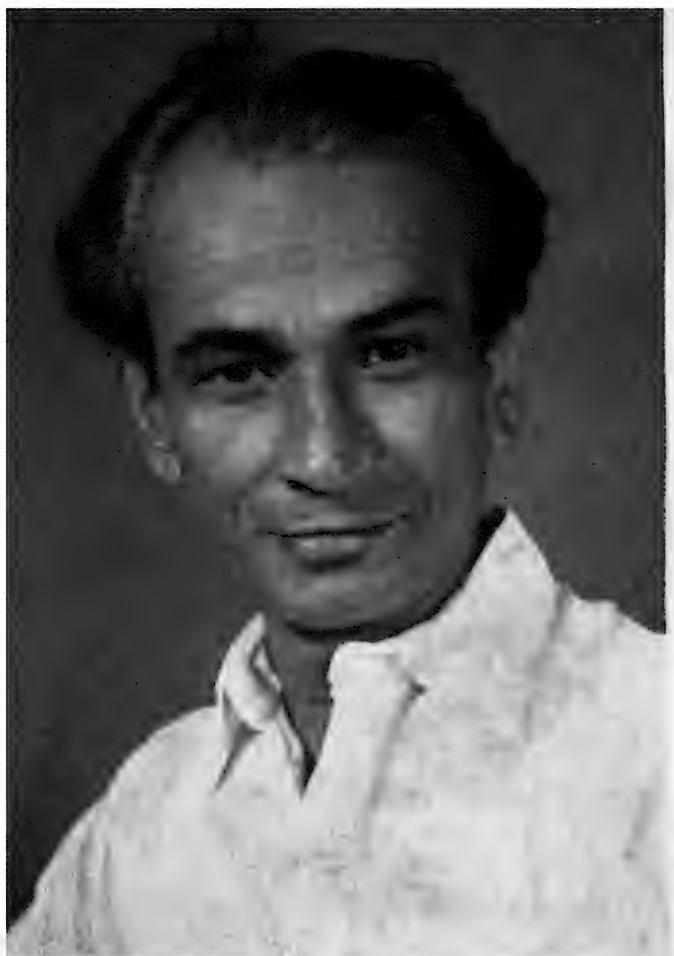
नीतिन : हिची पूर्वीची कॅरेक्टर माहीत आहे तुम्हांला ?

हरिभाऊ : नसूं दे. माझी तरी पूर्वीची कॅरेक्टर कुठं आहे माहीत हिला ?

नीतिन : हिचं माझ्यावर प्रेम होतं.

हरिभाऊ : मग माझेंहि मिस झेलमवर प्रेम होतं. मेहेरबान, लग्नाआधीं एखाद्या पुस्तकाच्या हक्काप्रमाणें प्रेमाचे 'सर्व हक्क स्वाधीन' एकाच्या हातांत कधींच नसतात. प्रेमाच्या दर नव्या आवृत्तिगणिक ते बदलत असतात.

नीतिन : अस्सं ! तुमचं लग्न ठरल्यापासून तुमच्यांत बरीच क्रांति झालेली दिसतेय. पण लक्षांत ठेवा, मीं हें लग्न मोडल्याशिवाय राहणार नाही. (तावातावानं जातो.)

नीतिन : पाहं ना. घोडा-मैदान जयलच आहे.

हरिभाऊ : हा सूट चक मी ४२ रु. १४ आण्याला विकत आणलाय !

हरिभाऊ : जा. जा. मोड जा. आतां ब्रह्मदेव आडवा पडला तरी हें लग्न मोडणं शक्य नाही. (एकदम हलक्या आवाजांत सौजन्यपूर्वक) मी-ही-वेणी आणली आहे. (ममीसाहेब डोक्यांत घालूं लागतात. नूतन व हरिभाऊ हताश होतात.)

नूतन : ममी, तुझ्यासाठीं नाहीं आणली त्यांनीं वेणी.

ममी : अगबाई खरंच कीं-किती मूर्ख मी. घे बाई. (देते) पण. म्हण्टलं हरिभाऊ इतक्यांतच आम्हांला विसरलं नका.

हरिभाऊ : छे-छे-ममीसाहेब, मी तसा नाहीं हं. मी तुम्हांला कधींच विसरणार नाहीं. एकदां मी तुमचा घरजांवई झाल्यावर तुमच्या आमच्या रात्रंदिवस गांठीभेटी पडणारच कीं ! ही वेणी मीं तुमच्यासाठींच आणली होती.

ममी : हो ? थॅक्यू. (पुन्हां वेणी घेते व डोक्यांत घालते.) अहो, ऐकलं का ! ही पाहिलीत का हरिभाऊंनीं माझ्यासाठीं वेणी आणली आहे. (आनंदानं मामांच्या खोलींत जाते. कांहीं वेळ दोघांही बोलत नाहीत. नव्या सुटामुळें हरिभाऊंची अस्वस्थता अधिकच वाढते. टेलिफोन बेल त्या शांततेचा भंग करते. नूतन फोन घेते.)

नूतन : हॅलो ! सॉरी. त्यांचं स्थळ रिकामं नाहीं. (हरिभाऊ आश्चर्यचकित होतात.) माझंच त्यांच्याशीं लग्न ठरलंय. (रिसीव्हर ठेवते. आणि कौतुकानें हरिभाऊंच्या जवळ येते. हरिभाऊ बाजूला सरतात, म्हणून मग ती रागावून बाजूला जाते.)

हरिभाऊ : मामा आहेत का घरांत ? (ती बोलत नाहीं) तुमचा बेत बदलला तर नाहीं ना ?

नूतन : नाहीं. पण माझा बेत बदलायच्या मात्र बेतांत मी आहे.

हरिभाऊ : कां ? (उठतो) मिस झेलमच्या प्रकरणासंबंधीं तुम्हांला खरी हकीकत कळली का ?

नूतन : (फुरंगटून) हो—

हरिभाऊ : अहो, तें कांहीं खरं नाहीं.

नूतन : मग हा सूट काढा आधीं.

हरिभाऊ : (घाबरून) आणि—

नूतन : मला तो बोहारणीला द्यायचाय.

हरिभाऊ : नको हो, एवढा हा एकच सूट आहे. म्हणजे एवढा हा एकच चांगला आहे.

नूतन : का मिस झेलमनं तुम्हांला तो भेट पाठविला आहे म्हणून त्याचा मोह सोडवत नाही ?

हरिभाऊ : भले ! कुणी सांगितलं तुम्हांला हें ?

नूतन : पपांनीं—

हरिभाऊ : पपा गेले मसणांत—मामा—अहो मामासाहेब—

नूतन : अहो, त्यांना कशाला हांक मारताय ?

हरिभाऊ : आतां त्यांच्या नांवानं हांकां मारूं नको तर काय करूं ? हा सूट चक्क मीं ४२ रु. १४ आण्याला विकत आणला आहे. (बिल दाखवीत) हें बिल—

नूतन : सॉरी ! पपांनीं मला थाप मारली असेल.

हरिभाऊ : आतां कसं बोललांत. तुम्ही कोणाला सांगूं नका; पण जग त्यांना थापाड्यामामा म्हणूनच ओळखतं. ते कुणाला केव्हां काय थापा मारतील याचा नेम नाही. यांनीं मारलेल्या एका भयंकर थापेचा इतिहास पुढं—मागं मी तुमच्या कानावर घालणारच आहे. पण एकदां तुम्ही संपूर्णपणें माझ्या झाल्यावर !

नूतन : मी तुमची होणार हें ममीला वेणी आणतांना नव्हतं वाटतं लक्षांत ?

हरिभाऊ : खरं सांगूं का ? मीं ती वेणी तुमच्यासाठींच आणली होती. पण ममीसाहेबांच्या समोर तसं सांगायला मला लाज वाटली. (लाजतो. तोंच बेल वाजते. त्रासून तो फोन घेतो.) हॅलो ! सॉरी ! माझं लग्न आतां नक्की ठरलंय. ऑ ! (ओरडून) माझं स्थळ रिकामं नाही.

नूतन : बाई—बाई—बाई—कमाल झाली. बाई लोकांची. या लोकांनीं आपल्या लग्नाची बातमी अजून वाचली नाही वाटतं ?

हरिभाऊ : का ती वाचूनच—आमची सुद्धा म चेष्टा करण्याकरितां हे लेकाचे फोन करताहेत. (पुन्हां बेल वाजते आणि हरिभाऊ आतां चक्क रिसीव्हर खाली काढून ठेवतात) छे बुवा ! लग्न झाल्यावर या टेलिफोन कंपनीचं बिल भागवायचा माझा विचार बदललाच पाहिजे मला. तोडून टाकू द्यात एकदां कनेक्शन.

नूतन : मिस् झेलमच्या घरच्या टेलिफोनचाहि तुम्हांला असाच त्रास होत असेल नाहीं ?

हरिभाऊ : अहो, तिचं नांव नका काढूं. मिस् झेलमचं कुणी नांव घेतलं कीं मला गंगेंत जाऊन आंघोळ करून यावंसं वाटतं.

नूतन : आतां एकच विचारतें. तुमचं अन् तिचं कां बिनसलं हो ?

हरिभाऊ : जाऊं द्या हो. तिचं न् माझं कां बिनसलं याचा इतिहास ' हिंदुस्थानची फाळणी कां झाली ' या इतिहासाइतकाच गुंतागुंतीचा आहे. अहो, ती काय बाई आहे ? मी रस्त्यानं जाताना आमच्यांत बाई कोण आणि बुवा कोण हें सुद्धां लोकांना ओळखायला पंचाईत पडायची. झेलमशेजारीं मी म्हणजे झेलम नदीशेजारीं आंबील ओढाच वाटायचा.

नूतन : इतकं होतं तर मग तुमचं जमलंच कसं हो ?

हरिभाऊ : तें तुमच्या पपांना विचारा.

नूतन : म्हणजे काय ? जमलं तुमचं अन् पपांना काय विचारा ?

हरिभाऊ : म्हणजे असं कीं तो अशुभ इतिहास या शुभ प्रसंगीं मला उच्चारायला लावूं नका. माझ्यावर तुम्ही विश्वास ठेवा. मुळांत तिचं माझं तसं कांहींच नव्हतं. किंवा असंच समजा ना—कीं मीं तिला जन्मांत पाहिलंसुद्धां नव्हतं.

नूतन : खरं ? अगदीं खरं ?

हरिभाऊ : खरं—अगदीं खरं—खरोखरीच खरं—आईशप्पत खरं. हें घ्या वचन—(तोंच घरांतून मामा आल्यामुळं दोघं बाजूला होतात. त्यांच्या हातांत बरेचसे फोटो असतात.)

मामा : टाळी द्या—ओ—माफ करा हं ! यापुढें दिवाणखान्यांत येण्यापूर्वीं दरवाजाच वाजवायला हवा.

नूतन : (लाजून) चला—(वर जाते)

मामा : (फोनकडे पाहून) हें काय ? तुमच्यामध्ये टेलिफोन बेलचा व्यत्यय येत होता वाटतं ? का पुन्हां कनेक्शन तोडण्याची भमकी आली होती. [रिसीव्हर जागच्या जागी ठेवतात तोंच टेलिफोन कंपनीचा लाला येतो.]

लाला : टेलिफोन बिल !

हरिभाऊ : देखो लालाजी, हम कलका सहसंपादक, आजका संपादक, और उद्यांका मामाका घरजांवई बोलता हूं ! कल सारा बिल ले जाव.

लाला : कल नहीं हमको अभी के अभी बिल चाहिये !

हरिभाऊ : अच्छा तो रातको आव- जाव- (तो जातो.)

मामा : हरिभाऊ, टाळी घा. (ते हात मागें घेतात) कां हो ? नूतनला वचन देतांना तुमचा हात शिवशिवत होता आणि आम्हांला साधी टाळी देतांना मात्र हात आखडता घेतां ? हरिभाऊ हर्षे. दोनच दिवसांत तुमच्यांत फार फरक पडलेला दिसतोय. मला सांगायचं होतं तें इतकंच की- तुमच्या लग्नाचं नाटक मी रचल्यावरहुकूम चाललंय की नाही ?

हरिभाऊ : हो, तुमचं होतंय नाटक पण आमचा जातोय जीव—

मामा : मुळींच नाही. ज्याच्या अंगांत जीव नसेल त्याचा जात असेल जीव. त्यांतून-हरिभाऊ-इतर लग्नांत मुलीच्या मागं मामानं उभं राहायची चाल असते तर या लग्नांत मुलाच्या मागं हा मामा उभा राहणार आहे. बाकी आठव्या एडवर्डचं मिसेस् सिम्सनबरोबर लग्न जाहीर झाल्यावर तिला मिळाली नसेल त्याच्या दसपट प्रसिद्धि मिस् झेलमचं तुमच्यावर प्रेम होतं-या बातमीनं तुम्हाला मिळालीय. जीते रहो जीवा ! आजवर प्रसिद्ध पुरुषांच्या आयुष्यांत अप्रसिद्ध स्त्रिया आल्याचीं अनेक उदाहरणं असतील, पण प्रसिद्ध स्त्रीच्या आयुष्यांत अप्रसिद्ध पुरुष आल्याचं हें पहिलंच उदाहरण असेल. (शंखनाद येतो.)

शंखनाद : मामासाहेब-गौरीबाई गोवेकर-छापखान्यांत-आल्या आहेत. तुम्हांला त्यांनीं बोलावलंय. कांहींतरी सिरियस आहे म्हणतात.

मामा : हं ? पातळासाठीं आली असेल ती बया.

हरिभाऊ : गौरीबाई गोवेकर कोण ?

मामा : मागाहून सांगेन. गरीब आहे बिचारी—

शंखनाद : गरीब बरी असेल. पार्सेलांत चांगलीं जाजेंटचीं पातळ होती की !

मामा : अहो, जरा गप्प बसा कीं.

हरिभाऊ : हं. ही कांहींतरी भानगड दिसतीय. ममीसाहेबांना माहीत आहे का हें ?

मामा : अहो, या शंखानं सगळा घोटाळा केला आहे. परवां रात्री मी-ती आणि हे विद्वान् एका पाटीला गेलो होतो. घरीं आल्यावर तिचीं पातळ गाडींत विसरलीं होतीं तर या शंखानीं तीं चक्क आमच्या कुटुंबाच्या हातांत नेऊन दिलीं.

हरिभाऊ : पण मामासाहेब, परक्या बाईबरोबर तुम्हीं आधीं पार्टीलाच जायला नको होतं. त्यामुळं नीतिमत्तेला कलंक लागतो. संसारसुखांत व्यत्यय येतो.

मामा : हें तुम्ही मला सांगताय-मिस् झेलमवर प्रेमाचा वर्षाव करतांना तुम्हीं केला होता का याचा विचार !

हरिभाऊ : पण आपण तें लफडं सरळ सरळ नूतनला सांगितलं नाही का ? तसं तुम्ही ममीसाहेबांना हें चक सांगून कां टाकीत नाही ? नवऱ्यानं बायकोपासून कांहीहि लपवून ठेवूं नये.

मामा : अहो, पण तिचं न् माझं कांहीच नाही तर सांगूं काय कपाळ ? ती मला तर-मामा म्हणते.

हरिभाऊ : मग ! आम्ही तुम्हांला मामा म्हणतो. शिवाय मामासाहेब, ज्या कार्यांत स्त्री शिरते त्या कार्याचं लवकर वाटोळं होतं असं परवांचं मी कुठं तरी वाचलंय.

शंखनाद : छान- ! असल्या मूर्ख लिखाणावर विश्वास ठेवणारा माणूस मुलाखत घेण्याच्याच लायकीचा असला पाहिजे. (वही काढून) बोला- मिस् झेलम तुम्हांला कुठं भेटली !

हरिभाऊ : (त्रासून) मसणांत—

शंखनाद : (लिहितो) मिस् झेलम एका प्रशांत सायंकाळीं मला मसणांत भेटली—

हरिभाऊ : अहो बातमीदार आहांत कीं कोण आहांत ? यापुढं झेलमच्या बाबतींत एक अक्षरहि आपल्या ' टिमकी ' त मी छापू देणार नाही.

मामा : पण मी छापू देईन ना. शंखनाद-मी सांगतो-लिहून घ्या.

शंखनाद : हरकत नाही. मुलाखत तुम्ही द्या-नांव यांचं छापतो.

हरिभाऊ : म्हणजे !

शंखनाद : म्हणजे काय ? मुलाखती या अशाच असतात. आपण ज्या नटीच्या मुलाखती म्हणून छापतो ना-त्या बहुशः त्यांच्या नवऱ्यांनीं अगर त्या नटींनीं पाळलेल्या लेखकांनींच दिलेल्या असतात. बोला, मिस् झेलम दिसायला कशा आहेत ? म्हणजे पडद्याबाहेर—

हरिभाऊ : मी त्यांना अजून पाहिलेलेसुद्धां नाही.

शंखनाद : (लिहितो) मिस् झेलम या तिलोत्तमा-रंभा आणि उर्वशी

यांच्या सौंदर्याचा गाळीव अर्क असून, तुम्हीं त्यांना पाहिलेलं नाही ना—
हं—इतकं सौंदर्य मीं अजून कुठं पाहिलेलंसुद्धां नाहीं.

मामा : वा शंखनाद ! तुमच्यासारखे मुलाखते असले म्हणजे प्रत्यक्ष
मुलाखत घेण्याची जरूरच नाही कीं !

शंखनाद : हो ना. ता म्हणतां ताक आणि ता. क. म्हणतां ताजा
कलम—हें ओळखण्यांतच माझा सारा जन्म गेला आहे. एकदां एका मोठ्या
शेठजीची मी मुलाखत घ्यायला गेलों होतो. मी पोर्चमध्ये जाऊन
पोहोचलों तों त्याचं कुत्रं जें माझ्या मागं लागलं तें थेट मीं रस्त्यापर्यंत
धूम ठोकली. पण त्याची मुलाखत छापल्याशिवाय राहिलों काय ?

हरिभाऊ : म्हणजे त्या शेठजींची कीं कुत्र्याची ?

शंखनाद : शेठजींची हो. मीं चक्क छापलं कीं,—मशारानिल्ले शेठजी
बाहेरून रागीट दिसत असले तरी ते आंतून अत्यंत प्रेमळ आहेत. त्यांची
देह्यष्टि अल्सेशन कुत्र्याप्रमाणें ठणठणीत असून इतक्या उतारवयांतहि
ते पळण्यांत फार चपळ आहेत. मी त्यांच्याकडं गेलों तेव्हां ते आपल्या
लाडक्या कुत्र्याबरोबर शिवाशिबीचा खेळ खेळत होते.

हरिभाऊ : मग ती मुलाखत वाचल्यावर धांवत येऊन त्यांनीं तुमची
मानगूट पकडली कीं नाहीं ?

शंखनाद : छे—छे—मला तर ते स्वतः दारापर्यंत पोहोचवायला आले
होते. तुम्ही बोला पुढं. किंवा नाहीं बोललांत तरी उद्यां तुमची मुलाखत
आम्ही छापणारच ! (बाहेर बॅन्ड वाजू लागतो. सर्वांचं लक्ष तिकडं
वेधतं. शंखनाद झटकन् खिडकीतून पाहतो) ओं ! मिरवणूक दिसतेय
कसली तरी. मिळविलीच पाहिजे बातमी (धांवत जातो).

हरिभाऊ : मामासाहेब—मला वाटतं—यापुढं आपण मिस झेलमबद्दल ब्रहि
काढूं नये हें उत्तम !

मामा : नाहीं—नाहीं—हरिभाऊ—तुमचं एकदां लग्न लागेलीं नूतनपुढं
हें मिस झेलमचं बुजगावणं कायम ठेवलंच पाहिजे. नाहीं तर तिचं
मन एखाद्या वेळेला बदलायचं. (कानांत सांगतो) आणि म्हणूनच
तिला जळीं स्थळीं झेलमचा साक्षात्कार होण्यासाठीं मीं त्या झेलमच्या
फोटोच्या या प्रतीच काढून आणल्या आहेत.

हरिभाऊ : (फोटो पाहून) बापरे ! मामासाहेब, या प्रती पाहून नूतनलाच

काय, पण मलाहि झेलमचा साक्षात्कार व्हायला लागलाय. झेलमचं सौंदर्य आणि त्यावरचा हा 'मेरे प्यारे हरि' चा मजकूर पाहून वाटतं की, जावं अन् सरळ हिच्याशी लग्नच लावून यावं. पण दुसऱ्या क्षणीं वाटतं की, ही थाप आहे—हें स्वप्न आहे.

मामा : पण या थापेनीच—या स्वप्नानीच तुमचं भाग्य उजळणार आहे. हा फोटो इथं टेलिफोनजवळ ठेवू या. हा इथं रायटिंग टेबलावर—हा इथं [आणि साऱ्या घरभर मामा झेलमचे ते फोटो ठेवतात.]

हरिभाऊ : मामासाहेब—एखाद्या आरसेमहालांत शिरल्यावर जशीं आपली हजारों प्रतिविंबं दिसतात त्याप्रमाणें हे फोटो पाहून वाटतं की, मिस झेलमच एखाद्या आरसेमहालांत शिरली असावी.

शंखनाद : (प्रवेशून—फोटो पाहून हतबुद्ध होऊन) बापरे ! (लिहितो) मिस झेलमनीं (१० फोटो मोजून) सुमारे ३०० फोटो हरिभाऊ हर्षे यांना भेट म्हणून पाठविले आहेत.

हरिभाऊ : ए, आतां मारीन मुसकुटांत. फोटो पाहिले—म्हणे झेलमनीं भेट पाठविली आहे. उद्यां झेलम येणार म्हणून सुद्धां छापशील तूं.

शंखनाद : छापशील म्हणजे ? छापणारच. हें काय—(३-४ हॅन्डविल्स दाखवतो.) वाचा—आज रात्री रेनबो टॉकीजमध्ये जादु—इ—कत्तलच्या सिल्व्हर ज्युवेलीप्रसंगीं त्या बोलपटाची नायिका—प्रसिद्ध स्टंट-क्वीन—सिनेमासम्राज्ञी मिस झेलम यांचा सत्कार. अध्यक्ष—' टिमकी'चे नूतन संपादक हरिभाऊ हर्षे—

हरिभाऊ : (वावरून) काय ? मी अव्यक्त ? मामा,—मेलों—पेटलों—जळून खाक झालों.

शंखनाद : (लिहितो) मिस झेलम येणार ही बातमी ऐकून हरिभाऊ हर्षांचा हर्ष त्यांच्या हृदयगगनांत मावेना—

हरिभाऊ : ए—आतां येथून गेला नाहीस तर खरोखरीच गगनांत पाठवीन तुला.

शंखनाद : हो—हो. शेवटीं हरिभाऊ हर्षांनीं मला प्रेमांनीं निरोप दिला. (धांवतां धांवतां) वा—वा—उद्यांची ' टिमकी ' चुटकीसरशी उडणार ! निदान आमचे पगार नक्की आणि वेळेवर मिळणार ! (आनंदांनं जातो)

हरिभाऊ : (रागावून) माझ्या अध्यक्षतेखाली त्या बयेचा सत्कार ?
यांबा-त्या रेनबो टॉकीजच्या मालकावर अनुकसानीची किर्यादच ठोकतो.
कुठल्या गाढवानीं माझ नांव छपायला परवानगी दिली ?

मामा : मी-तो अगदीं मार्गच लागला माझ्या.

हरिभाऊ : होय का ? आतां मात्र कहर झाला. अहो, ही थाप तिच्या कानावर गेली तर ?

मामा : कोण जातंय तिला कळवायला ? बाकी ती येतीय हें एकपरी बरंच झालं. नूतनला वाटेल की आपल्या माजी प्रियकराला भेटायलाच मुद्दाम ती येत असावी.

हरिभाऊ : अहो होय.—पण खरोखरीच ती मला भेटली तर ! लग्न नको नटी आवर—असं होऊन जायचं ना ? म्हणजे आपण करायला गेलों एक अन् झालं भलतंच—असं व्हायचं. छे ! छे ! त्यापेक्षां नूतनचं अन् माझं लग्न आजच्या आज व्हावं हें उत्तम. नाहीतर तेलहि जायचं, तूपहि जायचं अन् हातीं धुपाटणं मात्र यायचं. (तोंच बाहेरून आरडाओरडा ऐकू येतो. झेलमचा प्रियकर प्रसिद्ध फ्री-स्टाइल चॅम्पीयन झारासिंग नीतिनसह ओरडत येतो.)

झारासिंग : (पडद्यांत) बताओ । बताओ । मैं उसका खीमा करदूंगा, हड्डी पसली एक करूंगा, मैं पेरागैरा नहीं । (प्रवेशून) मैं झारासिंग हूँ, फ्री-स्टाइल का वर्ल्ड चॅम्पीयन हूँ, झारासिंगकी औलाद हूँ—झारासिंगका पट्टा हूँ, और प्यारासिंगका उस्ताद हूँ । कहाँ है वो कम्बख्त हर्षा ?

नीतिन : मामासाहेब, यांची ओळख यांनीं तुम्हांला करून दिलीच आहे. झारासिंगजी, यहीं है वो हर्षा—

हरिभाऊ : हरिभाऊ हर्षे—सहसंपादक—‘ टिमकी. ’ हे काय माझ्याशीं फ्री-स्टाइल कुस्ती खेळायला आले आहेत काय ?

नीतिन : तें आतां बघाच कीं. मिस झेलमचे हे—

झारासिंग : मिस झेलम मेरी फ्री-स्टाइलपर फिदा हो गयी । वो मेरी फ्री-स्टाइलपर जान कुर्बान करती है । और मैं उसके अँकटींगपर दिल निछावर करता हूँ । तडपता हूँ ।

हरिभाऊ : मग आपण हल्लीं फ्री-स्टाइल कुस्ती सोडलीच असेल ? (तो अंगावर येतो) मराठी समजतंय वाटतं यांना ?

झारासिंग : हाँ हाँ—लेकिन थोड़ा थोड़ा समझता हूँ—बोल नहीं सकता ।
आपने क्या पूछा ?

हरिभाऊ : नाहीं. म्हटलं हल्लीं फ्री-स्टाइल छोज्या क्या ?

झारासिंग : नहीं, नहीं, हरगीज नहीं—। जान जायेगी फिर फ्री-स्टाइल नहीं छोड़ूँगा । अभी मैं ताड़ीवाला होटलमें फ्री-स्टाइलकी मिहन्त कर रहा था—इतनेमें इसीने आकर मुझसे कुछ कहा । वही मुझे यहाँ ले आया ।

मामा : मिस झेलमबाई आल्याच असतील ?

झारासिंग : आयी है । हमारेही साथ आयी है । हवाई जहाजसे । मैं तो उसे कभी अकेली नहीं छोड़ता । मैं बहुत जादा जलता हूँ । ये मैं बरदास्त नहीं कर सकता । परदेपर भी जब कोई हीरो झेलमसे मुहब्बत करता है तब मेरे हाथ सनसनाते हैं । आजही हवाई अड्डेमें कोई उसकी ऑटोमोबाइल माँगने आया था । यूँ पकड़ी उसकी गर्दन । कम्बख्त, कौन जाने अब जिन्दा है या नहीं ।

हरिभाऊ : अभी तक वो मराच होगा ।

नीतिन : झारासिंग—तुम्हीं पूर्वी काय केलं होतं हैं सांगण्यापेक्षां आतां काय करणार आहांत तें बोला ? तुमच्या झेलमचं या हर्षावर प्रेम होतं.

झारासिंग : क्या कहाँ ? तो इस बहाने झेलम यहां आयी ? अच्छा तो उसेभी मेरे फ्री-स्टाइल ब्रताऊं, आखिर मेरा नाम तो झारासिंग है । खारासिंगकी औलाद हूँ—बारासिंगका पछा हूँ—और प्यारासिंगका उस्ताद हूँ ।

मामा : बरं—बरं—बरं. तुम्ही आमच्या कारासिंगाचे चिरंजीव का ?

झारासिंग : कारा नहीं खारा—

मामा : हो, हो खारासिंग. खारासिंग आतां थकले असतील नाहीं.

झारासिंग : दस साल हुए वे स्वर्ग सिधारे ।

मामा : अरे अरे वाईट झालं. तुमचा हा पराक्रम पाह्यला ते जिवंत असायला हवे होते. बसा.

झारासिंग : मैं यहां बैठनेके लिये नहीं आया—बोलो हर्षा ?

हरिभाऊ : (बोवडी वळून) मैं क्या बोल्दूँ ? ये मामाच बोलेगा. वो भी एक थापाका फ्री-स्टाइल चैंपीयन है ।

झारासिंग : मेरा उसे क्या वास्ता ? मैं तुमसे पूछता हूँ । किसीकी डर है ?

मामा : मी सांगतों. यांची झेलमबाईबरोबर पूर्वी भानगड होती.

झारासिंग : (गर्जन) क्या बोला ?

हरिभाऊ : मैं कुठं काय बोला ? बोला मामाच.

झारासिंग : क्या मुझसे झूट बोलनेकी हिम्मत ?

मामा : अहो, ओरडूं नका. जरा दमानं घेतलंत तर सारी हकीकत मी तुम्हांला सांगेन. नाहीतर तुम्ही, तुमची झेलम, हे हरिभाऊ-अन् तुमची फ्री-स्टाइल (जाऊं लागतो.)

हरिभाऊ : (मामांचे पाय धरून नारायणराव पेशव्यांच्या आवेशांत) नका हो ! मामासाहेब, या राक्षसाच्या तावडींत मला देऊन जाऊं नका हो ! मामा-मामा-मला वांचवा. नारायणराव पेशव्याप्रमाणं हा हरिभाऊ हर्षे तुमच्याकडं जीवदान मागतोय हो. ममीसाहेब कांहीं आनंदीबाई पेशव्यां-सारख्या दुष्ट नाहीत. त्यांना बोलवा. त्याहि सांगतील कीं तुमच्या या कालच्या सहसंपादकाला-आजच्या संपादकाला-आणि उद्यांच्या घरजांवयाला जीवदान द्या. (हंबरडा फोडून) ममीसाहेब—

मामा : जा, तुम्ही मरा जा (पुन्हां जाऊं लागतो.)

हरिभाऊ : (पुन्हां अडवून) नका हो. मामा-मला वांचवा. मला नूतन नको. नोकरी नको. कांहीं नको. पण मामा-मामा हा फ्री-स्टाइल सुमेरसिंग गारदी माझा खूनहि करील हो.

झारासिंग : (त्याचं बखोट धरून) मेरा नाम सुमेरसिंग नहीं, झारासिंग है । सच बतोओ, ये क्या मामला है ?

हरिभाऊ : कांहीं नाही हो. तुमची झेलम काळी का गोरी आहे—

झारासिंग : गोरी है—आगे बतावो—

हरिभाऊ : असेल. पण मीं तिला पाहिलंसुद्धां नाही हो.

झारासिंग : क्या ? झेलम जैसी मशहूर अँक्वेट्रेसका एक भी पिकचर नहीं देखा ?

हरिभाऊ : देखा देखा. पिकचर देखा लेकिन प्रत्यक्ष नहीं देखा ।

मामा : म्हणजे घी देखा लेकिन बडगा नहीं देखा—असंच ना ? .

हरिभाऊ : मामा-माझं इकडं पेटलंय रोम आणि तुम्ही तिकडं विनोदाचं फिडल कसलं वाजवतां आहांत ?

नीतिन : काय हो ? तुम्ही तिला पाहिलं नाही म्हणतां मग हे इतके फोटो

इथं.कसे आले ? (एक फोटो झारासिंगाला दाखवीत) देखोजी-इसपर क्या लिखला है ? पढीये—

झारासिंग : आपहि पढकर बताइए-मैं पढना नहीं जानता-मैं पेहेलवान हूँ-विद्वान नहीं !

नीतिन : तो सुनो ' मेरे प्यारे हरि-तुम्हारी झेलम. '

हरिभाऊ : नाहीं हो. तुम्हारीच झेलम. मामा, सांगा ना यांना, नाहींतर मीच सांगतो—(स्पष्टपणे) झारासिंग, हा मजकूर यांनी लिहिला.

मामा : मुळींच नाहीं. ' मेरे प्यारे हरि ' हा मुद्रणदोष आहे, फ्री-स्टाइल कुस्तीत फाउल्सना जितकी किंमत असते तितकीच वृत्तपत्र-सृष्टीत मुद्रण-दोषांना किंमत असते.

झारासिंग : ए क्या बखते हो ? हमें फाऊल करनेकी आदत नहीं-खारासिंगकी औलाद हूँ-वारासिंगका पढा हूँ-प्यारासिंगका उस्ताद हूँ. समझे ?

नीतिन : ये बोलते हैं की यह Printer's devil याने ये गलत लिखा है।

मामा : होय. माझं स्वतःचं वर्तमानपत्र असल्यामुळं माझ्याकडे बरेचसे फोटो छापण्याकरितां येतात. हा पाहा—

झारासिंग : ये कौन खूबसुरत औरत है ?

हरिभाऊ : ये औरत नहीं मर्द है ? बालगंधर्वका यंग जमानेका रुक्मिणीका फोटो है ये । मानो ये हमारा इस्टेजका झारासिंग है ।

मामा : हा दुसरा-नूरजहानचा.

हरिभाऊ : ही मरून ३०० वर्षें झालीं.

मामा : त्याप्रमाणेच हा मिस् झेलमचा फोटोहि आमच्याकडे छापायला आला होता.

नीतिन : एक फोटो छापायला इतके फोटो लागतात ?

मामा : ते सगळे रेनबो टॉपीजच्या मालकांनी धाडलेत.

नीतिन : विचारूं का मालकांना फोन करून ?

मामा : विचारा. पण आमचा फोन नादुरुस्त आहे, आणि या फोटो-वरच्या मूळ मजकुरांत ' मेरे प्यारे झारा ' असंच लिहिलं होतं.

नीतिन : मग झाराचा हरि कसा झाला ?

मामा : गोखल्यांचे रास्ते कसे झाले ?

नीतिन : मला माहीत नाही.

मामा : मग हेंहि मला माहीत नाही.

नीतिन : ठीक आहे. मिस झेलमचं अन् या हर्षाचं कांहीं. नव्हतं ना ? मग नूतनला बोलवा ?

झारारसिंग : नूतन— ये नूतन कोन है ?

नीतिन : यांची मुलगी. तिला माझ्याशी लग्न करायचं होतं. पण झेलम आणि हरिभाऊंच्या भानगडीच्या बातमीनं ती यांच्याकडे आकर्षली गेली. यानंच तिला पळवली—पटकावली. पचवली की नाही तें मला अजून माहीत नाही. म्हणून खरा प्रकार काय आहे तें विचारण्यासाठी मी मिस झेलमला भेटायला आलों तर तुमची गांठ पडली. पुढचा प्रकार तुम्हांला माहीतच आहे.

झारारसिंग : अच्छा ! तो चलो मेरे साथ ! इस झमेले का फसला झेलमके सामने कर दूं !

हरिभाऊ : (लांबूनच) येत नाही आम्ही. फ्री-स्टाइल कुस्तीगीर झाला म्हणून काय त्याला गुंडागिरीचा लायसेन्स मिळाला काय ?

झारारसिंग : अच्छा—तो आप वहाँ नहीं आते तो मैं उसेहि यहाँ खींच लाता ! महंमद पहाडकी तरफ ना चले तो पहाडही महंमदकी तरफ लाता हूं. मैं वारारसिंगका पछा हूं, और प्यारारसिंगका उस्ताद हूं ।

हरिभाऊ : जा-जा-मीहि हर्षाच्या घराण्यांतला आहे. आणि या मामांचा पछा आहे.

शंखनाद : (प्रवेशून, हरिभाऊंना साष्टांग नमस्कार घालीत) आणि माझे गुरु आहांत. वा गुरु ! मघांपासून त्या मिस झेलमने आपल्या छाप-खान्यांत शंभरदां फोन केला असेल. वा वा ! मिस झेलमसारख्या प्रसिद्ध स्टंट-क्वीनच्या ओठांचा कधी—काळीं टेलिफोनशी इतका जवळचा संबंध येणार आहे, हें मला जन्मापूर्वी कळतं तर देवापार्शी मी हट्ट धरून बसलों असतों की 'देवा, मला माणूस करण्याऐवजी टेलिफोन कर.' (बेल वाजते. हरिभाऊ फोन घेतात.)

हरिभाऊ : (फोनमध्ये) मामा बाहेर गेलेत.

झारारसिंग : क्या बोला ?

शंखनाद : हे कोण ?

मामा : झेलमचे प्रियकर.

शंखनाद : माजी कीं आजी ?

हरिभाऊ : पा-

मामा : आजी.

शंखनाद : वा वा ! मग यांची मुलाखत तर मुखपृष्ठावर टाकण्या-
इतकी महत्त्वाची आहे. (वही काढतो) बोलो झेलमकी कितनी उम्र
होगी ?

झारासिंग : आवे बेवकूफ- औरत के उमरपर कभी मोहब्बत की जाती
है ! वो एक परी है । फ्री-स्टाइल है ।

शंखनाद : (लिहितो) मिस झेलम या एक सुप्रसिद्ध फ्री-स्टाइल
कुस्तीगीर असून-

झारासिंग : ओ- (वही फाडून जातो.)

नीतिन : (जातां जातां) आमची घेतां का मुलाखत ?

शंखनाद : (त्याच्या बायकीपणाची नकल करीत) आमच्या अंकांत
जागा नाही. फक्त महिला-पान शिल्लक आहे. (नीतिन रागानं जातो.)

मामा : शंखनाद, तुमची वही फाटली तरी अजून तुमचं मुलाखतीचं
वेड कांहीं गेलं नाही. तुम्ही मूठभर आल्यागेल्याजवळ अशा मुलाखती
मागूं लागलांत आणि मी त्या छापू लागलों तर दर 'टिमकी'चा
अंक मला 'खास मुलाखत अंक'च काढावा लागेल.

शंखनाद : (लिहितो) मामांचा मुलाखतींना मज्जाव-

हरिभाऊ : होय. तूर्त तुमचं हें मुलाखत प्रकरण बाजूला ठेवा. तो फ्री-
स्टाइल घटोत्कच त्या मिस झेलमचं हरण करून तिला इथं घेऊन येणार आहे.

शंखनाद : उत्तम ! (लिहितो) सुप्रसिद्ध फ्री-स्टाइल चॅम्पीयन झारासिंग
यांना हरण अतिशय आवडतात. व त्यांना कांहींच खायला नसलं म्हणजे
ते हरण मारून खातात.

हरिभाऊ : अहो, ते हरण खात नसून मिस झेलमला ते इथं घेऊन
येणार आहेत.

सूतन : (प्रवेशून) त्या मिस झेलमला या घरांत पाऊल तर टाकू दे,
तिच्या झिज्या धरून तिला बाहेर नाही काढली तर मी मामांची मुलगीच
नव्हे.

शंखनाद : मिस् झेलम Versus मिस् नूतन ही फ्री-स्टाइल कुस्ती लयकरच होणार. तारखेकडे लक्ष ठेवा.

हरिभाऊ : ए, आतां इथून जातोस का तूं लोकांच्या मुलाखती छापण्या-ऐवजी मीच तुझा मृत्युलेख छापायची पाळी आणूं ?

शंखनाद : (लिहितो) शंखनाद यांचा मृत्यु. (कागद चुरगाळून) छे छे ! या बातमीत लोकांना कांहींच इन्टरेस्ट नाही.

नूतन : पपा, मला एक सांगा ? खरंच या घरांत मिस् झेलम येणार आहे ?

मामा : कां ? आतां कां ? हजारों स्त्रियांनी ज्याच्यावर प्रेम केल्या अशा पुरुषाशी तूं लग्न करणार होतीस नाही ना ? मग हरिभाऊंच्या पहिल्या प्रेमप्रकरणाच्या पहिल्या पानालाच कां घाबरतेस !

हरिभाऊ : हा त्या तुमच्या नाच्याचा गाढवपणा. तोच त्या फ्री-स्टाइल रावणाला इथं घेऊन आला.

नूतन : कोण तो ?

शंखनाद : मला विचारा. हा जिवंत बातमीदार तुमच्यापुढें उभा असतांना बातमीसाठीं तुम्ही दुसऱ्याच्या तोंडाकडे कां बघतां ? तो म्हणजे मिस् झेलमचा प्रियकर-मारासिंग—

हरिभाऊ : मारासिंग नाही झारासिंग.

मामा : एकच. अंगानें आहे लेकाचा शेकाव्यासारखा. (दोघांहि आश्चर्यचकित होतात.)

शंखनाद : शेकाव्यासारखा ? मामासाहेब मालवणकर यांची दृष्टि बिघडली असून—

मामा : गप्प बसा हो. हिला एकदां प्रत्यक्ष तो दिसूं दे ना. मग पाहूं या— ही झेलमच्या झिंज्या धरते का तो हिचा बोंवकट करतो.

हरिभाऊ : नाही— नाही. मामासाहेब, तो हिच्या केंसाला धक्का लावूं लागला तर मीच त्याच्या डोक्यावर एक केंस ठेवूं देणार नाही. तुम्ही मला नाना फडणिसासारखा नुसता लेखणीब्रह्मद्वार समजूं नका. या हरिभाऊला नाना फडणिसांच्या लेखणीच्या धारेचं, आणि महादजी शिंद्याच्या तलवारीच्या धारेचं बाळकडूच मिळालं आहे.

शंखनाद : काय हो ! तुमचा राक्षसगण आहे काय ?

हरिभाऊ : मला माहीत नाही. माझा रानांत जन्म झाल्यामुळे माझी कुंडली करायचं राहून गेलंय.

नूतन : पण मला मात्र तुमची कुंडली अथपासून इतिपर्यंत पाठ झालीय. तुम्ही दिसतां तसे नाही.

शंखनाद : दिसतं तसं नसतं म्हणूनच जग फसतं.

नूतन : होय. शंखनाद, माझी मुलाखत घ्या.

शंखनाद : पण त्याच्या आधीं मला एक कागद द्या. अहो, मुलाखतीच्या बाबतीत 'अनंत हस्ते कमलावराने'। देतां किती? घेशील दो-नाही एकच कराने,' असं माझं तत्त्व आहे—

नूतन : हरिभाऊंसारखा मनाचा खंबीर मनुष्यच बायकांना आवडतो. नीतिनसारख्या कच्च्या दिलाच्या पुरुषावर कुणीहि शहाणी स्त्री प्रेम करणार नाही. (फोनची बेल वाजते. मामा फोन घेतात.)

मामा : हॅलो ! टेलिफोन ऑफि-रेनबो टॉकीज ?

हरिभाऊ : (घाबरून उठत) काय म्हणतोय ?

मामा : मिस झेलमची आणि हरिभाऊंची बॉक्समध्येच बसायची व्यवस्था केलीय ? (हरिभाऊ घामाघूम होतो.)

नूतन : (मामांच्या हातून रागानं फोन घेऊन) हॅलो ! हरिभाऊ येऊ शकणार नाहीत. कां ? त्यांच्या पाठीत उसण भरलीय. (हरि खरोखरीच पाठीत उसण भरल्यासारखं करतो.) त्यांची पाठ शेकू ? बरं बरं-तुम्ही कोण सांगणार ? (रागानं फोन ठेवते.)

ममी : (प्रवेशून) अग बाई ! कोण कुणाची पाठ शेकणार ?

शंखनाद : या बातमीदाराला विचारा. आपल्या कन्या-या. हरिभाऊंची पाठ शेकणार—

ममी : कां ? दोघांचं भांडणबिंडण झालं काय ?

मामा : नाही. हरिभाऊंच्या पाठीत उसण भरलीय.

ममी : अंग बाई हो ! मग चला मीच शेकतं तुमची पाठ.

मामा : कशाला ? तो फ्री-स्टाइल झारासिंग येतोच आहे की यांची पाठ शेकायला.

ममी : तुमचं आपलं कांही तरीच ! तो कोण शेकणार ! म्हटलं मी कांही

हातांत बांगड्या नाही भरल्या. नूतन, तूंहि चल ग. आपण दोघी यांची पाठ शेकू (तिथं जातात.)

शंखनाद : मामा-मी जाऊं का आंत ?

मामा : कशाला ?

शंखनाद : हरिभाऊंच्या पाठ-शेकणीसमारंभाची गरमागरम बातमी प्रथम मिळवायला. 'टिमकी' चा अंक चुटकीसरशी खपेल. निदान आमचा पगार तरी वेळच्या वेळीं मिळेल.

मामा : टिमकी गेली जहन्नममध्ये, पगार घाला चुलींत आणि तुम्ही बसा इथं. मलाच तुम्हाला एक झणझणीत मुलाखत द्यायची आहे.

शंखनाद : द्या कीं-आंधळा मागतो एक डोळा अन् देव देतो दोन-

मामा : मात्र एक अट ! ही मुलाखत नूतनच्या लग्नानंतर छापायची. नाहीतर कराल सारा विचका. लिहा, " नूतनसारख्या स्वतःला भयंकर आधुनिक समजणाऱ्या आणि लग्नावद्दलच्या चमत्कारिक कल्पना उराशी बाळगणाऱ्या उपवर कन्यकांना धडा देण्यासाठीच मीं हें नाटक चालू ठेवलंय. हरिभाऊ आणि झेलम यांच्या प्रकरणाची मीं थाप मारली ती यासाठीच-"

शंखनाद : म्हणजे ? ती थाप आहे काय ? म्हणजे माझ्या मुलाखतीचं मोठंच सेन्सेशन नाहीसं झालं.

मामा : होय. आणि तुमच्यासारख्या बातमीदारांनाहि मला हेंच सांगायचंय कीं, निव्वळ सेन्सेशनच्या मागं लागून सत्याचा अपलाप करणाऱ्या बातम्या छापण्याचं यापुढं सोडून द्या. कारण 'दिसतं तसं नसतं' हें तुम्ही मघांशीं तुमच्या वर्हींत लिहून घेतलेलंच आहे. (बाहेर आरडाओरडा - झारासिंग झेलमला ओढून आणीत असावा. असें त्याच्या शब्दावरून वाटतें.)

झारासिंग : (पडद्यांत) झेलम अभी तुझे बतता हूं ! (नीतिनसह झेलमला घेऊन प्रवेशून) यह रही हमारी झेलम-हमारी परी-हमारी फ्री-स्टाइल. अब बोलिये ।

शंखनाद : मी शंखनाद. 'टिमकी'चा बातमीदार-मुलाखत्या-आणि सर्व कांहीं. आपण मला मुलाखत दिलीत तर हवी आहे.

झेलम : I see ! तो मुलाकातके लिये मुझे यहां लाया गया है ? फिर प्यारा झारा-इसलिये जबरदस्ती लानेकी क्या जरूरत थी ? मैं ही चली आती ।

झारासिंग : ठेहरो. सब बताता हूँ । लेकिन झेलम सबसे पाहिले ये तेरी जुबान से कह दो—क्या तेरी मुहब्बत सच्ची है ? तुम मुझसे सच्ची मुहब्बत करती हो ?

झेलम : दिलोजानसे !

झारासिंग : और तेरा दूसरा कोई सनम नहीं—दूसरा कोई आशीक नहीं ?

झेलम : झारा—प्यारे झारा—ए क्या बत्तमीजी है ? सबकी हद्द हो गयी—तुझे किसने कहा ?

झारासिंग : इसीने कहा—

नीतिन : होय. हैं साय्या गांवांत झालंयू. आज रात्री त्यांच्या अव्यश्चते-खालीं तुमचा सत्कार होणार आहे.

झेलम : साय्या गांवांत झालंयू कीं माझा एखादा प्रियकर या गांवांत आहे म्हणून ?

झारासिंग : जी हाँ ! मेरे ख्यालसे तूने इसी बहाने रेनबो टॉकीजकी ऑफर स्वीकार ली । (ती हंसते.) झेलम—ये हंसी मजाककी बात नहीं—ये बड़ा पेचीदा मामला है ।

झेलम : अच्छा ! मग माझ्या प्रियकराचं नांव तरी मला कळू दे.

शंखनाद : मी सांगतों त्याचं नांव—हरिभाऊ हर्षे.

झेलम : हरिभाऊ हर्षे ? छान् ! अहो, माझ्या प्रियकराचं नांव तरी चांगलं हुडकून काढायचं होतं ?

मामा : झेलमबाई—‘नांवांत काय आहे ?’—असं शेक्सपिअरसाहेब बोलून गेलाय. पण तें आपल्या गांवीं नसणं साहजिकच आहे.

झेलम : मला वाटतं शेक्सपिअरसाहेबांच्या वेळेला सिनेमे निघाले नसले पाहिजेत. आज जर ते असते तर—‘नांवांत काय नाही’—असंच लिहून ठेवलं असतं त्यांनीं. आतां हेंच पाहा ना. या गांवांत माझा प्रियकर आहे अशी अफवा उठवल्यामुळेच हें साय्या गांवांत झालं. पण एखाद्या झाडू-वालीचा प्रियकर या गांवांत आहे अशी अफवा उठवली गेली असती तर तिकडं एखाद्या मुकादमानंदि हुंकून पाहिलं नसतं.

शंखनाद : पण मीं पाहिलं असतं कीं ! अहो हुंकून पाहणं हा तर आमचा धंदा आहे. तुमच्या या प्रकरणांत तुम्हांला कांहीं वाटत नाही; पण आमच्या हरिभाऊंना मात्र एका रात्रींत बृहन्महाराष्ट्रांत प्रसिद्धि मिळाली.

शेलम : अस्स ! बरं, आमचे हे हरिभाऊ उद्योगधंदा तरी काय करतात ?

मामा : माझ्या - 'टिमकी' - या नांवाच्या दैनिकाचे ते संपादक आहेत.

शेलम : Good Gracious ! झारा, कितने नासमझ हो तुम ? ये शेलम कभी ऐसे मामुली एडीटरपर थोडीहि आशीक होगी ?

झारासिंग : शेलम हंसी न उडावो-तुम तो जानती हो-की मैं वारा-सिंगका पट्टा हूँ और प्यारासिंगका उस्ताद हूँ ! सीधी तौरसे कबूलायत दो (फोटो दाखवून) ये देख-यह किसने लिखवा है ?

शेलम : मैं तो इतना नहीं जानती । फिर इतना तो जरूर जानती हूँ-मेरी तसवीर मेरे हाथसे किसीको हरगीज नहीं दूंगी !

नीतिन : हैं तुमचं हस्ताक्षर नहीं ?

शेलम : मुर्ळीच नाही. माझं हस्ताक्षर याच्यापेक्षां जरा बरं आहे. (मामा खजील होतात.) पण मला हें अजून कळत नाही कीं ही अफवा उठवणाराचा यांत हेतु काय असावा ?

झारासिंग : तुम इसी-मेरे प्यारे हरिको नहीं पहचानती ?

शेलम : झारा-प्यारे झारा-माँकसम-मैंने मेरे, प्यारे हरिको अभीतक देखा नहीं ।

नीतिन : झारासिंगजी-मलाहि वाटतं या मामांची ही थाप असावी. निव्वळ नूतनला माझ्यापासून तोडण्याकरितां हरिभाऊला प्रसिद्ध बनवून-

शेलम : म्हणजे ? हे मेरे प्यारे हरि-फार प्रसिद्ध आहेत वाटतं. (तोच हरिभाऊ आंतून ओ-आयाई मेलों-पोळलों-म्हणत ओरडत येतात. त्यांच्या मागं हॉट वॉटर बॅग घेतलेल्या ममीसाहेब येतात.)

नीतिन : हाच-हाच तो हऱ्या हर्षा.

शेलम : (कुतूहलानं, हरिभाऊंना आपादमस्तक न्याहाळून) आपणच हरिभाऊ हर्षे का ?

हरिभाऊ : होय, आपण ?

मामा : हीच ती-

हरिभाऊ : काय तीच ही ? मि-मि-

झारासिंग : मी मी क्या करता है ? बैठो. इधर बैठो. (तो यंत्राप्रमाणं बसतो)

ममी : या कोण ?

झेलम : वरं, आमचे हे हरिभाऊ उद्योग धंदा तरी काय करतात ?

झारासिंग : कहाँ है वो कबखत हर्षा ?

मामा : (कानांत) हीच ती मिसू झेलम. बोल् नका-तुमचं आपलं कांहीतरीच-नाही. ही खरोखरीच मिसू झेलम आहे.

ममी : (मोठ्यांदा) हो ? अगं बाई पडद्यापेक्षां तुम्ही बाहेर किती निराळ्या दिसतां हो ?

मामा : तें तसंच असतं.

ममी : नूतन-ए नूतन. अग हे बघ कोण आलं आहे तें. (स्वयंपाकघरांत जातात.)

हरिभाऊ : (मामांस) हा सूर्य आणि हा जयद्रथ समोरासमोर आल्यावर आतां तरी मला खरा प्रकार सांगून टाकलाच पाहिजे. शिवाय आतां नूतननं, हें प्रकरण पाहिलं तर निकालच लागेल माझा. मामा-तुम्ही आंत जाऊन नूतनची आघाडी संभाळा. मी बाहेरच्या या आघाडीला तोंड देतो. (मामासाहेब जाऊं लागतात.) झेलमबाई—

नूतन : (ममीसह प्रवेशून) या घरांत तुम्ही कशा आलांत ?

शंखनाद : मला विचारा ? यांना यांनीं आणलं. (झाल्याकडे बोट दाखवतो) यांना यांनीं आणलं. (नीतिनकडे बोट दाखवतो.) आणि यांना तुम्ही आणलंत हें तुम्हांला माहीतच आहे.

नूतन : हरिभाऊ-यांच्यावर तुमचं प्रेम होतं ?

ममी : सांगा ना लवकर.

शंखनाद : सांगून टाका कीं. त्यांत एवढं लाजायला कशाला हवं ? माझं यांच्यावर प्रेम असतं तर मीं यांच्या गळ्यांत हात टाकूनच ठासून सांगितलं असतं. (चुकून झाल्याच्या गळ्यांत हात टाकतो.) आमचं असं कांहीं नाहीं म्हणून तर दुसऱ्याच्या मुलाखतीच्या तुकड्यावर जगण्याची आमच्यावर पाळी आलीय.

नीतिन : काय हो ? तुमचं यांच्यावर प्रेम होतं कीं नव्हतं ?

हरिभाऊ : नव्हतं-नव्हतं-नव्हतं. (बसतो)

झारार्सिंग : ए-खडे रहो.

ममी : पण पूर्वीं होतं ना ?

हरिभाऊ : नाहीं-म्हणजे पूर्वीं-पूर्वीं होतं.

झारार्सिंग : (ओरडून) क्या कहें ? (गळा धरतो)

हरिभाऊ : (बसत) नव्हतं-पूर्वीं नव्हतं-आतां नाहीं-आणि पुढंही बसणार नाहीं.

ममी : आणि मग माझे फ्री पास ? (पिशवी हरिभाऊंच्या अंगावर फेकून)
आणि मी मेलीन उगीचच यांची पाठ शेकली म्हणायची. आणि त्यांची
ही वेणी-पण वेणी राहू दे.

नीतिन : (नूतनकडे जात) नूतन-झाली खात्री ? तुला भुलविण्या-
करितांच या दोघांनीं हा प्लॉट रचला होता. हें सारं खोटं आहे.

झेलम : (एकदम पालटून जणू काय एखादा अभिनयच करावा त्याप्रमाणें)
नाहीं. हें सारं खरं आहे (सर्वांना धक्का बसतो) मेरे प्यारे हरि—
शंखनाद : सेन्सेशनल-बोला-बोला-बोलाच.

झारासिंग : (दटावून) बोला—

झेलम : बोलती हूं.—दिलकी असली बात कहनेको किसका डर है ? मेरे
प्यारे हरि काश !—तुमने मुझे पहचाना नहीं । मुझे अकेली छोडकर
किसी और लडकीसे शादी करना चाहता था ?

हरिभाऊ : (दूर सरत) म्हणजे ?

झेलम : दूर कां सरतां ! जवळ या ना. (त्याच्याजवळ जाऊं लागते.)

झारासिंग : खबरदार ! (दोघं जागच्या जागीं खिळतात.)

नूतन : हरिभाऊ—हें खरं आहे ?

झेलम : अगदीं अक्षरन् अक्षर. (तो बसतो)

ममी : खरंच ! (पिशवी उचलून) हरिभाऊ, आतां उसण बरी आहे
ना ? कां शेकू पाठ आणखी ?

हरिभाऊ : ममीसाहेब—आतां माझी पाठ शेकण्याऐवजीं माझें टाळकं
शेका म्हणजे या फार्सचा आतांच्या आतां निकाल लागेल. मामासाहेब—
नूतन—

झेलम : तुम्ही सारींजणं नीट ऐका. झारा— प्यारे झारा— सुन ले—
बातमीदारसाहेब, टिपून घ्या. हरिभाऊ पूर्वीं माझे होते— आतां माझे
आहेत— आणि पुढेंहि माझेच राहतील. (मामा कपाळावर हात मारून
खाली बसतात.) इतके दिवस या फ्री-स्टाइल राक्षसाच्या तावडींत मी
सांपडलें होतें म्हणून जगापुढें माझ्या या प्रियकराचें नांव मी सांगूं शकत
नव्हतें. पण—

नीतिन : मघांशीं म्हणालांत— यांचं नांवसुद्धां मला माहीत नाहीं.

झेलम : मधांशीं मी खोट बोललें.

झारासिंग : माँकी कसम खाती हुई तुझे शरम नहीं आई ?

झेलम : क्यों ? मरी हुई माँकी कसम खानेमें शरम क्यों आने लगी ?

नूतन : (मत्सरानें) हरिभाऊ माझे आहेत. त्यांच्याशीं माझं लग्न व्हायचंयू. (ओढते)

झेलम : (त्याला आपल्याकडे ओढत) तुमचं यांच्याशीं लग्न व्हायचंयू- पण माझं- यांच्याशीं केव्हांच लग्न झालंयू.

झारासिंग : क्या ?

झेलम : जी- अब चिह्नावो मत. शरीरानं नसलं तरी मनानीं आम्हीं दोघांनीं एकमेकांना केव्हांच वरलं होतं.

शंखनाद : म्हणजे Exactly तुम्हीं काय केलं होतं ?

झेलम : तें तुम्हांला कधींच कळणार नाही. तुम्ही फक्त मुलाखतीच घ्याव्यात. प्रेमाचे लेख तुम्हाला कधींच कळणार नाहीत.

झारासिंग : अच्छा- अब अच्छी तरहसे समझ गया- खैर- तेरे हरिका खीमा करूंगा । मुर्गीके माफिक उसकी गर्दन मरोडता हूँ- इसका गला घोटता हूँ. मैं दरवाजेपेही खडा रहता, हूँ. तू नीचे आ, तुझे गले लगावूंगा. मेरे प्यारे हरि, मैं तुझे प्यारका एक नया तरीका बताऊंगा. मैं वारासिंगका पढा हूँ- और प्यारासिंगका उस्ताद हूँ (रागानं जातो.)

नीतिन : तू खाली तर ये. आम्ही तुला वरच पाठवतो. (जातो)

झेलम : यांच्या केसालाहि कुणी धक्का लावील तर जादु-इ-कत्तलमधल्या विहलनप्रमाणें मी त्याला गोळी घालीन. उद्यांच मी यांच्याशीं लग्न लावणार आहे. (हरिभाऊ कोसळतो.)

नूतन : ममी- (रडते) करायला गेलें एक अन्-(दोघी जातात.)

झेलम : मेरे प्यारे मजनू, मैं अभी टैक्सी ले आइ, हम दोनों साथ ही सत्कारके लिये जायेंगे.- (जाते)

शंखनाद : झेलमबाई- ती मुलाखत अर्धीच राहिली आहे. बाई, तुमचा ब्लॉक आहे का ब्लॉक ? (धांवत जातो. बेल वाजते.)

मामा : (फोनमध्यें) हॅलो ! आतां खुशाल कनेक्शन तोडा. आमचं फिसकटलं ! हरिभाऊ-आपण करायला गेलों एक अन्...(पडदा पडतो)

[स्थळ—मागील अंकांतीलच. त्याच रात्री ९ वाजतां मामा व हरिभाऊ दिवाणखान्यांत येरझारा घालीत आहेत. अधूनमधून दोघेहि भीतीनं खिडकींतून खाली पाहात आहेत. या मूकदृश्याचा टेलिफोन बेलमुळें भंग होतो. मामा फोन घेतात.]

मामा : हॅलो ! टेलिफोन ऑफि—रेनबो टॉकीज ? नाही—नाहीं. हरिभाऊंची उसण अजून बरी झाली नाही. आम्ही सारेजण येऊं ? नाही—नाहीं. आम्हां साऱ्यांच्याच पाठींत उसणी भरल्या आहेत. काय ? वरवंटे फिरवू ? बरं—बरं ! (रागानं फोन खाली ठेवतात.)

हरिभाऊ : (खिडकीपासून बाजूला होत) अजून लेकाचा तो राक्षस आहेच खाली. मामासाहेब, तुमच्या घराला मागचं दार आहे का हो ?

मामा : हं—या मामालाहि मामा बनवणारी ही घटना घडली खरी. मला अजून कळत नाही कीं—खरंच तुमचं यां झेलमवर प्रेम होतं ?

हरिभाऊ : मले ! तुम्हांलाहि असं वाटतं काय ? बाकी तिनं माझ्या गळ्यांत हात टाकले तेव्हां क्षणभर मलाहि वाटलं बरं का—कीं या जन्मीं नसेल, पण गेल्या जन्मीं तरी खात्रीनं हिचं माझं कांहीं तरी असलं पाहिजे. वा—वा—‘हरि’ या नांवांतसुद्धां काय गोडवा भरलाय याची आज मला कल्पना आली.

मामा : होय ना. आणि मलासुद्धां आज कल्पना आली कीं, म्हणूनच गोकुळांतल्या त्या हरीवर वट्ट, १६१०८ गोपी भाळल्या असल्या पाहिजेत. पण हरिभाऊ, तुमची हिची पूर्वींची ओळखसुद्धां नव्हती ?

हरिभाऊ : अहो, खरंच नव्हती, आईशपथ नव्हती. हं—आता एक शक्य आहे. कदाचित् मला पाहिल्यावर तिचं माझ्यावर प्रेम बसणं शक्य आहे.

मामा : तुम्हांला पाहिल्यावर ? गुरु आहांत झालं.

हरिभाऊ : कां ? नूतनचा मत्सर जागृत करण्यासाठीं आपण झेलमचं प्रकरण उभं केलं तसं त्या झेलमनं त्या फ्री—स्टाइलच्याचा मत्सर जागृत करण्यासाठीं हा फार्स केला असेल. बाकी हें झेलम प्रकरण खरोखरीच आपल्यापुढं दत्त

म्हणून उभं राहणार आहे, याची आपल्याला आधी कल्पना असती तर आपण नूरजहानचं माझ्यावर प्रेम होतं अशी थाप मारली असती.

मामा : होय ना. आपण करायला गेलों एक—

हरिभाऊ : अन् झालं भलतंच !

मामा : पण या एकंदर प्रकरणांत कमीत कमी त्या नाच्याला तर आपण नूतनपासून फोडला की नाही ? आतां त्याखाली उभ्या असलेल्या दुक्कलीला पिटाळून लावायचं. तें माझं काम. खाली जाऊन त्या फ्री-स्टाइलच्या थाप मारतों की—हरिभाऊ येथून पळाले असून आत्तांच्या आत्तां झेलमला घेऊन ते काश्मीरला पळून जाणार आहेत. माझी खात्री आहे की, या थापेनं तो झारा विमानासारखा धांवत जाऊन त्या झेलमची मानगूट पकडून तिला सांपडेल त्या पहिल्या गाडीनं तो मुंबईला घेऊन जाईल. आलोंच मी. (खाली जातो.) (तोंच बाहेर जाण्याच्या तयारीनं नूतन वरून येते.)

हरिभाऊ : नूतन—कुठं चाललीस ?

नूतन : नीतिनकडं. त्यांच्यासारख्या हळव्या मनाच्या माणसाला मी उगीच दुखावलं. त्यांची माफी मागतं. अन्—

हरिभाऊ : पुढचं बोलूच नको. तें ऐकण्यापेक्षां सरळ त्या राक्षसाच्या जवळ्यांत जाऊन मान अडकवलेली काय वाईट ?

नूतन : ही तुमची प्रेमाची भेट परत घ्या. (रुमाल त्याच्या अंगावर टाकते.)

हरिभाऊ : नूतन, पोस्टाच्या पेटीत टाकलेलं कोड आणि प्रेमानं दिलेली भेट मालकाला कधीच परत येत नाही. हा रुमाल म्हणजे माझ्या अखंड प्रेमाचा चतकोर तुकडा होता.

नूतन : प्रेमाच्या असल्या चतकोर—त्यांतून उष्ट्या तुकड्यावर जगण्या-इतकी मी प्रेमाची भुकेली होतं अशी तुमची कल्पना आहे काय ? वाघाला रक्ताची अन् पुरुषाला स्वैराचाराची जन्मतःच चटक असते. जा—खुशाल त्या झेलमकडे जा—तिच्याबरोबर मोटारी फिरवा—विमान उडवा—सत्कारसमारंभ साजरे करा—तिच्याबरोबर लग्न करा. पुरुषांनी एक लाज सोडली की, त्यांना नटीचा नवरा होण्याइतकं दुसरं भाग्य नाही जगांत.

हरिभाऊ : पण नूतन—मी आईशपथ सांगतों की, पडद्याशिवाय तिला आज मी प्रथमच पाहिली.

नूतन : अस्सं ! आणि प्रथम भेटांतच-मेरे प्यारे हरि करून ती तुमच्या गळ्यांत पडली-ती काय तिचं तुमच्यावर प्रेम असल्याशिवाय ? ती माझ्या नाही गळ्यांत पडली ? आमच्या पपांच्या नाही गळ्यांत पडली ? हरिभाऊ- ' ज्या गांवच्या बोरी त्याच गांवच्या बाभळी. ' स्त्रियांची पावलं स्त्रियाच ओळखू शकतात.

हरिभाऊ : बरं-आतां खरं सांगूं ? होय, तुझ्यापूर्वी माझ्या आयुष्यांत तेवढी एकच स्त्री येऊन गेली होती, पण आतां तिचं माझं कांहींएक राहिलं नाही. झालं ? आतां तुझ्याशिवाय दुसऱ्या कोणाहि स्त्रीचा मी विचार करणार नाही. अगदी आईशपथ.

नूतन : पाहा बरं ? ठीक आहे. तुमच्या हातून आयुष्यांत एकदांच झालेली ही चूक विसरून मी तुम्हांला क्षमा करतें.

हरिभाऊ : थॅक्यू ! नूतन माझ्या डोळ्यांत पाहा. तिथं तुला नूतनची एक लहानशी बाहुली दिसेल.

नूतन : हरि-तो रुमाल दे इकडं. (तो देतो) पण नक्की आणखी कोणी तिसरी नाही ना ?

हरिभाऊ : नाही-नाही-नाही- (तोंच गौरीबाई येतात.) तुम्ही कोण ? गौरीबाई : (नखऱ्याने) गौरीबाई गोवेकर—

हरिभाऊ : बाप रे ! तुम्ही इथं ? नूतन, चल, वर चल. (शक्तिन झालेल्या नूतनला हरिभाऊ ओढीत घेऊन वर जातो.)

(मामा त्या दुकलीला घालवल्याचा निःश्वास टाकून येतात तोंच त्यांना गौरीबाई दिसतात. ते दचकतात.)

मामा : तुम्ही ? इथं ? (घाईघाईने स्वयंपाकघराचें दार लावतात.)

गौरीबाई : हो. कां तें तुम्ही तुमच्या मनालाच विचारा. घरीं चारदां अन् छापखान्यांत दहादां फोन केला. तर नंबरच लागेना.

मामा : शक्य आहे. आमच्या फोनचीं कनेक्शनं बिघडलीं आहेत.

गौरीबाई : पण मग गेले तीन दिवसांत तुम्ही माझ्याकडं फिरकला कां नाहीत ? कुणाला मुंडावळ्या बांधायला गेला होतात ? कां स्वतःचं लग्न लावून आलांत ? बायको मरून अजून सहा महिनेमुद्धां झाले नाहीत तोंच-

मामा : अहो-पण-तुम्ही आधीं खालीं चला बरं. मी सगळं सांगतों तुम्हांला ?

गौरीबाई : अगवाई आंत कुणी दुसरी बाई आहे वाटत ?

पठाण : विल् विल् विल

गौरीबाई : कां ? इथं कोण मला खाणार आहे ? (स्वयंपाकघराच्या दाराकडे जाऊं लागते.)

मामा : (तिला बाजूला घेत) अहो, तिकडं जाऊन मोठ्यांदां कोकलं नका.

गौरीबाई : कां ?

मामा : तिकडं-आमच्या मृत कुटुंबाचं भूत वावरत असतं.

गौरीबाई : (घाबरून) अग बाई-मग जाऊं दे मला. माझी पातळं घा.

मामा : हो त्याचं काय आहे; तीं मीं कुठं ठेवलीं आहेत हेंच मला आठवत नाहीं.

गौरीबाई : या थापा तुम्ही मारूं नका. लग्नाची तुम्हांला अशी टाळाटाळ करायची असेल तर ही चाललें मी. यापुढं तसं राहणं मला बरं वाटत नाहीं. (तोंच ममीसाहेब आंतून दार वाजवतात.)

ममी : (आंतून) हें काय ? दार कुणी लावलं ? नूतन-अहो-

गौरीबाई : अगबाई, आंत कुणी दुसरी बाई आहे वाटतं ? तरीच-(दार उघडते. ममीसाहेब बाहेर येतात. दोघींची साशंक दृष्टादृष्ट. मामा घाबरतात) या कोण ?

ममी : अन् या कोण ?

मामा : या-या-

ममी : असं या-या काय करतां ? कोण ही बया ?

गौरीबाई : अहो, मी बया असेन नाहींतर बुवा असेन-तुम्हांला काय करायचंय त्याच्याशी ? आणि काय हो (मामांस), हें तुमचं मृत कुटुंब होय ? का त्याचं भूत ?

ममी : मी भूत होय ? डाकिणी-तूं कोण आहेस ?

मामा : यांचं नांव चमेलीबाई वेलींगकर. (गौरीबाई कांहीं बोलूं इच्छितात; पण मामा त्यांना गप्प करतात आणि ममीच्या कानांत सांगतात.) हरिभाऊंची ही आणखी एक भानगड !

ममी : म्हणजे-हरिभाऊंनीं काय एखादा झनानखानाच ठेवला होता काय ?

गौरीबाई : काय-बोलतांय काय तुम्ही ? हरिभाऊ ? माझं नांव-

मामा : गप्प बसा हो-हरिभाऊंनीं तुमच्या नांवासकट सगळं सांगितलंय आम्हांला.

ममी : आणि हें प्रकरण केव्हांचं ?

मामा : झाले असतील दोन तीन महिने,

गौरीबाई : (मामांस) २-३ महिने नाही, चांगलं वर्ष झालं. (ममीस)
तुम्हांला किती दिवस झाले ?

ममी : (एकदम धावरून) मला-दिवस ? नूतन-ए नूतन-अगं ही बघ
कोण ! (वर जाते.)

गौरीबाई : नूतन ? ही कोण काढलीय दुसरी ?

मामा : सांगतों. पण तुम्ही इथं कशाला मरायला आलांत ?

गौरीबाई : (रडत) हो-चुकलं खरंच. तुम्ही इथं घरांत दुसऱ्या बाया
आणून ठेवत जा आणि—

मामा : अहो, अशा भरल्या घरांत रडू नका हो ?

गौरीबाई : तुमचं असेल भरलं घर. मला घर नाहीं-दार नाहीं-कुणी
कुणी नाहीं. माझी पातळं घा आधीं. तेवढीच तुमची आठवण—

मामा : देतो-देतो. अहो, तुमचीं पातळं घेऊन मला काय करायचंय !
तुम्ही अशा आंत या बरं.

गौरीबाई : आंत ? विसरा आतां तें.

मामा : चला-पातळं आंत आहेत. (त्यांना आंत नेतो तोंच वरून नूतन-
तिच्या मागं हरिभाऊ-त्यांच्या मागं ममीसाहेब येतात.)

हरिभाऊ : नूतन-तूं माझ्यावर विश्वास ठेव-चमेलीबाई वेलिंगकर हें नांव
यापूर्वी मी ऐकलं सुद्धां नाहीं.

ममी : हें काय ? कुठें गेली ती ?

नूतन : म्हणे आईशपथ-तेवढी एकच स्त्री माझ्या आयुष्यांत आली होती.
पण मघांशीं तिला पाहून तुम्ही धावरलांत तेव्हांच लक्षांत आलं माझ्या.
थापाडे-उडाणटणु.

हरिभाऊ : नूतन-खरंच सांगतों-या नांवाची बाई मी पाहिलीसुद्धां नाहीं.

ममी : आतांच आली होती ती इथं.

हरिभाऊ : पाहिली तिला मीं. तिनं इथं यायला नको होतं.

ममी : पण आली त्याला काय करणार ? यांनीं मला सगळी हकीकत
सांगितली आहे.

हरिभाऊ : हं-तुम्हांला कळलं म्हणायचं सारं ? पण मामांनीं स्वतः तोंडांनीं
सांगितलं ?

ममी : होय-आणि तें ऐकून मला फार वाईट वाटलं.

हरिभाऊ : साहजिक आहे. तुमच्या जीवनाशीच तिचा संबंध आहे.;

नूतन : (रडत) तिच्यापेक्षा माझ्याच जीवनाशी. ममी-ममी—

ममी : उगी उगी पोरी. मला वाईट वाटतं तें हें कीं, ती दिसायला तरी जरा बऱ्यापैकी पाहिजे होती.

हरिभाऊ : चालायचंच. पुरुषांचं दुसरं लफडं नेहमीच असं डागाळलेलं असतं.

ममी : मला वाटतं नूतनला सारं सांगून टाकावं.

हरिभाऊ : (आश्चर्याने) सारं ! नूतनला ?

ममी : अर्थात् तिलाच !

हरिभाऊ : पण तें ऐकून तिला धक्का बसेल.

ममी : बसुं दे. सांगतेंच.

हरिभाऊ : सांगा. तुम्ही तिची आई आहांत अन् ते तिचे बाप आहेत. (तोंच आंतून हातांत पार्सलं घेतलेली गौरी व मामासाहेब दबकत दबकत येतात.)

ममी : (पाहून) हीच ती.

गौरीबाई : (नूतनला पाहून) आणि ही कोण दुसरी सटवी ? म्हणजे हें घर आहे का बायकांचा पांजरपोळ आहे ?

ममी : ए बाई-शिब्या कां देतेस ? नूतन-हरिभाऊंचं हें दुसरं प्रेमप्रकरण.

हरिभाऊ : म्हणजे ? (कोसळतो)

नूतन : (रडत) एक नटी-एक नायकीण-आणखी किती आहेत कोणास ठाऊक ? फसवे- खोटेरडे- नाटकी- हा ध्या तुमचा रुमाल. (त्याच्या अंगावर फेकते) पपा, मी आजच्या आज जाणार आणि उद्यांच्या उद्यां मी त्या नीतिनशील लग्न लावणार. (वर जाते)

मामा : अहो बाई, नीट ऐका-हें माझं कुटुंब. आणि तें जिवंत आहे.

गौरीबाई : काय ? म्हणजे तुमचं कुटुंब जिवंत आहे काय ? (पार्सल गळून पडतें)

मामा : नाही- म्हणजे- होय.

गौरीबाई : अस्सं-मामासाहेब, म्हटलं नांवाची गौरीबाई गोवेकर आहे.

ममी : (चवताळून) कोण ?

गौरीबाई : कां हो ? माझं नांव ऐकून इतकं चवताळायला काय झालं ? तुमचा नवरा थापाड्या आहे हें तुम्हांला कळलं म्हणून कीं काय ? त्यांच्या-वर अब्रुनुकसानीची फिर्याद न गुदरेन तर नांवाची गौरीबाई गोवेकरच नव्हे. (जाऊं लागते.)

ममी : तुमचीं पातळं राहिलीं.

गौरीबाई : नेसा तुम्हीच. हलकट- पाजी- बदमाश- (जाते)

ममी : काय हो ? ही गौरीबाईची चमेलीबाई वेर्लींगकर कशी झाली ?

मामा : तुम्ही लागवणकराच्या मालवणकर कशा झालांत ?

ममी : म्हणजे ?

मामा : तिचं माहेरचं नांव गौरीबाई गोवेकर असून-चमेलीबाई वेर्लींगकर हें तिचं सासरचं नांव.

ममी : अन् तिच्या गळ्यांत मंगळसूत्र नाही तें ?

मामा : तिचे यजमान वारलेत.

ममी : तरीच. (रडत) तुम्ही असं कराल असं स्वप्नांतसुद्धां वाटलं नव्हतं मला. नूतन- चल मीहि तुझ्याबरोबर येतें. नूतन- (वर जाते)

हरिभाऊ : (मामांना साष्टांग नमस्कार घालून) मामासाहेब, आतां हद्द आहे तुमच्या थापांपुढें. तुमच्या रोमरोमांत थापा एवढ्या भिनल्या आहेत कीं उद्यां तुम्ही मेलांत म्हणून तुम्ही आम्हांला सांगितलंत तरी ती आम्हांला थाप वाटेल.

मामा : ओरडूं नका. नाहीतर तो वारासिंगचा पट्टा- प्यारासिंगाचा उस्ताद धांवत यायचा एखादे वेळेस.

हरिभाऊ : (आठवण येऊन-एकदम उठून-खिडकीजवळ जाऊन) म्हणजे अजून तो खडा पारशासारखा उभा आहेच का ?

मामा : छे हो. या मामानं शिष्टाई केल्यावर अपयश येईल? काय विशाद आहे ? त्याला चक्क खडसावलं कीं मेहेरवान हें घर आहे-कां सर्कसचा तंबू आहे ? कां फ्री-स्टाइल कुस्तीचा आखाडा आहे ? तरी तो रावण हलेना. पण मग तुम्ही झेलमला पळवणार असल्याची थाप त्याला मारली मात्र-वाऱ्यासारखा सैरावैरा धांवत गेला-

हरिभाऊ : मरूं दे तो. पण नूतन मात्र माझ्या हातची आतां कायमची गेली.

मामा : जाऊं दे. मी आहे—

हरिभाऊ : आतां आईच्या गळ्याचीच काय, पण आजीच्या गळ्याची शपथ घेतली तरी तिचा माझ्यावर विश्वास बसणार नाही. (तोंच शंखनाद धांवत धांवत येतो)

शंखनाद : मामासाहेब—हरिभाऊ—धांवा—पळा नाहीतर मराल—

मामा : अहो, काय झालं हो.

शंखनाद : अहो, काय सांगू? मी ताडीवाला हॉटेलमध्ये मिस् झेलमची मुलाखत घेत बसलों होतो तर हातांत ८ इंची सुरा घेऊन तो फ्री—स्टाइल रावण तिथं धांवत आला—त्याला वाटलं हरिभाऊच आंत आहेत, तेव्हां तो दारावर लाथा मारुं लागला. बाई मला म्हणाल्या खिडकीतून, व्हेन्टीलेटर-मधून, बाथरूममधून, लॅटराईन्समधून, वाट फुटेल तिकडून पळा. म्हणून खिडकीतून ड्रेनेजच्या नळावरून आम्ही रस्त्यावर झालों.

झेलम : (प्रवेशून) धांवा—पळा—हरिभाऊ—जीव वांचवा—ते आले. त्यांना सामोरे जाल तर प्राणांस मुकाल.

हरिभाऊ : मामासाहेब, आतां मात्र ठार झालों.

शंखनाद : बाई, ती अर्धी राहिलेली मुलाखत पुरी करुं या का ?

झेलम : चुलीत घाला तुमची मुलाखत. इकडं एकाचा जीव आणि एकीचं जीवन धोक्यांत आहे अन् तुम्हांला मुलाखत सुचतीय? मला वाटतं तुम्ही स्वर्गात गेल्यावर यमाची सुद्धां मुलाखत घ्याल.

शंखनाद : हो—हो यमाचीच काय—पण त्याच्या रेड्याची सुद्धां घेईन. सोळा वर्षांच्या ज्ञानेश्वरांनी रेड्याच्या तोंडांतून वेद वदवला तर बत्तीस वर्षांच्या या शंखनादाला रेड्याकडून मुलाखत वदवतां येणार नाही काय ?

मामा : शंखनाद, सगळ्यांच्या मुलाखती घेण्यापेक्षां तुम्ही त्या झारारसिंगाची कां मुलाखत घेत नाही ?

शंखनाद : हो—हो—घेतों कीं. (जाऊं लागतो, पण एकदम लक्षांत येऊन, यत्रकून) छे—छे—अहो, तो झारारसिंग म्हतजे प्रत्यक्ष यमाचा चुकलेला रेडाच—

झारारसिंग : (बाहेरून—मैं उसका खून करुंगा—उसकी मुरगी बनाऊंगा)

झेलम : बाप रे—झारा आला. मला त्यानं इथं पाहिलं तर तो माझाहि खून केल्याशिवाय राहणार नाही. मामासाहेब, तुमच्या घराला भागचं दार आहे ला हो !

मामा : इतके दिवस नव्हतं, पण गेल्या तीन दिवसांत माझ्या घरांत घडलेल्या या घटना पाहतां माझ्या घराला मागचं दार पाडलंच पाहिजे मला.

शंखनाद : Idea ! झेलमबाई—आपण या खिडकींतून जाऊं—खिडकींतून बाहेर जाण्याचं प्रॅक्टीस झालंच आहे आपल्याला. आपण सरळ टॅक्सींतून रेनबो टॉकीजवर जाऊं. रोमिओ दोराला धरून वर आला—तुळसीदास सापाला धरून वर आला—आपल्या दोघांना ड्रेनेजव्या तळाला धरून खाली जायचंय—चला.

झेलम् : (जातां जातां) मासासाहेब, मी थिएटरवर गेलं आहे म्हणून झारासिंगाला सांगू नका हं ! नाही तर तिथे येऊन तो गोंधळ करील.

मामा : जा हो तुम्ही. थापा कशा माराव्या हें तुम्ही मला शिकवताय होय ? तुम्ही स्पेशल मोटारनं मुंबईला—नव्हे डकोटा विमानानं हंडोनेशियाला—नव्हे रॉकेटच्या साहाय्यानं मंगळावर पळून गेलांत अशी थाप मारायला सुद्धां हा मामा कमी करणार नाही. आतां तुम्ही फक्त माझ्या खिडकींतून खाली जा. (दोघे खिडकींतून बाहेर जातात. तोंच झारासिंग बाहेरून—मैं उसका गला घोटूंगा—फांशी हो गयी तो परवाह नहीं—असें ओरडतो.) हरिभाऊ : मामा—मला लपवा कुठं तरी. नाही तर मीच लपतों ! (कोचामागं लपतो).

झारासिंग : (प्रवेशून) मैंने मेरी आँखोंसे देखा है । इस कमरेको झेलमके कमरेमें । कौन जाने क्या करता था—

मामा : झारासिंग, आपण चुकतां. आहांत. हा चक्क फाऊल करतां आहांत तुम्ही.

झारासिंग : क्या ? मुझे कभी फाऊल करनेकी आदत नहीं—मैं बारासिंगका पढा हूँ और प्यारासिंगका उस्ताद हूँ !

मामा : कबूल. पण झेलमच्या खोलींत हरिभाऊ नव्हते. आमच्या 'टिमकी'चे बातमीदार शंखनाद होते.

झारासिंग : अच्छा, तो उसे बताओ—उसे भी तवाह करूंगा. (कोचाकडे जाऊं लागतो).

मामा : (त्याला पुढें आणीत) फाऊल नं. २. शंखनाद मिस झेलमची मुलाखत घेत होते.

झारासिंग : मुलाकात ! ये किस चिडियाका नाम हैं ?

मामा : सांगतों. पण त्यांच्या आर्षी मिस झेलमचा तुम्हांला एक निरोप आहे. ती म्हणाली कीं—मी निव्वळ तुमचा मत्सर जागृत करण्यासाठीच—हरिभाऊंवर प्रेम असल्याचं फक्त अॅक्टिंग केलं होतं.

झारासिंग : अॅक्टिंग ?

मामा : होय. तुम्हीं किती मूर्ख आहांत—

झारासिंग : क्या ?

मामा : ओरडूं नका. असं झेलमबाई म्हणाल्या. तुम्ही किती मूर्ख आहांत हैं तुम्हांला पटवण्यासाठीच तिने हा फार्स केला. तिचं तुमच्यावरच प्रेम आहे.

झारासिंग : (राग निवळत जाऊन) सच ?

मामा : सच सच—खरोखरीच सच. तिने यांनाहि सांगितलंय, कीं गेले तीन दिवस हा नाचा—

नीतिन : (ओरडून) नाचा ?

मामा : ओरडूं नका. हे तिचेच शब्द आहेत. गेले तीन दिवस तुम्ही तिच्या मागे आहांत हैं तिच्या लक्षांत आलंय.

झारासिंग : कौन ? तूं नामर्द—(त्याला धरतो आणि ती दुकल कोचामागे जाऊं लागते.)

मामा : (त्यांना पुढें आणीत) फाऊल नं. ३. तिकडे जाऊं नका. तिकडे झनाना आहे. शिवाय ती असंहि म्हणाली कीं—खरा नर्तक तोच कीं जो एरवीं पुरुष—पुरुषोत्तम वाटावा आणि फक्त स्त्री-विषयक आविर्भावांतच तो बृहन्नडेसारखा नाजूक व्हावा. आणि म्हणूनच मला हजारों नर्तकांपेक्षां एकच फ्री-स्टाईल कुस्तीगीर आवडतो. आणि हजार फ्री-स्टाईल कुस्तीगिरांना चितपट मारणाऱ्या एकुलत्या एक झारासिंगाशीच मी लग्न लावणार आहे.

झारासिंग : (चाकू टाकून) मेरी प्यारी झेहलम (मामांना भिठी मारायला जातो.)

मामा : (घाबरून) अहो ! असं ती म्हणाली.

झारासिंग : झेलम तुम कहाँ हो ? प्यारी—

मामा : लग्नाचे हार आणायला गेलीं आहे ती. झारासिंग, तुमकी शादी आजच होगी, इधरच होगी आणि झेलमबाईंबरोबरच होगी.

नीतिन : झारासिंग, तुम्ही मुळींच विश्वास ठेवू नका यांच्यावर. हे नं. १ चे थापाडे आहेत.

झारासिंग : तुम खामोश बैठो, मामाजी, ठीकही, कहते है—मेरी प्यारी झेलमने अक्विटगहि किया होगा—अरी बहोत चालाक लडकी है वो—है तो एक मामुली अक्टेस फिर जवानकी मीठी और दिलकी पाक—वो मेरे सिवा और किसीसे मोहब्बत हरगीज नहीं करेगी, मामाजी, मैं कितना बना था ?

मामा : छे हो. तुम्ही संपूर्ण शहाणे होतात, पण तुम्ही या अर्धवट मास्टर-जीत मिसळलांत अन् असे दीडशहाणे झालांत. यानें हिंदीत—ब्रेवकूब. शिवाय झेलमबाई असंहि म्हणाल्या कीं—झारासिंग जैसे खुबसुरत आदमी मैंने दुनियेंतसुद्धां नहीं देखा !

झारासिंग : मेरी प्यारी झेलम्—मेरी सुमताझ—मेरी नूरजहाँ—तुम कहाँ हो ? फूलोंकी मालासे नहीं तुम्हारे हाथोंसे लिपट जाना चाहता हूँ !

मामा : शाबास. झारासिंग, आतां कारासिंगाचे बच्चे शोभतां खरे. हा सुरा इथं ठेवतो. (मामा टेलिफोनजवळ तो सुरा ठेवतो.) कारण ती असंहि म्हणाली कीं—फ्री-स्टाईल कुस्तीगिरांनीं चाकू वापरणं ही नामुष्कीची गोष्ट आहे. ‘ अहिंसा परमो धर्मः ’—(ज्ञान्यास) तुम्हांला कळलं ? (नीतिनला) तुम्हांला कळलं ? मला कळलं. ‘ न धरी शस्त्र करी मी— ’ असं भगवान् श्रीकृष्णानें गीतेंत म्हटलंय तें काय उगाच ? पांडवांनीं बारा वर्षें का होईना, पण शस्त्रसंन्यास घेतला तो काय ते मूर्ख होते म्हणून ? राष्ट्रें हिंसेनें जगत नाहीत, अहिंसेनें जगतात; अँटम—हैड्रोजन निर्माण करणारी राष्ट्रं उद्यां मरणार आहेत; पण अहिंसेच्या श्वासावर जगणारा भारत चिरंजीव आहे—आणि ही तरी थाप नाही—असं झेलमबाई म्हणाल्या.

झारासिंग : मामाजी—मामाजी आप मानो अहिंसाका फ्री-स्टाईल चॅम्पीयन है !

नीतिन : अहो, थापांचा फ्री-स्टाईल चॅम्पीयन म्हणा. झारासिंगजी, आप झेलमसे खितने सालोंसे प्रेम करते हैं ?

झारासिंग : तकरीबन दो—सवा दो साल हो—

नीतिन : मग हे फोटो पाहा आणि हेहि फोटो पाहा. इस तसवीरमें मिस झेलमने कौनसा कॉस्च्यूम याने मेरा मतलब कौनसा लिबास पहना हुआ है ?

झारसिंग : वाह ! इस लिबासको तो मैं खूब जानता हूँ ! जादू-इ-कत्तलमें इस लिबासको पहनकर झेलम नाचती गाती आती थी ।

नीतिन : अच्छा—ये जादू-इ-कत्तल पिकचर कब निकला गया था ?

झारसिंग : मेरा ख्याल है चार महीनेके पहले—

नीतिन : तो फिर ? जादू-इ-कत्तलके लिबासमें निकली हुई इस तसवीर पर झेलमने जो कुछ लिखा वह चार महीनेके आसपास होगा—

झारसिंग : हां बिलकुल ठीक, मास्टरजी, आप नर्तकके बदले जासूस याने सी. आर्. डी. क्यों नहीं बने ?

नीतिन : बोला—मामासाहेब मालवणकर 'The Great Bluffer'—अजूनहि तमच्या थापांवर आम्हीं विश्वास ठेवावा काय ?

झारसिंग : हरगीज नहीं— मास्टरजी, मेरा सुरा ले आईये. मामाजी—आप क्या हमे दूध पीते बच्चे समझ बैठे हैं ?

नूतन : (प्रवेशून) काय आरडाओरडा चाललाय ? (तिच्या हातांत बॅग असल्यामुळं घर सोडण्याचा तिचा इरादा स्पष्ट दिसत आहे.) आणि हरिभाऊ, तुम्ही इथं काय करतां आहांत ? (त्याला उठवते तों नेमका तो झारसिंगाच्या तावडींत सांढतो.)

झारसिंग : 'अब तू कहा जायेगा कम्बख्त ? (त्याचा गळा धरतो)

ममी : (प्रवेशून) अगं बाई हैं काय ? इथं फ्री-स्टाइल कुस्ती तर नाही ना चाललेली ? अहो, तुम्ही घरांत चला. गेल्या तीन दिवसांत नर्तक—नट्या— नायकिणी अन् फ्री-स्टाइल वेडेपार गांवभर मोकाट तर नाही ना सुटलेले ?

मामा : नाहीं नाहीं, मुलीला कलावंत नवरा हवा म्हणणाऱ्या तुम्ही—उत्तर प्रदेशांत नाच शिकणारी आमची ही कन्यारास— बंगालचे हे मास्टरजी— दिल्लीचे हे झारसिंग— पंजाबची ती झेलम— गोव्याच्या गौरीबाई— मुलाखतीचा मेनिजायटिस झालेला आमचा तो शंख— आणि लोक ज्याला थापांचा अलेक्झांडर समजतात तो मी— या लोकांनीं आपल्या घरांत ही आंतरप्रांतीय परिषदच चालवली आहे. आणि ही थाप नाही, हें प्रत्यक्ष पाहा.

नीतिन : झारसिंगाचे पडे— प्यारसिंगाचे उस्ताद— थांबलांत काय ! चाकू घ्या.

नूतन : थांबा. (काकुळतीन) नीतिन-कशाकरतां चालवला आहे तुम्ही हा खटाटोप !

नीतिन : तुझ्यासाठी. या राक्षसाकडून या माकडाचा निकाल लागला तर तू माझी होशील-या विचारानंच मी हें सारं करतोय.

नूतन : मग त्यासाठी अशीं द्वंद्वं कशाला पाहिजेत ? तिलोत्तमेसाठी सुंदोपसुंद लढले; कारण त्या दोघांचेहि तिच्यावर सारखंच प्रेम होतं म्हणून. पण माझ्या बाबतीत तसं कांहींच उरलं नाही आतां. घर सोडून जाणाऱ्या कुठल्याहि नाटकांतल्या नायिकेप्रमाणं-मी तुमच्याकडेच यायला निघालं होतं. मी तुमच्याशीं लग्न करायला तयार आहे. पण हरिभाऊंचा जीव वांचवलांत तर—

हरिभाऊ : नूतन- थांब. मला जीवदान मिळून जर तू माझ्या हातची जाणार असशील तर मला जगून तरी काय करायचं आहे ? आर्गो मरायचंच झालं तर मी मारतां- मारतां तरी मरेन. शिवाय या अर्जुनाला या शिखंडीच्या आडून बाण मारायची कांहींच जरूर नाही. नूतन-होय. त्या गौरीबाईवर- नीतिन- तुमच्या या शिष्येवर- झारासिंग- तुमच्या झेलमवर माझं प्रेम होतं. बाकीच्या ९९७ जणांचे पतेहि मी तुम्हांला देतो वाटलं तर ! आ- आ- लढ मेरे साथ. फ्री-स्टाइलमे लढ (हरिभाऊ पवित्र्यांत उभे राहतात.)

झारासिंग : अवे फ्री-स्टाइलके वच्चे- फ्री-स्टाइलका पहला पैसा ऐसा नहीं- ऐसा होता है—

हरिभाऊ : (त्याला झटकतीत) दूरसे बात कर. फ्री-स्टाइल जादू इ-कत्तलमभ्यें-मिस् झेलमची अन् विहलनची जशी अंधारांत झाली तशी होईल. कबूल ?

झारासिंग : (तुच्छतेनं हंसत) कबूल ! (सारे- त्यांतल्या त्यांत हरिदचकतो.)

ममी : नूतन, चल वाई. फ्री-स्टाइल कसली, हातघाईच ही.

नूतन : (जागच्या जागीं खिळून) थांब. ममी-या राक्षसाला हरिभाऊंनीं आव्हान दिलं यांतच हरिभाऊंनीं मला जिंकून टाकलं. (बॅग टाकते.) नागिणीप्रमाणं मला त्यांनीं जागच्या जागीं खिळून टाकलं. (तोंच मामा दिवे घालवतात. हरिभाऊ अंधारांत झारासिंगावर खुर्चीचा प्रहार करतात.

झारासिंग प्रति-प्रहार करतो; पण चुकून तो नीतिनला लागतो. तो ओरडतो. अंधारामुळं ही बहुतेक कुस्ती दृश्यापेक्षां श्राव्यच होते. मामा दिवे लावतात. तेव्हां रंगभूमीवर झारासिंग आणि नीतिन बेशुद्ध झालेले दिसतात. कपाटांत लपलेले हरिभाऊ हळू हळू बाहेर येतात. त्यांचा त्या दृश्यावर विश्वास बसत नाही. बाकीच्या साऱ्यांनीं आंत पलायन केलेलें असतें. मामासाहेब घाबरून हळू हळू पुढें येऊन त्या बेशुद्ध दुकलीला पाहून स्तिमित होतात. मामा जाऊन हरिभाऊंच्या पाठीवर हात मारतात. हरिभाऊ दचकून ओरडतात)

मामा : हरिभाऊ, तुम्ही अजून जिवंत आहांत ?

हरिभाऊ : तुम्हांला काय दिसतंय ?

मामा : नाही. मला दिसतंय त्याच्यावर माझा विश्वास बसत नाही म्हणून विचारतोंय. हे-हे तुम्ही केलंत ?

हरिभाऊ : (घाबरून) काय ? (मामा त्यांना ती बेशुद्ध दुककल दाखवतो.)

मामासाहेब ! 'हैं फल काय मम तपाला ?' ही थाप नाही ना ?

मामा : अहो, थापा या खोट्या गोष्टींच्या मारायच्या असतात. पण हैं कसं झालं बुवा !

हरिभाऊ : (आतां जिवांत जीव आल्यामुळं) कुस्तीच्या या प्रकाराला डार्क-स्टाइल असं म्हणतात. हर्षाच्या घराण्यांत ५७ सालच्या बंडापासून हा प्रकार रूढ आहे. शिवाय हर्षाचं घराणं '—आधीं केलें मग सांगितलें'—या प्रवृत्तीचं आहे. गेले ३ दिवस या फ्री-स्टाइलाला माझी ही डार्क-स्टाइल दाखवायची मी संधि पाहात होतों. आज बरा सांपडला. आणि या गाड्याबरोबर या नळ्यालाहि यात्रा घडली.

मामा : पण यांची आतां स्मशानयात्रा काढायचा प्रसंग येणार ना ?

हरिभाऊ : मुळींच नाही. तुम्ही फक्त एकच करा की, हे आडव्याचे उभे व्हायच्या आंत पोलिस-मजकुरांना बोलवा. नाही तर मलाच उभ्याचा आडवा व्हायची वेळ यायची. पण थांबा. आधीं आमच्या भावी सासूचाईंना एकदां आपल्या जांवयाचा हा पराक्रम पाहून घेऊं द्या. कारण अशी वेळ पुन्हां यायची नाही. आणि आली आहे तीच वेळ किती वेळ टिकेल याची शाश्वति नाही. ममीसाहेब—

ममी : (प्रवेशून) हरिभाऊ—तू—तुम्ही हैं केलंत ?

हरिभाऊ : Yes ! या एकट्या रावणानं या दोन शनिग्रहांना पालयें घातलें. ते पालथे आहे ते उलथायच्या आंत आपल्या कन्याराशीला बोलवा. नूतन—

नूतन : (प्रवेशून) हरिभाऊ—तुम्हांला कुठं लागलं तर नाही ना ? हरिभाऊ, तुमच्या शक्तिसामर्थ्याची आज मला कल्पना आली.

हरिभाऊ : छे छे ! माझ्या शक्तिसामर्थ्याची खरी कल्पना तुम्हांला यायला अजून अवकाश आहे. आतां त्या झेलम नदीचा लोंढा इकडं यायला हवाय्. तिलाहि दाखवतों ही डार्क—स्टाइल. आणि तिला खडसून बजावतों कीं—मैं भी मामाका पट्टा हूं—और झाराका उस्ताद हूं ! (तोंच हातांत हार घेऊन मिम् झेलम व शंखनाद येतात.)

झेलम : (जवळ जात) झारा—डिअर झारा—

हरिभाऊ : अहो झारा—मागं सरा. या एकट्या पडथानं तुमच्या या झान्याचं उलथनं करून टाकलंय—या नाच्याची वाचाच बंद पाडली आहे.

झेलम : (आश्चर्यातिरेकानं) काय ? तुम्ही एकट्यानं ? मेरे प्यारे हरि, आज तुम्ही खरेखुरे मेरे प्यारे हरि झालांत. आज खरीखुरी मी तुम्हारी झेलम झालें. पडद्यावरहि असे दृश्य यापूर्वीहि मीं कधीं पाहिलं नव्हतं. या झान्याचा मत्सर जागृत करून—त्याच्या डोळ्यांत झणझणीत अंजन घालण्यासाठीं परवां मीं तुमच्यावर प्रेम असल्याचं नुसतं नाटक केलं, पण आज—तुमचा हा अतुल पराक्रम पाहून तुम्हीं मला जिंकून टाकलं आहे. दिल्वर—ही सिनेमांतली नक्कल नसून हे हृदयाचे अस्सल बोल आहेत. बोला—या रावणाच्या हातून या सीतेला सोडविल्याबद्दल मी तुम्हांला काय देऊं ?

शंखनाद : सीतामाई, मला एक मुलाखत द्या. त्यामुळें आमच्या अंकाला उठाव येईल ! उठाव आमचा पगार तरी नक्की मिळेल. तुम्ही सीता—हे रावण—हे प्रभु रामचंद्र, वा—वा—या रामायणानींच उद्यांची ' टिमकी ' भरून टाकतों. तें रामायण लिहून गेल्या कोळ्याचा वाल्मीकि मुनि झाला. हें रामायण लिहून शंखनादाचा कर्मांत कमी शंखदेव तरी होईलच होईल.

झेलम : शंखदेव—एक सोडून माझ्या दहा मुलाखती घ्या. मुलाखती देणं हा मुळीं आम्हां नटींचा साइड—बिझिनेसच असतो. (तो लिहू लागतो.)

नटींचं जीवन-पैसे-विमे-कीर्ति-मौटारी-प्रेम व शील सुरक्षित राहायची असतील तर त्यांनीं असाच खराखुरा बॉडीगार्ड नवरा निवडला पाहिजे. नटीच्या पैशावर जगणाऱ्या आहतखाऊ नवऱ्यापेक्षां जळीं-स्थळीं-काष्ठीं-हॉटेलीं-आमचा छळावाद मांडणाऱ्या साऱ्या पुरुषांचे मुडदे पाडणारा असा पुरुषोत्तमच नवरा आम्हांला हवा. बस्स ! ठरलं. हरिभाऊ, मी तुमच्याशींच लग्न करणार.

नूतन : मी करू देणार नाहीं, शिंज्या उपटीन तुझ्या. माझं त्यांच्याशीं लग्न ठरलंय.

श्लेखलम : ठरलंय म्हणे. पाश्चात्यांच्या नादीं लागून नुसती उठाठेव ठेवलेलीं लग्नं कशीं घातुक असतात, याचा या लग्नांनीं तुम्हां पौर्वात्यांना चांगला धडा मिळेल. हरिभाऊ-माझ्या सत्काराचे हे हार जरी उष्टे असले तरी माझं प्रेम मात्र ताजं आहे. Be ready ? (जवळ जवळ जाते. तो मागं मागं सरतो.)

हरिभाऊ : थांबा. पुराणांत पुरुषांनीं बायकांना पळवून लग्नं केल्याचीं अनेक उदाहरणं आहेत, पण बायकांनीं पुरुषांना पळवून लग्न लावल्याचं एकहि उदाहरण माझ्या माहितीत नाहीं, आणि म्हणूनच-कुंवारपणाला न शोभेल असं मी तुम्हांला कांहीं एक करू देणार नाहीं. शिवाय हा जबरी-विवाह होतोय-

श्लेखलम : नाहीं. जसा गांधर्व विवाह-वैदिक विवाह-राक्षस विवाह-पिशाच विवाह-रजिस्टर्ड विवाह, तसा हा नटी-विवाह ! (त्याला हार घालते, बाहेर कुठें तरी सनई वाजते, हा काकतालीय न्याय !)

नूतन : (रडत) ममी-ममी-

श्लेखलम : मेरे प्यारे हरि, आपण उटकमंड-दार्जिलिंग-गोरीशंकर इतकंच काय, पण तुम्ही बरोबर असल्यावर मी स्वर्गांतमुद्धां जाईन. (झारासिंग शुद्धीवर येऊं लागतो.)

हरिभाऊ : श्लेखलमाई, या कुंभकर्णाला जाग येत चालली. हा अडला हरि तुमचे पाय धरतोय. लवकर चला. एवींतेवीं तुम्ही सौभाग्यवती झालांच आहांत तर आतां अखंड-सौभाग्यवती होण्यासाठीं तांबडतोब इथून काढता पाय घ्या. नाहीपेक्षां हे लग्नहार माझ्या मुडद्यावर घालायचा प्रसंग यायचा.

नूतन—मी तुझा अपराधी आहे. ममीसाहेब—या मुक्या प्राण्यावर दया करा-
मामा—काय बोलू ! आपण करायला गेलों एक अन्—

झेलम : मामासाहेब आणि मंडळी—गुडबाय ! तुमचे उपकार मी जन्मभर
विसरणार नाही. तुमच्या थापांमुळेच मला आज हा सोन्याचा दिवस दिसला.
केव्हां केव्हां वाईटांतून सुद्धा चांगले निघतं तें असं. या तुमच्या
उपकाराबद्दल माझ्या दर चित्राच्या ओपनिंगचे ३-३ फ्रीपासेस तुम्हांला
पाठवीत जाईन मी. चीरिओ मंडळी. (झेलम त्याला घेऊन जाते.)

नूतन : ममी, ते गेले. कायमचे गेले ग—त्यांचं तें तसं झालं—यांचं हें असं
झालं—आतां माझं कसं होईल ग ?

मामा : काय व्हायचंय ? लग्नाच्या भलत्या कल्पना उराशी बाळगणाऱ्या
वधूवरांच्या लग्न—नाटकाचे असेच बाराच्या आंत तीन तेरा होऊन जातात.
(दोघी जातात.)

झारारसिंग : (उठून) रेफरी—हमारा सामनेवाला कहां गया ?

मामा : सामनेवाला मेला. मिस्र झेलमच्या खोर्लीत होता तो हा. (शंख-
नादाकडे बोट दाखवतो.)

शंखनाद : (झार जवळजवळ येतो तसा मागं मागं सरकतो). अहो, मी
बाईची मुलाखत घेत होतों. तुमच्या पायां पडतों. मी तुमच्याजवळ कधीहि
मुलाखत मागणार नाही. वाटलें तर ही पेन्सिल घ्या—ही वही घ्या.
यापुढें तुमच्याजवळच काय, पण कुणाहि जवळ मुलाखत मागणार नाही.
मामा—मला वांचवा. (तो आणि त्याच्या मागून झारारसिंग पळतो.)

नीतिन : (जाग येऊन) हय्या—तो हय्या कुठंय ?

मामा : तो नूतनला घेऊन केव्हांच पळून गेला.

नीतिन : मी त्याला सहकुटुंब ठार करीन. (धांवत जातो.)

मामा : परमेश्वरा ! तुझी लीला अगाध आहे. आम्ही करायला गेलों एक
अन्—

पठाण : (टेलिफोन बिल घेऊन प्रवेशून) टेलिफोन बिल ! (मामा सरळ
जाऊन झारारसिंगाच्या सुन्यानें टेलिफोन कनेक्शन तोडून रिसीव्हर त्याच्या
हातांत देतो. बिल चाळण्यांत गर्क असलेला पठाण अभावितपणें त्या
तुटक्या फोनमध्ये) हॅलो ओ बिल देते हें ।

मामा : छान ! करायला गेलों एक अन्—(मामा अन् पडदा बरोबरच
खाली येतो.)

कांहीं संग्राह्य नाटके

दूरचे दिवे (दु. आ.) १.५०

दिवाणी दावा .५०

कुसुमाग्रज

करायला गेलों एक १.७५

बाबूराव गोखले

परक्याचें धन १.५०

डॉ. गो. के. भट

सौभाग्यकांक्षिणी १.२५

सौ. शांता निसळ

भाग्यवान १.५०

पु. ल. देशपांडे

तिसरा जांवई २

म. रं. शिरवाडकर

विद्यामंदिरांत .७५

ना. धों. ताम्हनकर

कॉंटेनेंटल् प्रकाशन, पुणे २

